

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 36

CENA 150 DINARA

NINĐA

NEBO SE OGLEDA U KRVI

Derek Finegan

NEBO SE OGLEDA U KRVU

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
NEBO SE OGLEDA U KRV

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektura:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© 1986. DEN PRESS

BORILAČKE VEŠTINE — NINĐA BROJ 36 — MAJ 1986.
ne. Cena 150 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Ma
tijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Glavni i odgovorni ure
dnik Mirjana Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački
savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević,
Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vadosavljević, Dra
gica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Nada Ma
ksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulo
vić, Svetlana Mijatović. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28, ure
dništvo, i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Štampa »Litopapir«,
Čačak.

Derek Finegan

NEBO SE OGLEDA U KRVI

U redu, Alpajn, je oduvek bila gadno mesto, ali je ovo odista bilo suviše...

Mislim, istorija ovog grada nikada me nije posebno privlačila. Kao ni sam grad, uostalom. Čini mi se da sam ga mrzeo od onog trenutka mog detinjstva, kada su me klinci iz susedstva naučili šta to uopšte znači mrzeti, ali to nema veze sa ovim o čemu govorimo: o tome da je Alpajn, Teksas oduvek bilo gadno mesto.

Poslednji put u Alpajnu, Teksas, neko je bio linčovan poslednje godine prošlog veka, a čak ni to nije bio pravi linč, jer se momak izvukao sa nekoliko bubotaka i pretnjom da će ga obesiti kada sledeći put bude viđen u gradu. Neki nadzilekar. Posle toga prljave gradske poslove završavali su šerif i policija, tiho i efikasno.

I tako je to bilo sedamdeset i nešto godina. Sve do ove večeri.

Večeri koju sam i ja odabrao da se vratim u grad svog detinjstva, kako bi to rekli pisci jeftinih romana. Nemojte da vas čudi što sam tu svoju odluku proklinjao u proseku dvaput na svaku pređenu milju, čućete već zašto...

»Arči Koldvele«, rekoh sebi, »ako na hiljadu milja unaokolo postoji mogućnost da negde dođe do gužve, možeš se kladiti u svu lovu koju imaš u džepu da će to biti upravo тамо где si se ti našao...«

Niko nije bio spreman da prihvati moju opkladu. Možda zato što me niko nije ni čuo, ali sumnjam. Ulog je bio suviše sitan, čak i za ovako bedan grad kao što je Alpajn...

Stavio sam cigaretu, poslednju, među zube, motreći prizor koji se kao na usporenom filmu odvijao pred mojim očima. Moj prastari »bjuik« stajao je kao treći u kratkoj koloni formiranoj ispred onog jedinog semafora u centru Alpajna. Zeleno svetlo u međuvremenu nam se upalilo nekoliko puta, ali momak u kamionu na čelu kolone nije ni pokušao da pokrene svoje vozilo. Štaviše, pre stao je i da trubi. Mudro od momka, nema šta. Uostalom, kamen koji je pre nekih pet minuta sručio njegov vetrobran na prašnjavi asfalt ispred semafora nosio je veoma jasnu poruku.

Prignuo sam se nad volan i zapalio cigaretu zaklanjajući plamen obema rukama. Navika, šta ćete. Navika ljudi koji žive opasnim životom.

Sem toga, taj bezazleni plamićak u mračnim kolima nekome se mogao učiniti sumnjivim, a novi vetrobran za »bjuik« odneo bi veću polovinu onog jadnog smotuljka desetica koji sam držao u džepu pantalona.

Mislim da stanovnici susednog bloka pojma nisu imali da se u centru nešto događa, iako se to u ovim malim mestima nikad ne zna. Gomila koja je lagano išla sredinom glavne ulice (pardon, Glavne ulice, jer je to bilo i zvanično ime za tu

milju i po prašnjavog asfalta oivičenog jednospratnim i dvospratnim zgradama podignutim pre pedesetak godina) bila je neobično tiha...

A opet, namere te ćutljive rulje bile su savršeno jasne. Ne samo zbog revolvera i pušaka koje su odrasli muškarci otvoreno nosili pod rukom i tojaga zabačenih na ramena mladića, gotovo dečaka. Onaj kamen maločas i meni je objasnio neke stvari...

Bio sam dovoljno blizu da prepoznam neka lica u gomili i ono što sam video nije mi se dopalo. Stvar je morala biti prilično gadna da bi starog limara Hejsa, najdobroćudnijeg čoveka u gradu, isterala na ulicu sa glomaznom dvocevkom u rukama. A onda lica. Lica tih ljudi, i poznata i nepoznata. Na svima je lebdelo jedno isto osećanje.

Očaj.

Osetio sam po leđima istu onu hladnoću kao i pre dva dana dok sam čitao pismo. Stvari zaista stoje veoma loše ako dve ili tri hiljade stanovnika teksaške palanke po imenu Alpajn posle sedamdeset godina ponovo pribegava dobrom, starom zakonu linča...

Okrenuo sam se na ulicu kojom sam došao do centra, još uvek potpuno praznu. Ništa mi nije stajalo na putu da pome-

rim »bjuik« nekoliko stopa una zad, okrenem ga i vratim se tamo odakle sam i došao.

Nisam imao nikakvih obaveza prema Beti Džo Elis, još manje prema Beti Džo Viteker. Znao sam da se sada tako zove, iako je pismo potpisala samom inicijalima. Kao nekad.

Odbacio sam cigaretu, nedopuštenu, kroz otvoreni prozor i dotakao menjač.

Mislite da sam otišao iz Alpajna?

Naravno da nisam. Ali me nemojte pitati zašto...

Parkirao sam kola na prazno mesto pored oguljenog hidranta i izašao, ne trudeći se da ih zaključam. U Harkortovoj trafici gorelo je ono isto žućkasto svetlo kao pre pet godina. Morao sam kucnuti na staklo da bih ga dozvao.

Poznata potpuno celava glava, sanjive oči i vilice koje ne prestano obrađuju valjda jedan isti komad žvakaće gume. Pogledao me je i bilo mi je jasno da me je prepoznao, ali to ničim nije pokazao. Slegao sam ramenima, pokupio sitninu i otvorio paklo sa cigaretama, a onda krenuo prema Glavnoj ulici.

Začelje duge kolone upravo je prolazilo preko raskrsnice i ja bez žurbe pođoh za njima. Opet nekoliko poznatih lica, ali na njima ponovo nikakve

reakcije. Hodao sam izdvojen iz gomile, pored samih zidova, postepeno ubrzavajući korak. Jako me je zanimalo ko je na čelu bande raspložene za...

Za šta?

Odbacio sam cigaretu i sada zaista požurio. Svetla Glavne ulice ostala su za mnom i sada sam hodao ivicom uskog puta koji je vodio blagom padinom na Forest Hil. Levo i desno od tog puta bile su kuće bolje stojećih građana Alpajna, onih koji su mislili da pogled na vrhove Gvadelupe vredi nekoliko minuta vožnje više.

Iza tih kuća dugo nije bilo ničega i gomila se, sama od sebe, zgusnula, kao da ljudi zaziru od mraka koji ih je obavijao. Vazduh je bio svež i vlažan, oblaci nisko nad nama. Prava atmosfera za baklje i prolivenu krv, ako shvatate šta želim da kažem.

Kada sam zamišljao linč, nekako sam uvek bio ubeđen da se odvija uz mnogo buke, galame razbesnelih, pijanih ljudi, pucnjeva ispaljenih u vazduh ili zatvorene prozore mirnih građana. Ovo mračno ćutanje, tupi odjeci koraka po asfaltu i teško disanje već umornih ljudi bilo je mnogo strašnije od svih mojih maštanja...

Sada sam znao kuda idu. Kuća Arkajtovih.

Vidite, kuća Arkajtovih oduvek je bila neobično mesto, onako usamljena, dopre tri i po milje od poslednjih gradskih kuća. Bio sam klinac kada je Šep Arkrajt uspeo da nju i ono malo pašnjaka unaokolo izgubi na pokeru i odmah zatim se izgubi iz grada sa čitavom porodicom i svom onom decom koja su se radala bar jednom godišnje. Od tada je kuća pripadala Vojtu i mogla se iznajmiti. Bar tehnički. Za sve one godine koje sam posle toga proveo u Alpajnu nije se našao niko dovoljno lud da iznajmi tu ogromnu kućerinu do voljnu za čitav bataljon Arkajtovih.

Neko ipak jeste, mislio sam shvativši da je onaj žuti pravougaonik na horizontu zapravo jedan od osvetljenih prozora zgrade.

A taj neko nimalo se nije do padao mirnim građanima Alpajna... Po svemu sudeći, matori Judžin Vojt uskoro će moći da odahne jer će ga ova rulja osloboditi brige o ruševini na bregu. Koliko sam ga poznavao, uspeće čak da naplati i osiguranje kao da mu je izgorela najveća zgrada u poslovnoj četvrti grada...

Začudo, na mene niko i dalje nije obraćao pažnju, tako da sam se sasvim neupadljivo umešao među one koji su išli

na čelu kolone, čini mi se čak osetljiviji nego ostali. Bilo je mračno, pa sam tek s mnogo muke uspeo da raspoznam nekoliko lica.

I sva sreća što je bilo tako. Nijedno od tih lica nije mi se dopadalo...

Hajmi Higinis je bio tu. I Li Terhun.

I Džems Viteker. Džimi »Zmija«, tako smo ga zvali...

Da mogu, zmije bi svakako bile uvređene tim nadimkom. U poređenju sa Džimijem Vitekerom, zvečarka je bezazleno stvorenje.

Njih trojica išli su na samom čelu, odlučnim korakom ljudi koji znaju kuda su krenuli i šta će učiniti kada tamo stignu. Nisu izmenili nijednu reč za ono vreme dok sam bio u blizini, što je verovatno značilo da imaju potpuno jasan plan za noćasnji poduhvat.

Pustio sam da me nekoliko ljudi prestigne kako bih izbegao pogledima te trojice. Nikada me nisu voleli, a ni ja njih. Samo je čudo sprečilo obračun u kojem bi neko od nas verovatno ostao mrtav ili osakaćen.

Čudo i moj odlazak iz Alpajna, naravno.

U trenutku kada je čelo kolone skrenulo na uski puteljak koji je vodio do same kuće, počela je da sipi kiša. Zavrteo

sam glavom. Svako ko je duže od dve godine proveo u ovom kraju zna da je to samo uvertira kojom nebo najavljuje pravi pljusak, nikakvu retkost za ovo doba godine.

A za sve nas nije bilo mesta čak ni u Arkajtovoj kući... Sutra ujutru biće mnogo prozebljih i gripoznih građana Alpajna.

Ona trojica na čelu nisu usporila korak, procenivši da im je mesto pod krovom obezbeđeno, jer je do dugog trema ostalo možda još svega tridesetak koraka.

Čuo sam kada je neko od njih tiho siknuo kroz zube, upozoravajući na opasnost. Trenutak kasnije i sâm sam video senku na tremu.

Izdvojio sam se iz ćutljive mase i zakoračio nekoliko jardi ulevo, osećajući onu istu jezu duž leđa koja me je već nekoliko puta izvukla iz gadnih situacija.

Na tremu je vrebala smrt, znao sam.

Rukom sam dotakao ugao Arkajtove šupe za drva i zahvalno se pribio uz trule daske. Nisu pružale bogzna kakav zaštitni klon, ali je i to bilo bolje nego ništa.

Čelo gomile zaustavilo se samo od sebe, bez ikakve glasno izrečene komande ili znaka. Iscerio sam se u tami. U takvim

situacijama ljudi nisu ništa bolji od ovaca; svi stoje i čekaju šta će učiniti vođa krda.

Dovoljna je jedna varnica, međutim, da zapali tu rulju i očekivao sam da svakog trenutka kresne. Džimi Viteker je uvek znao kako se to radi i nisam nimalo sumnjao da je sve ovo što se noćas zbiva oko Arkajtove kuće u stvari njegova ideja...

— Natrag! — reče neko ledenim glasom. Ona senka na verandi. U mraku blesnu nešto srebrnasto, nimalo nalik tupom sjaju koji odaje cev puške.

Pribio sam se čvršće uza zid, osećajući oštar miris još neprolivene krvi u nosnicama...

*
* *

Oči su mi se već bile navikle na mrak i sada sam jasnije razaznavao senke oko sebe dok se prostor pred kućom postepeno ispunjavao ćutljivim ljudima.

— Coveče, skloni se odatle! — reče neko. — Mi želimo tu vešticu, a ne tebe!

Mlad, uzbuđen glas, ohrabren viskijem koji se jasno osećao u malo zadebljalom jeziku. Zmi ja Viteker je opet delovao iz

drugog plana, naravno, dok neka mlada budala govori, ubeđena da ona zapoveda ovom utišanom gomilom iza sebe.

Ne.

Gomila više nije ćutala, jer je odasvud dopiralo gnevno režanje za kakvo je sposobna samo ljudska zver. Hladna kiša neće pomoći da se njihov gnev utiša.

Oni pozadi nasrtali su na one spreda, potiskujući ih korak po korak prema tremu osvetljenom samo mutnom žutom svetlošću sa prozora. Zahvaljujući tome video sam da je čovek na vratima od glave do pete obučen u crno. I da...

Da!

Čak i lice bilo mu je pokriveno crnom kapuljačom koja je, uz dugu oštricu isukane sablje u ruci, činila čitav ovaj prizor nestvarnim.

Veštica? Maskirani čovek? Sablja?

Šta se ovo, do đavola, događa u Alpajnu? Kao da me je moj »bjuik« prašnjavim putevima preneo u šesnaesti vek!

Jedna stvar, međutim, uverila me je da je sve ovo što se zbiva tvrda i prljava stvarnost. Tri senke kroz zgusnutu masu oznojenih tela probile su se gotovo do mog skrovišta i pri bile uza zid nekoliko stopa dalje od mene. Jasno sam čuo

grozničavi šapat Hajmija Higinsa.

— Ko je sad to, do đavola? Ti si rekao da je ona potpuno sama ovde, Li!

— I jeste, prokleta žuta kučka! Pojma nemam odakle je taj iskrsnuo!

— Zavežite obojica! — prosikta Viteker. — Moram da razmislim...

— O čemu? Masa je gnevna... jednostavno će ga izgaziti i sve će biti u redu!

Iscerio sam se u tami. Hajmi Higinis ima još dosta toga da uči o ljudima koji vole kostime od crne svile i duge starrinske mačeve...

Mada mu se to moglo oprostiti, jer je gomila odista postajala sve gnevniija. To je neka vrsta lančane reakcije; ili povratna sprega, ako shvatate šta hoću da kažem. Ljudi pothranjuju svoj gnev gnevom onih oko sebe, sve dok ta zapaljima masa ne dostigne kritičnu tačku, a onda — BUM!

Shvatio sam da je taj trenutak došao kada se iz stotinak grla zaorio urlik bez reči i stotine nogu zašljapkale po žitkom blatu, hrleći napred, prema tremu i prilici u crnom koja ih je drsko izazivala.

Ostali, nezahvaćeni provalom besa, stajali su u nemom krugu bledih lica čekajući da se dogodi nešto užasno. Oni najda

lji verovatno su bili još čitave pola milje od kuće; uskoro će shvatiti koliko su srećni...

Krik bola, krik užasa uvek se razlikuje od krika slepog gneva. Osetio sam ponovo ledenu jezu po leđima kada se kroz vlažni vazduh proneo uzvik straha u horu promuklih glasova. Gomila se zatalasala; oni pozadi još su gurali napred, ali su se oni spreda sada odupirali.

Znao sam zašto.

Videli su smrt.

I nastojali da joj umaknu kroz topli zid od ljudskih tela iza sebe. Bodući, grizući, ujedajući i donoseći onu smrt od koje su pokušavali da umaknu...

Zatvorio sam oči, osećajući sada u nozdrvama odista onaj miris krvi koji sam nekoliko minuta pre toga naslutio. Tako je moralo biti...

Da, tako je moralo biti.

Zašto?

Tako malo sam znao o Alpajnu ove kišne noći, ali mi je bilo sasvim dovoljno što su Viteker, Higgins i Terhun u blizini. Njihovi prsti i ruke od lakta — morali su biti umešani u ovu prljavu igru. Kao i obično, drugi su plaćali, a oni su se cerili i kupili plen...

Skliznuli su pored mene i nestali u tami, probijajući se kroz onaj krug blelih lica koji je lagano uzmicao. Svud oko

mene ljudi su se u slepom besu kladili, ne znajući ni koga ubijaju ni zbog čega.

Znao sam da to ne može potrajati dugo, jer je tamo u blizini trema srebrnasta oštrica fijuknula nad glavama nekolicine koji su se probili do stepenica.

Ludaci...

Pravo je čudo kako se ta gomila razbežala kada su jednom shvatili da ne mogu učiniti ono što žele, da je cena za tu želju previsoka i da se naplaćuje unapred.

U krvi.

Prešao sam rukom preko čela mokrog od kiše, slušajući kako se topot stotinu, hiljadu nogu, udaljava niz asfaltni put. U blizini je neko hripao, boreći se da dođe do vazduha, ali sam ja taj šum dobro poznavao; sav vazduh ovog sveta ni je dovoljan čoveku kome je dušnik presečen...

Ipak, u blatu između mene i trema moralo je biti bar desetak ljudi kojima bi pomoć dobro došla; ljudi izgaženih, probodenih nožem, udarenih nečim po glavi. Uvek tako biva kada je masa ljudi u akciji. Može se gotovo sa sigurnošću predvideti koliki će biti procenat mrtvih i teže ili lakše povređenih.

Nije mi bilo lako da izađem iz svog zaklona, ali sam to ipak

učinio, šireći ruke kako bih po kazao da su potpuno prazne.

Potpuno nepotreban gest. Trem je bio prazan.

Trgao sam se kad se iznenada upalio niz snažnih svetiljki okačenih duž crnih mokrih stubova trema. Kiša je šibala sve jače, a sada sam osećao i ujed vetra, koji se sručuje niz obronke Gvadelupe donoseći sa sobom miris kasnog prolećnog snega.

— Hej! — uzviknuo sam. — Ima li koga?

Dva ili tri jecaja uzvratila su mi iz kaljuge preda mnom. Uklanjajući mokru kosu sa čela, kleknuo sam pored najbližeg čoveka.

Mladić od svojih dvadesetak godina. Imao je sreće; na čelu umrljanom blatom videla se samo jedna krupna masnica, ništa što neće proći posle samo dva dana glavobolje. Potapšao sam ga po ramenu i krenuo dalje.

Više nisam sam. To mi je rekao instinkt nasleđen od mojih indijanskih predaka i izoštren, tu i tamo, u situacijama koje se ne bi smele nazvati prijatnim. Okrenuo sam se, polako i vrlo oprezno.

Devojka. Sitno, krhko telo, dugi bičevi crne kose sada već potpuno mokre od kiše. U ruci je nosila veliku lampu, bacajući snopove svetlosti po is-

kasapljenim telima u blatu, oprezno zaobilazeći lokve krvi razblažene kišom.

Pri svetlosti koja je dopirala sa trema lice joj je bilo potpuno mirno. Klekla je pored jednog ispruženog tela, pregledala ga veštim rukama, a onda se bacila na posao da ga previje komadima otrgnutim od njegove košulje.

Osvrnuo sam se oko sebe. Nigde nikoga. U daljini, tamo gde je iza zaveses od kiše stajao grad, dopirao je tužni zvuk policijske sirene. Kao i obično, momci u plavom su stizali prekasno.

Pogledala me je bezizrazno kada sam prošao pored nje, ali nije rekla ni reči. I ja sam ćutao. Uostalom, šta se i može reći devojci koja na pljusk, klečeći u vodi, pokušava da prikači odsečenu šaku komadom platna prljavog od znoja, krvi i blata?

Ogledao sam se po telima razbacanim u samom podnožju trema i odmah shvatio zašto je devojka samo prošla pored njih. Njima nije bilo pomoći. Jednom momku nedostajala je glava, drugog je udarac mačem glatko presekao ukoso, od ramena do pojasa, treći je ostao sklupčan oko sopstvenih creva prosutih iz utrobe otvorene vrhom mača.

Prebrojao sam ih, zamišljajući naslove u sutrašnjim novinama. Trinaest. Utoliko bolje za novinare.

Trinaest mrtvih. A sve ovo nije trajalo više od minut. Možda minut i po.

Uzdahnuo sam i prišao sledećoj žrtvi koja je još davala znake života. Imao je sreće da ga vrh mača ne zakači samo jedan palac više, inače bi i on bio u kategoriji blaženopochivših. Ovako, grudi su mu bile rasečene ispod samog grla i on ih je stezao obema rukama uplašeno buljeći u mene.

— Samo mirno, ortak — rekao sam mu, čudeći se hladnoći svog glasa. — Preživećeš, ne brini... pusti da pogledam tu ranu.

Oprezno je uklonio ruke i ja sam mu se iscerio u pokušaju da ga ohrabrim. Rana zaista nije bila opasna, to sam odmah video, spajajući prstima njene ivice i pritiskujući ih zgužvanom košuljom koju sam mu izvukao iz pantalona.

— Stegni ovo čvrsto — rekao sam. — Imaš li snage?

Slabašno je klimnuo glavom. stežući okrvavljenу tkaninu kao da mu sam život zavisi od toga. Tako je, donekle i bilo; ostavljen ovde, na kiši i blatu, do jutra bi svakako iskrvario,

ma kako bezazlena ta rana u osnovi bila.

Sledeći je izdisao i sumnjam da bi se izvukao i da ga je ručica izgazila usred hiruškog bloka bolnice u Dalasu. Grudni koš bio mu je zgnječen, pluća svakako probijena delovima polomljenih rebara. S jedne strane to je bilo dobro za nas dvoje, devojku i mene; sa malo više vazduha u plućima nje govori krici čuli bi se sa deset milja rastojanja...

Prekinuo sam taj krvavi inventar i priznajem da mi je laknulo kad su reflektori policijskog automobila obasjali ka ljugu oko mene. Mislim da sam se po prvi put u životu obradovao dolasku policije...

I prevario se, naravno.

— Ruke uvis, momak — reče jedan grub glas. — Ni pokreta, inače ću te izbušiti kao sito!

Uzdahnuo sam i lagano se okrenuo licem prema automobilu. Farovi su me zaslepljivali, ali sam taj glas dobro poznavao. Kao i zdepastu figuru, malo povijenih ramena, sa dobro poznatom skraćenom dvocevkom u rukama.

Isцерio sam se, nastojeći da svom ružnom licu dam što grublji izraz. Nije bilo teško.

— Zdravo, matori — rekao sam. — Znam da me ne voliš

mного, ali ipak skloni taj top... nemam nameru da pucam u rođenog oca!

*
* *

Izbacio sam valjda već deset opušak kroz otvoreni prozor policijskog automobila, osećajući kako dugo potiskivani gnev, stimulisan umorom, počinje da raste u meni.

Neka sam proklet ako provedem još samo dva minuta u ovom smrdljivom automobilu!

Prizor preda mnom davno je prestao da me zabavlja. Podsećalo je to na provincijski vašar, sa svetlostima u raznim bojama, promuklim glasovima i uniformisanim ljudima koji su se besciljno muvali unao-kolo. Nedostajala je samo muzika, naravno, ali s malo mašte i nju sam mogao zamisliti u pozadini nervoznih glasova koji su neprekidno dopirali iz zvučnika radio-telefona.

Kola hitne pomoći poslednji put su odjezdila put grada sa svojim jezivim tovarom i prostor ispred kuće Arkajtovih lagano se praznio. Utoliko je veća gužva bila tamo na putu; dva policajca s mukom su zadržavala gomilu radoznalaca

koja se tiskala prema kući, a red parkiranih vozila pružao se bar milju daleko. Po ko zna koji put sam se upitao da li je neko od učesnika napada na kuću došao da pogleda posledice svoje šašave ideje.

Verovatno da jeste, ali su bili predaleko da bih raspoznao pojedina lica. Sem toga, bilo mi je svejedno.

Umesto da zapalim novu cigaretu, dotakao sam bravu na vratima. U kolima je bilo za-gušljivo, a pljusak je prestao dobar sat ranije. Bio sam željan čistog vazduha.

— Ne mrdaj!

Policajac za volanom gledao me je preko cevi svog »magnuma«. Nisam ga poznavao, a verovatno ni on mene. Mlad momak, očigledno nov u Alpajnu.

— Šta? — iscerio sam mu se u lice.

— Ne mrdaj, rekoh! Ostaćeš u kolima dok šef ne dođe!

— Je li? Ti izgleda misliš da sam uhapšen, a?

— Ne tiče me se! Šef je rekao da ostaneš tu i tu ćeš i ostati... sa rupom u trbuhu ili bez nje, kako ti se više sviđa!

Slegnuo sam ramenima i povukao ruku natrag, a onda mu prodao jedan trik koji se još ne izučava u policijskim akademijama. Izgledao je veoma glupo u času kada je shvatio da mu »magnum« više nije u ruci.

Istresao sam metke iz magacina i onaj jedan iz cevi. Momak se očigledno nije šalio kada je rekao da će pucati. Oružje zaista ne treba davati svakome u ruke.

— Drži! — dobacio sam mu ispražnjen revolver. — I drugi put malo bolje da čuvaš državnu imovinu!

Izašao sam iz kola i zadovoljno se protegnuo, osećajući sve one hiljade milja koje sam proveo za volanom. Glupo od mene, zar ne? A bio sam uveren da sam potpuno preboleo Beti Džo...

Matori je prilazio onim karakterističnim hodom starog policajca dustabanlije. Nije mi se sviđalo kako izgleda. Čovek ne bi smeo toliko da ostari za samo pet godina.

— Jesam li rekao da me će kaš u kolima? — zarežao je, pruživši prst napred kao da mu je bodež u ruci.

— Aha. Unutra je prokleta dosadno, mogu ti reći.

— Misliš da je meni bilo za bavno? — uzdahnio je, spuštajući se na mesto pored vozača. Nije ni pogledao u njega, ali sam se smeo kladiti da mu nije promaklo njegovo besno lice i zažarene uši. Matori je imao oko za takve detalje, što ga je i činilo jednim od najboljih policajaca u jugozapadnom Teksasu.

— U redu — reče, pošto je izbrbljao nekoliko šablonskih policijskih fraza u radio-telefon. — Koji je te đavo doneo ovamo, Arči?

— Pitaš li to kao otac ili kao šef policije, Džordže?

Počeo se po glavi, zureći u raskošno osvetljenu Arkrajtovu kuću.

— Kao otac — progundao je. — Vozi, Klem. Idemo u grad...

Ćutao sam. Lice tog vozača nije mi se dopadalo i čudilo me je što ga je Džordž odabrao za taj posao. Očigledno, neke stvari su se u Alpajnu izmenile za ovo vreme.

— Dakle? — ponovio je promuklim glasom.

Nasmejao sam se i poturio mu pod nos zgužvano paklo sa cigaretama.

— Ne pušim više, do đavola!

— O? Izgleda da si se i ti konačno predao doktorima u šake, Džordž!

Progundao je nešto nerazumljivo. Krajičkom oka video sam kako se Klem drsko ceri. U svoje vreme ne bi tako jeftino prošao; do ovog časa već bi hodao putem i tražio svoje zube po mokrom asfaltu.

Uzdahnio sam. U sebi. Za svaki slučaj, jer Džordžove pesnice još uvek su ulivale poštovanje.

— Naćuo si da se nešto zbiva u gradu?

Odbio sam dim pravo u Klemovo načuljeno desno uho. Opet se zacrveneo.

— Otprilike.

— Aha. Neko te pozvao?

— Tako nešto.

Po nervoznim pokretima ruku video sam da se Džordž oseća nelagodno i to mi se nije dopalo. Ovo preda mnom nije bilo njegovo pravo lice, do đavola!

Da li je Klemovo prisustvo odgovor na to? To bi značilo da ta uštva nije samo vozač već i špijun koga je neko postavio da kontroliše Džordžovo ponašanje.

A Džordž je to znao i svim silama se upirao da pokaže svoju dobru volju — pred njim!

Ne... to nije ličilo na mog matorog, bez obzira što sam davno raskrstio sa iluzijom da je moj otac najbolji, najsnažniji i najpošteniji čovek na svetu...

Ali, kako rekoh, mnogo toga se u Alpajnu moglo dogoditi za pet godina...

Odlučio sam se na blef. Najzad, mnogo toga nisam ni imao da izgubim. Onih stotinak dolara u džepu.

I svoj život.

— Hteo bi da znaš ko me je pozvao, zar ne? — rekoh tiho, naginjući se prema njemu.

— Da, prokletstvo! Ti si poslednji čovek koji mi je potreban u ovoj gužvi, Arči!

— Reći ću ti... ali nasamo. Uz čašu dobrog viskija, Džordže.

— U redu — klimnuo je glavom. — U mojoj kancelariji, a?

— Što da ne. Mada bih ja rado dije nekud na večeru, ništa nisam jeo od jutros. Debela Koni još radi, a?

— Još. Ali je bolje da govorimo u kancelariji. Mogu ti i tamo doneti večeru.

— Zatvorsku hranu? Hvala prijatnije se osećam kad mi je želudac prazan!

Mnogo puta sam prošao ovim putem starim »fordom« koji mi je Džordž kupio kada sam završio gimnaziju. Stvari kao što je to i plivanje nikada se ne zaboravljaju. Već na ulasku u krivinu osetio sam da Klem do daje suviše gasa.

— Hej! — dreknuo sam. I ništa više. Galama mi ionako više ne bi mogla pomoći.

To đubre od policajca dobro je znalo šta radi. Kao i tipovi koji su mu rekli šta, kada i gde treba da uradi...

Kola su zaškripala gumama i zanela se zadnjim delom, kao što se i moralo dogoditi u toj krivini. Bacio sam se udesno i šćepao sa obe ruke bravu na toj strani, slušajući kako sta-

klo i lim bukvalno eksplodiraju na mestu gde sam delić sekunde ranije sedeo.

Stari kamion bio je pažljivo postavljen iza krivine. I onaj ko ga je tu smestio dobro je poznavao svaku krivinu na putu.

Otvorio sam vrata i otkotrljao se po mokrom asfaltu, misleći na posledice koje će ta akrobacija ostaviti na mom je dinom pristojnom odelu. Odnekud iz daljine čuo sam glasnu Džordžovu psovku i stigao i da se osmehnem. U nekim stvarima matori je očigledno još bio u odličnoj formi...

Digao sam se na ruke i kole na i zatresao glavom. Nisam ustao.

Nisam ni pokušao da ustanem. Ne biste ni vi da vam je neko pod nos gurnuo cev vinčesterke.

— Ostani gde si, Arči — posavetova me neko promuklim glasom.

Ostao sam gde sam, namesti vši se samo malo udobnije na asfaltu.

— Zdravo, Hajmi — iscerih mu se. — Lepo veče za šetnju, a?

Iza sebe čuo sam Džordžove psovke, ali sa te strane se nisam smeo nadati pomoći. Dva tipa su ga držala ispod ruku, dok mu je treći pretio njegovom sopstvenom dvocevkom. Kraji

čkom oka video sam i Klema. Toj barabi, naravno, ništa se nije dogodilo, stajao je nala kćen na krov automobila i zadovoljno se cerio.

— Što ovo znači, Higin? — režao je Džordž. — Neka sam proklet, ako te zbog ovoga ne pošaljem na...

— Zaveži, matori! Sada ja govorim! Neki moji prijatelji žele da govore sa Arčijem... do voljno si odrastao da shvatiš šta to znači!

Ispod oka sam osmotrio raspored njegovih ljudi. Ona dvojica su i dalje držala Džordža, ali je treći mnogo više pažnje posvećivao meni. Sem Hajmija, to su bile sve protivničke snage.

Ne računajući Klema koji je, bar za trenutak, bio predaleko da bi se mogao efikasno umešati.

Srećom, dobro sam poznavao Hajmija Higinisa i znao koliko je brz. Svaki pokušaj da ga iz ovog položaja napadnem značio bi čisto samoubistvo...

— U redu, do đavola — procedio sam kroz zube — govori šta hoćeš?

— Ko te je poslao ovamo, Arči? I zbog čega si stao na stranu one proklete veštice? Plaća te dobro? Čime, Arči?

Zatresao sam glavom, jer je ovo zaista bilo iznenađenje za

mene. Zar je moguće da su toliko glupi da...?

— Lupaš, Hajmi! Ono na tre mu nisam bio ja!

— Je li? Poznaješ li još koga u Alpajnu da se onako vešto služi onim prokletim samurajskim mačem?

Nisam poznavao nikoga u Alpajnu koji bi uopšte imao samurajski mač. Onaj momak u crnom došao je odnekud sa strane, ali to meni neće mnogo pomoći...

— Dakle? — izazivao je. — Da čujem, šta ćeš sada smisliti, Arči?

— To nisam bio ja — rekoh tvrdoglavo. — Jer da sam bio, ti, Viteker i Terhun ne biste se tako jeftino izvukli!

Munuo me je vrhom cevi, s namerom da me pogodi u lice, ali su me refleksi još uvek služili, tako da me je pogodio samo u rame. Nemojte misliti da je to bilo mnogo prijatnije.

— Odavno čekam ovaj trenu tak, Arči — govorio je lagano, naslađujući se svojom pobedom. — Ima načina da se istina izvuče iz tebe, znaš... Reci mi gde je ženska?

— Koja ženska, Hajmi?

— Veštica. Japanka koju si branio!

— Nikakvu Japanku nisam branio, do đavola!

Gledao je i dalje u mene, zverski se cereći.

— Šta si učinio s njom, matori? — obratio se Džordžu. — **Koliko** vidim, nije uhapšena.

Džordž je ćutao i ja bacih zabrinut pogled prema njemu. Teško je disao, kao čovek koji nosi veliki teret.

— Šta je? Zaboravio si da govoriš, matori?

— Izgleda da mu nije dobro, Hajmi — reče jedan od one dvojice. — Pogledaj...

— Boga mu! — opsovao je ovaj i okrenuo se prema Džordžu. Napeo sam sve mišiće. Ovo je možda jedina šansa koja će mi se pružiti...

Skočio sam i stigao bih do Hajmija pre nego što bi i shvatio da sam napao, da nije bilo te proklete mrlje od ulja koja se perverzno poturila pod moju levu nogu u času kada sam svu težinu tela prebacio na nju.

Izgubio sam ravnotežu i posrnuo, dajući mu taman toliko vremena da cev okrene pravo u moj trbuh. U očima sam mu video da zaista odavno vreba ovakav trenutak.

Pucaće. Sa uživanjem će ispaliti teški, vreli, olovni metak pravo u moj meki, nezaštićeni trbun...

Zaurlao sam, više od gneva nego od straha. To je bilo jedino što sam i mogao da učinim...

*
* *

Nešto je zazujalo kroz vazduh i pogodilo Hajmija u lice, tako snažno da se zateturao, instinktivno dižući cev vinčesterke. Prst mu se zgrčio na okidaču i metak je prohujao koji palac iznad moje glave.

Skočio sam, sklapajući mu svih deset prstiju oko vrata. Nije me bilo briga što će mi neki od one trojice pucati u leđa; želeo sam da umrem zarijavajući svoje zube u grlo prokleto ubice...

Bio je mrtav pre nego što smo obojica pali na mokri asfalt. Oštar metalni vrh virio mu je iz rupe otvorene u košenu nosa, tačno između očiju. Prevrnuo sam se na leđa, otrgao mu vinčesterku iz mrtvih ruku i repetirao je, sve jednim glatkim pokretom koji mi je pokazao da sam još uvek u užasnoj ubilačkoj formi.

Onaj sa Džordžovom dvocevkom u ruci takođe je već bio mrtav. Odnosno, tek kasnije sam shvatio da je mrtav. Za sada, bilo mi je sasvim dovoljno što vidim da leži sklupčan oko skraćene puške, kao da je skriva svojim telom.

— Pustite ga — rekoh onoj dvojici koji su zapanjeno buljili u mene, još uvek pridržava-

jući Džordža. — I kidajte odavde! Brzo!

Poslušali su me i izmakli se nekoliko koraka unazad, prema kabini kamiona, držeći ruke visoko u vazduhu. Preneo sam pogled na Klema.

— I ti! — rekao sam. — Ha jde! Odlazi!

Obliznuo je usne, ali su mu obe ruke ostale na krovu automobila.

— Ja... — počeo je nesigurno. — Ja...

— Ti si đubre, kao i ova četvorica! Kreći! Ili možda želiš metak?

Odmahnuo je glavom i oprežno se izmakao iza kola da se pridruži onoj dvojici.

— U kamion — naredio sam. — I odlazite odavde pre nego što se predomislim!

Potrčali su prema kabini, ne prestano se osvrćući preko ramena. Situacija bi bila komična da Džordž nije ležao pored policijskog automobila, hrpavo dišući i držeći se za grudi.

I da po mokrom asfaltu nije bilo toliko krvi...

Istrgao sam dvocevku iz ruke Hajmijevog revolveraša. Ta da sam i video da je sasvim lepo mrtav, što je bio poen više za moju stranu. Podigao sam cevi prema kamionu, gurnuvši vinčesterku pod ruku.

Kroz poluotvorena vrata na mojoj strani pojavila se ruka sa revolverom. Nisam čekao da vidim da li će tip zaista pucati ili je to samo mala prijateljska šala. Pritisnuo sam oba okidača istovremeno.

Te dvocevke velikog kalibra su divna stvar za obračune na malom prostoru, pre svega zato što ne morate gubiti vreme na nišanje. Sem toga, veoma su bučne, što nije zanemarljivo kod protivnika malo slabijih nerava.

Odbacio sam ispražnjenu pušku od sebe i ščepao vinčesterku, ali mi ona nije bila potrebna. Neki od svih onih komada olova zalutao je do rezervoara sa gorivom i čitav prednji deo kamiona bukvalno je odskočio od zemlje, pretvarajući se u plamenu loptu.

Odmahnuo sam glavom, misleći kako ne bih voleo da sam sada u koži Klema i one dvojice, a onda se okrenuo Džordžu.

I zastao kao ukopan, protrljao oči i tiho opsovao.

Ona mala, ona crnka sa dugom kosom, sada je klečala pored njega. Raskopčala mu je uniformu na grudima i stručno masirala grudni koš u predelu srca, kao da oko nje ne leže mrtvaci i da dvadesetak jardi dalje ne gori kamion u kojem neko očajnički urla.

Prsikočio sam da joj pomognem. Podigla je pogled, ne prekidajući ono što je činila. Džordžovo lice bilo je blede, oči sklopljene.

— Loše — rekla je tihim, melodičnim glasom. — Mora odmah u bolnicu.

Klimnuo sam glavom, stežući zube. Džordž i ja nikada se nismo nešto posebno dobro slagali, ali, do đavola, bio mi je otac... Podvukao sam obe ruke pod njegova široka leđa i podigao ga sa tla, dok je ona spremno otvarala zadnja vrata policijskog automobila.

Mislim da sam oborio brzinski rekord svih vremena na tom vijugavom putu, klizavom od kiše, uspevajući čak s vremena na vreme da bacim pogled i preko ramena, na mrtvački blede Džordžovo lice. Devojka je i dalje radila svoj posao, mirno i pribrano, kao na času obuke iz prve pomoći.

Proleteo sam Glavnom ulicom kao manijak, sa upaljenim svim svetlima i sirenom koja je urlala. Ulice su bile neobično prazne, čak i za ovo doba noći. Do grada je svakako već bila stigla vest o pokolju kod kuće Arkrajtovih.

— Arči...

Oči su joj bile ogromne u polutami kola. Opsovao sam kroz zube i nagazio kočnicu, ne vo

deći računa o tome što kola po mokrom asfaltu plešu sa jedne strane ulice na drugu.

Džordžu žurba više nije mogla pomoći. Džordžu nije više ništa moglo pomoći.

Spustio sam bradu preko ru ku prekrštenih na volanu i zurio u bleštavo osvetljenu zgradu bolnice. Dugo nisam video ništa, da bih tek možda koji minut kasnije shvatio da se i na ovom mestu nešto izmenilo.

Ona stara dvospratna zgrada obrasla bršljanom bila je još uvek tu, ali je njena fasada bila mračna u poređenju sa bleskom koji je dopirao kroz ogromne staklene površine prozora nove petospratnice.

Nasuprot svemu drugom, činilo se da gradskoj bolnici poslovi odlično idu.

Čudno, a?

O svemu tome, naravno, razmišljao sam tek mnogo kasnije, kada sam se donekle oporavio od šoka koji je donela Džordžova smrt.

Jedna meka ruka dotakla mi je obraz. Okrenuo sam se.

Imala je zaista divne oči, oči u koje bi čovek mogao da zaroni i pliva daniima i godinama.

I bila je Japanka. Ili bar delom Japanka, to sam sada jasno video.

— Želiš li da ga unesemo... unutra? — šapnula je.

Odmahnuo sam glavom.

— Ne. Oni mu ionako ne mogu pomoći.

— Žao mi je, Arči.

Zapalio sam cigaretu, pružajući i njoj zgužvano i iskvašeno paklo. Uzela je jednu i zapalila je na mojoj cigareti, pridržavajući me za ukočene prste ruku.

— Otkuda znaš moje ime, devojko?

— Znam puno toga o ovom gradu.

— Ja tebe ne znam. Nisi odatvde?

— Ne. Ovde sam tek mesec i po dana.

— Čudno da onda znaš za mene. Otišao sam odavde pre pet godina.

— Znam. Znam i zašto si otišao.

Iscerio sam se. To je bilo ono čega sam se najviše plašio dok sam vozio prema Alpajnu. Podsmeha.

»Arči Koldvel je pobegao iz grada kada ga je Beti Džo odbacila«, zamišljao sam kako govore. »A sada... bilo je dovoljno da ona zvizne, pa da on ponovo dotrči podvijenog repa...«

— To zna svako dete u Alpajnu — rekao sam, malo promuklo. — A da li možda znaš i zašto sam se vratio?

— Ne... ali pretpostavljam. Duboko sam uvukao dim u

pluća i dao svom licu grub izraz.

— U redu, mala. Zbog čega je ona rulja htela da te linčuje? I ima li razloga da te nazivaju vešticom?

— To je sve što želiš da znaš?

— osmehivala mi se. Moje grubo lice očigledno nije delovalo na nju. Ili je možda u kolima bilo suviše mračno da bi mogla da uživa u njemu.

— Za sada.

— U Alpajnu se događaju čudne stvari, Arči. Zar ti to još niko nije rekao?

— Ne. Nema ni četiri sata kako sam stigao u ovaj prokleti grad!

— Ipak, morao je postojati razlog što si odmah došao...

Prekasno sam shvatio da u stvari ona ispituje mene, a ne ja nju. Šta ćete, tako vam je to sa ženama. A ovo pored mene bila je žena od glave do pete...

— Da, imao sam razlog. Imali i grad razlog da tebe mrzi?

— Misle da imaju. Šta je pisalo u pismu koje ti je poslala Beti Džo Viteker?

— I to znaš? — promuklo sam se nasmejao. — Dobro si obaveštena.

— Između ostalog, to je deo mog posla ovde u Alpajnu. Šta ti je napisala? Pomenula je da ovde ljudi izennada umiru, a da niko ne zna zašto?

— To ne, ali mi je jasno da la do znanja da je u opasnosti i da pomoć očekuje samo od mene. Da li je... da li je tačno to što je napisala?

— Uglavnom da, iako ne bih rekla da njoj direktno pretila veća opasnost nego bilo kojem građaninu Alpajna.

Ova stvar mi se sve manje dopadala, naročito posle pisma Beti Džo i naročito posle onih petnaest ili šesnaest iskasapljenih mrtvih tela ispred kuće Ar krajtovich.

Po svemu sudeći, jadni Džordž je imao sreće. Nije se čak mnogo ni namučio...

— Šta se, u stvari, događa u Alpajnu?

— Ne znam, Arči — oborila je glavu, puštajući da joj dugi uvojci vlažne kose prekriju lice. A toliko bih želela da doznam...

— Tvoj posao? Za koga radiš?

Nije podigla lice prema meni.

— To ti ne mogu reći, Arči.

Promuklo sam se nasmejao, odbacujući cigaretu kroz prozor.

— Zagonetka do zagonetke. Vrlo dobro. Ko je tvoj tajanstveni zaštitnik? Onaj od kojeg je Hajmi Higinis pomislio da sam ja. Maločas, gore na putu, on se umešao da mi pomogne, je li tako bilo?

— Da... ali ti ne mogu reći ko je on... za sada...

— Zašto?

Nisam očekivao da mi kaže, naravno. Bar ne istinu. Žene su pravi umetnici kada treba izbeći odgovor na ovako kratko i jasno pitanje.

— Ni to ti ne mogu reći, Arči.

Ovoga puta podigla je glavu, ne pokušavajući da sakrije lice. Bilo je tužno i to me je začudilo.

— Do đavola — rekao sam, vadeći novu cigaretu — ovo nas ne vodi nikuda. Na čijoj ste strani ti i onaj momak obučen u crni kostim? Na čijoj je strani »Zmija« Viteker sa svojim bandom? I na čijoj strani je bio... Džordž?

— Možda ti se neće dopasti istina, Arči!

— Ko je, prokletstvo, ikada tvrdio da se istina mora svakom dopasti?

— Ja svakako ne — preko lica joj je preleteo fini osmeh. — U redu, ispričaću ti šta se u poslednje vreme zbiva u Alpajnu, pa prosudi sam. Ali ne ovde. Ova kola su previše upadljiva. Šta ćeš učiniti sa telom svog oca?

— Odneću ga kući.

— Kući?

— Da, do đavola, kući! Ili znaš neko bolje mesto?

— Ne... ali nisam sigurna da je to dobra ideja, Arči... Sada mi je već bilo dosta. Svakom je u ovom prokletom gradu znao više od mene i svako je bio spreman da mi ponudi neki mudar savet.

— Kući — ponovio sam tvrdo glavo i okrenuo ključ motora.

— U redu, Arči — šapnula je. — Kako ti kažeš...

*

* *

Napeto sam razmišljao skrećući u Poplar Grouv, dugu krivudavu ulicu u kojoj sam odrađao. Posle otupelosti izazvane čitavom gomilom uzbuđenja koja se za kratko vreme sručila na mene, moj mozak proradio je uobičajenom hitrinom.

Ono što sam zaključio nije mi se nimalo dopadalo.

A najmanje od svega dopadao mi se tajanstveni zaštitnik moje crnokose i crnooke pratilje, onaj koji je onako vešto vitlao dugim samurajskim mačem i sa savršenom preciznošću bacao kroz vazduh oštre čelične predmete, sejući smrt oko sebe.

Da, bio sam jedini u Alpajnu koji se bavio oružjem donetim sa Dalekog istoka. Za to mogu

da zahvalim armiji Sjedinjenih Država koja mi je zapovedila da napustim Teksas i odletim u Japan gde sam godinu i po dana proveo dosađujući se i očekujući komandu da moja je dinica pređe u Kambodžu.

Vidite, nisam od ljudi koji umeju da sede zaludni i zato sam to vreme iskoristio da upoznám Japan, a naročito Japanke...

Gejše su, ako niste znali, nešto sasvim drukčije od naših kol-gerli. Ne u krevetu, u krevetu su sve žene uglavnom iste. Najbitnija razlika je u tome što vam sa gejšama nikada ne može biti dosadno i što gotovo da nema teme o kojoj sa njima ne možete govoriti.

Mene je interesovalo oružje i dobio sam gejšu koja je znala sve o srednjovekovnom japanskom oružju. Kada mi je ispričala ono što je mogla, uputila me je na druge stručnjake, ništa manje ljubazne od sebe. Jedina razlika je bila u tome što sa njima nisam išao u krevet. Bilo kako bilo, šest meseci kasnije smeo sam se opkladiti da o japanskom srednjovekovnom i modernom oružju znam deset puta više od prosečnog američkog momka, pa makar on bio iz Teksasa kao ja.

U tih šest meseci šest puta sam čuo da se pominje reč — ninda. Znao sam, naravno, šta

ona znači, ali me je zainteresovalo kad sam čuo da su oni bili neviđeni majstori u rukovanju svim vrstama oružja, bilo ono japanskog porekla ili done to sa Zapada.

Najpre su mi rekli da ninda više nema, da su nestali u tami japanskog srednjeg veka i ostali samo legenda koja više ne plaši čak ni malu decu. Bila je to verzija za turiste sa Zapada, naravno. Kasnije, kada su me bolje upoznali, moji instruktori dopustili su mi da malo podignem veo sa te tajne.

Ninde su još uvek postojale, naravno. U manjem broju nego nekada, ali... do đavola, još uvek ih je bilo! Sada, u dvadesetom veku!

A da bi stvar bila još lepša, jednog su mi i pokazali. Odnosno, niko nije rekao da bi to mogao biti ninda, a isprava ni meni to nije palo na pamet. Ne bi ni vama da ste pred sobom ugledali oniskog gospodina koji oči u elegantnoj odeći koji vam se ljubazno osmehuje i klanja, uveravajući vas kako mu je zaista jako milo što vas je upoznao.

Ta maska spala je s njega čim se presvukao u kimono i u ruke uzeo katana. Katana, to je onaj dugi samurajski mač bez kojeg ne može da prođe nijedan Kurosavin film.

Ne mogu vam opisati šta je sve činio sa tim oružjem — i bez njega — za kakve zahvate, skokove i udarce izvedene u treptaju oka je bilo sposobno njegovo naizgled krhko telo. Stajao sam kao omamljen tih petnaestak minuta, ne verujući svojim očima.

Šest ljudi sa dugim drvenim štapovima rasporedilo se u krugu oko njega. Napali su istovremeno i...

I ništa. Pedesetak sekundi kasnije pokupili su otpatke svojih štapova sa poda, ljubazno se naklonili jedni drugima i razišli. Matorac je ostao na mestu, apsolutno miran, bez kapi znoja na čelu. Niko nije uspeo čak ni da ga dotakne štapom.

Zvao se Sakamoto.

Po njegovim uputstvima nastavio sam da vežbam, najpre drvenim, a zatim pravim mačem. Platilo sam ga gotovo hiljadu dolara, ali mi to nije pomoglo. Sakamoto je prezrivo odmeravao tu oštricu i ponašao se prema njoj sa preteranom oprežnošću, kao da se plaši da će je slomiti malo jačim udarcem. Rekao mi je da moj mač nije stariji od pedesetak godina i da ga je kovao dobar majstor, ali jedan od onih koji više ne znaju tajnu srednjovekovnog postupka obrade čelika za mačeve.

Mislim da sam tek počeo da ulazim u finesu rukovanja tim divnim oružjem kada je nekoj budali u Vašingtonu palo na pamet da povuče trupe iz Kam bodže. I iz Japana. Pet dana kasnije bio sam u Alpajnu, bez uniforme, bez para i bez gejši, ali sa svojim mačem ispod ruke.

I još uvek sam imao taj mač, pažljivo zamotan i sklonjen ispod zadnjeg sedišta mog »bjuika«. Ne znam zašto ga krijem, jer ga je već video svako ko je to želeo u ovom prokletom gradu...

Da, gotovo sam zaboravio za što vam sve ovo pričam. Zbog onog tipa u crnom kostimu na tremu kuće Arkrajtovih.

Ninđa.

Jeste, bio je to ninđa. Čudno za jednu teksašku rupu kakav je Alpajn, ali je tako bilo. Da sam uopšte sumnjao u svoj zaključak, moje bi sumnje bile razvejane pri prvom pogledu na tu kosočku lepoticu:

Ponovo je dotakla moju šaku na volanu.

— Ovde, Arči...

Trgao sam se i zapanjeno osvrnuo oko sebe. Do đavola, to nije bilo to mesto!

Ili ipak jeste. Tamo gde je uvek i bilo: između Padžetove i Luisove kuće...

Zavrteo sam glavom i tiho zviznuo.

Ovo jednostavno čudo od betona i stakla, odvojeno od ulice niskim kamenim zidom, nije bila kuća od toplog drveta u kojoj sam proveo detinjstvo.

Sa Džordžom se u međuvremenu mnogo toga dogodilo. Bio sam spreman da se zakunem da ga ni mrtvog ne bi naterali u ovu ružnu kućerinu.

Do đavola, on i dolazi mrtav u nju, podsetio sam sebe sa govorinom i pogledao u one velike crne oči.

— Šta se dogodilo? — upitao sam. — Matori Džordž je našao naftu u zadnjem dvorištu?

— Rekla sam ti da nije pametno da dolazimo ovamo.

— Rekla si mi. Poznat sam po tome što često pravim glupo. Ovo je zaista njegova kuća?

— Jeste.

— U redu — uzdahnio sam.

— Hajde da ga unesemo...

Ostala je na mestu.

— Još uvek možeš da se pre domisliš, Arči.

Ništa nisam odgovorio. Samo sam izašao i otvorio zadnja vrata. Ona je bez reči prišla da mi pomogne.

Telo jadnog Džordža već se ohladilo i ukrutilo i imali smo muke da ga izvučemo sa zadnjeg sedišta. Čudno, nisam ništa osećao dok smo to radili. Umor, možda. Ili otupelost od šoka?

Ili nešto treće? Ono što mi je podsvest neprestano govorila o Džordžu, a ja to nisam želeo da priznam...

Glatki beli šljunak staze škripao mi je pod nogama dok sam posrtao pod teretom. Devojka je išla kraj mene. Palo mi je u oči da se oprezno osvrće, ali joj to nisam mogao zameriti. Ni ja se ne bih prijatno osećao u gradu u kojem su koji sat ranije pokušali da me linčuju.

Bili smo na desetak koraka od odvratno širokih mermernih stepenica kada su se ulazna vrata iznenada otvorila, osvetljavajući nas mlazom bele svetlosti iz hola. Silueta žene u dugoj kućnoj haljini jasno se videla, ali nisam uspeo da joj razaznam crte lica.

— Džordž! — uzviknula je. Bilo je iznenađenja u tom glasu, ali lažnog. Ali, čak i da je glas bio iskren, mene ne bi uspeo da prevari.

Brenda. Brenda Tilotson. Ženska koja je moju generaciju petnaestogodišnjaka širokogrudno uputila u sve tajne seksa.

Moju generaciju, pazite. Ja sam tu bio izuzetak. Nikada nisam cenio stvari do kojih se suviše lako dolazi.

Brenda i Džordž. Čudna kombinacija, bez obzira na činjenicu da je dobrih dvadeset godina bio stariji od nje...

Sada smo bili dovoljno blizu da sasvim jasno vidi tužni teret na mojim leđima.

— Džordž! — sada je vrisnula, za nijansu iskrenije nego maločas.— Zaboga, šta se dogodilo, Arči?

Pogledao sam je dobro. Od udobnih papuča, preko uredno zategnutih svilenih čarapa, do skupe kućne haljine utegnute u struku tako da isstakne visoke i čvrste grudi. Uvek je bila užasno privlačna žena, do đavola, a sada je bila još privlačnija, očešljana i našminkana kao da će svakog trenutka poći na prijem kod gradonačelnika.

— Džordž je mrtav, Brenda — rekoh suvo. — Tvoja galama tu neće ništa izmeniti. Pomozi mi da ga unesem...

Bacila je začuđen pogled na devojkicu i nespretno prihvatila Džordžovu glavu. Nekoliko puta se spotakla na glatkim stepenicama.

Ogromni hol bio je bleštavo osvetljen i pretrpan užasnim stilskim nameštajem koji bi možda izgledao lepo u nekoj jeftinoj kafani.

— Ovamo — rekla mi je, pokazujući glavom udesno. Kroz otvorena vrata uneli smo Džordža u odaju koja je donekle podsećala na njega. Knjige u

starim drvenim ormanima sa kojih niko nije davno brisao prašinu, puške po zidu, ogromna fotelja ispred pisaćeg stola izguljenog potpeticama njegovih čizama.

I miris duvana koji se zadržao bez obzira na to što je Džordž prestao da puši.

Položili smo ga na ofucani kožni divan ispod prozora i Brenda se odmah bacila preko njega.

— Džordž... jadni moj, šta su ti učinili? — zakukala je. Meni, međutim, nije promaklo kako pažljivo namešta svoju ljupku stražnjicu da bi postigla što lepši efekt.

Smučilo mi se. Gurnuo sam cigaretu u usta i okrenuo leđa tom prizoru.

Prokleta drolja!

Njen šou na trenutak je oslabio moju uobičajenu opreznost. Preko praga Džordžove sobe padala je duga senka čoveka osvetljenog sa leđa iz onog bleštavog hola. U rukama je držao vinčesterku i zadovoljno mi se cerio u lice.

»Zmija« Viteker, ko bi drugi. A iznad njegovog ramena, takođe sa vinčesterkom u ruci, izvirivao je Terhun i kezio se kao da umesto Džordžovog vidi mrtvo telo bogatog strica kome će biti jedini naslednik...

*
* *

— Prekini s tim, Brenda! — oštro reče Viteker. — Dosta je, do đavola! Uvek smo znali da si dobra glumica!

Prkosno ga je pogledala, ali se uspravila i izmakla do prozora. Oči su joj bile suve i duboke.

— Šta tražiš ovde, Viteker? — upitao sam.

Nasmejao se, a jezik mu se pojavio iz usta kao jezik zvečarke. Bio je to jedan od razloga zbog kojih je i dobio svoj odvratni nadimak.

— Tebe — rekao je. — To te čudi?

Čeznuo sam da se spustim u onu Džordžovu udobnu fotelju, ali sam znao da su moji izgledi ako ostanem na nogama, dvostruko veći.

Dva odsto, umesto samo jedan odsto...

— U ovom šašavom gradu ništa me više ne može začuditi — rekao sam. — Sem možda jedne stvari...

— A to je? — cerio se zadovoljno, kao lešinar pri pogledu na svež sočan leš.

— Kada bih čuo da ti nisi umešan u ovu prljavu igru, Džimi — rekoh tiho. — Priznajem, to je jedino što bi me zaista iznenadilo!

Lice mu je na trenutak postalo tvrđe. Čuo sam kako je iza mene Brenda naglo uvukla vazduh, kao da očekuje da će ga u ovoj odaji svakog trenutka zameniti barutni dim.

Znao sam, međutim, da Džimi Viteker neće žuriti da me likvidira, ako je uopšte s tom namerom došao ovamo. Najpre će se dugo naslađivati mojom agonijom i uživati u svakom tragu straha na mom licu.

— To bi te iznenadilo, a? — ponovio je lagano.

— Aha.

Oprezno sam izvukao cigaretu iz džepa i stavio je u usta, neprestano ga držeći na oku.

— Fino. Onda mi reci za ko ga radite vas dvoje?

— Ko? Brenda i ja?

— Nisam raspoložen za šalu, Arči. — Ko te je poslao ovamo?

Nasmejao sam se u sebi pomislivši na to kakvu bi facu napravio kada bih mu rekao da me je ovamo dovelo pismo njegove žene. Nisam to rekao, naravno, ali ću razmisliti o tome kao o dobroj ideji onoga dana kada čvrsto odlučim da izvršim samoubistvo.

— Što se mene tiče, vratio sam se u rodni kraj. I ništa više od toga, Džimi.

— Je li? Baš večeras? I baš u pravi čas da spaseš ovu ja-

pansku drolju ovde? Zar misliš da smo mi, provincijalci iz Alpajna, toliko naivni, Arči?

— Nije bio on — reče crnokosa. Sve to vreme ona je mirno stajala pored zida, prateći samo pogledom šta se zbiva oko nje.

— Dirljiva solidarnost — isceri se Viteker. — Na žalost, mala, neću ti poverovati. Vidim da ti je jako stalo do našeg dragog Arčija... Zašto. Zar je zaista tako dobar u krevetu?

Zinuo sam da mu kažem kako bi za to mogao da pita i svoju ženu, ali sam se uzdržao.

Mislim da je to i očekivao, sa prstom na obaraču vinčesterke. Zmija Viteker je bio takav tip. Nije želeo da se posle priča kako je bez razloga ispalio nekoliko metaka u Arčija Koldvela. Ali, ako je Arči Koldvel uvredio njegovu ženu, onda je to već nešto drugo...

Ne znam kako bi postupili drugi sudovi u državi, ali bi ga ovaj u Alpajnu svakako oslobodio. Najzad, njegovom tatici i njemu pripadala je dobra polovina ovog šugavog mesta i pašnjaka oko njega...

— Čutiš, Arči? — nastavio je, cereći se. Moje ćutanje sva kako je protumačio kao strah i to mu se dopadalo. — Nemoj... šteta bi bilo da jedne

iste noći umru i otac i sin, zar ne?

— Stari Džordž je imao sreće — produžio je u očiglednoj nameri da me isprovocira. — Šef policije u ovom bednom gradu normalno ne može očekivati da živi u ovakvoj kući... i sa ovakvom ženicom. Je li tako, Brenda, dušo?

— Tako je, Džimi — njen glas jedva se čuo.

— Matori Džordž se pod starost opametio, Arči. Na žalost, bojim se da se tebi to ne može dogoditi...

— Videćemo, Džimi...

— Priznajem, bio mi je veoma koristan u svoje vreme, ali sada... Znaš kako je sa starcima, Arči... postaju rasejani i zaboravni. Za matorog Džordža je možda i bolje što je ova ko završio, pre nego što neke ne baš čiste stvari ne izbiju na videlo.

Stegnuo sam zube, osećajući kako će me bes uskoro savladati. Ona prljava kučka iza mene svakako je vešto odigrala ulogu mamca, ali je stotinu, hiljada puta krivlji od nje bio neko drugi, onaj koji je zamislio i namestio tu malu igru mom ocu...

Džimi Viteker. Ko bi drugi?

— Dakle, Arči? Žuri mi se, čoveče! Koliko tražiš da odeš iz Alpajna?

Gle, pomislih, Viteker ume da bude i fini. Ta ponuda iz njegovih usta nije mi zvučala ozbiljno, ali odlučih da bar neko vreme igram njegovu igru.

— Šta je sa njom? — pokazao sam glavom prema crnokosoj.

— Ona ostaje. Može otići samo ako mi ispriča čitavu priču, od početka do kraja.

— Onda ostajem i ja.

Slegnuo je ramenima.

— Što se mene tiče, svejedno mi je. Odavde nećete izaći živi, Arči.

— Od tebe ništa drugo nisam ni očekivao. Hajde, pucaj!

Nasmejao se grohotom, ponovo pokazujući onaj svoj odvratni jezik.

— Polako, polako, Arči... najpre da čujem tvoju priču!

— Čuo si je. Još uvek ne znam šta se događa u ovom prokletom mestu!

— Ti, žuta lutka? Možda ćeš ti biti govorljivija?

Ćutala je i gledala pravo na pred, kao da Vitekera i njegove vinčesterke uopšte nema.

Terhun je progovorio prvi put, proguravši se pored Vitekera.

— Prepusti je malo meni, Džimi — rekao je šireći ružna usta u još ružaniji osmeh. — Oduvek sam želeo da probam tu žutu robu... kažu da su Ja-

panke veoma spretne u krevetu!

— Nije loša ideja, Li. Gurni starog Džordža na pod, mislim da će ti ova sofa potpuno odgovarati.

Držeći se podalje od mene, leđima uza zid, Terhun je prišao devojci. Gledao sam Vitekera pravo u oči i video da on vrebava svaki moj pokret.

— Dođi, mačkice — čuo sam kako Li govori promuklim glasom. — Dođi, videćeš da stari Li zna neke trikove za koje ni ti još nisi čula...

Brenda je vrisnula iz sveg glasa, jer se prozor pred kojim je stajala razbio uz užasan tresak.

Nisam čekao da vidim šta se dogodilo; mislim da sam skočio pre nego što su poslednji komadići stakla dotakli pod.

Viteker je bio predaleko za mene, zmija. Bacio sam se zato prema Terhunu, šćepao ga oko vrata i zaklonio se njegovim telom. Nije baš nikakva zaštita od hica iz vinčesterke ispaljenog sa rastojanja od nekoliko jardi, ali je to bilo najbolje što sam mogao smisliti za tako kratko vreme...

Samo što Džimi Viteker nije pucao. Stajao je raskoračen, sa podignutom vinčesterkom i široko otvorenih usta buljio u prizor pred sobom.

Bacio sam pogled prema prozoru i shvatio Vitekerovu zapanjenost.

Ispred prozora je stajao ninda.

Da. Ninda.

Pravi ninda iz japanskih legendi. Obučen u kostim od crne svile od glave do pete, sa kapuljačom na glavi. Iz dva uska proreza svetlele su oči u kojima se čitala pretnja.

Ruke su mu bile prazne, ali su zato za širokim opasačem od crne kože štrčale drške oružja. Vakizaši, kratki mač — ili dugi naž. I katana.

— Ko... ko si ti? — promucalo je Viteker. Još uvek je bio u šoku, ali sam znao da to kod njega neće dugo trajati. Ninda je morao biti prokleta, prokleta brz ako želi da izbegne njegov hitac...

Odbačena sa svog mesta skokom ninde, Brenda je klečala u uglu kraj sofe, stežući obe ma rukama usta. U mojim rukama Li Terhun je bio nepomičan. Shvatio sam zašto kada sam bacio jedan kratak pogled na njegovo lice.

Modro, široko otvorenih usta i izbuljenih očiju. Otvorio sam šake i pustio ga da sklizne na pod.

Ponekad zaista ne umem da se kontrolišem. Ali šta, do đavola, sam je za to bio kriv...

Ninda nije odgovorio na Vitekerovo pitanje. Kao da klizi nekoliko palaca iznad poda bešumno se pomerio prema upejenoj cevi oružja.

Jasno sam vidego trzaj na Vitekerovom licu, treptaj oka koji je najavljivao grčenje prsta na okidaču. Vinčesterka je grunula i...

Ne, ovo sada mi nećete verovati.

Svejedno. Moram vam ispričati ono što se zaista dogodilo. Zaista. Džimi Viteker ispalio je tri hica u brzom tempu i svaki put cev vinčesterke se malo pomerila tražeći svoj cilj.

I sva tri puta je promašio.

Ne znam kako. I nemojte me pitati, iako mislim da imam objašnjenje.

Puška je uopšte glupo oružje. Metak iz njene cevi leti uvek po paraboli koja je na ovako malom rastojanju savršeno prava linija. Ceo trik je u tome da budete brži od njega i da se uklonite sa njegove putanje.

Naravno, za to su potrebni refleksi nadčoveka. Ili refleksi ninde.

Mislim takođe da ga je ninda pustio da ispali ta tri hica tek koliko da mu pokaže da svi aduti nisu u njegovim, Vitekerovim, rukama. Sa onom njegovom brzinom mogao je

stići do jasnog Džimija, preseći mu opasač od pantalona vrhom mača i skinuti mu ih do kolena pre nego što bi dospeo samo jednom da pritisne obarač.

Ovako, ostavio ga je da se nekoliko sekundi prži na sopstvenoj vatri i to je zaista bio komičan prizor.

Usta Džimija Vitekera lagano su se otvorila kada je počeo da shvata da ona puška u njegovim rukama ne služi više ničemu. Iznenadenje je smenio strah, ali to nije trajalo dugo.

Oštrica katana zapevala je kroz vazduh i opisala savršen kratak luk ispod niske tavaniće. Činilo se da je jedva dotakla Džimijev vrat, ali je to bila varka. Glava je odltela nekoliko stopa natrag, u hol, a ukočene noge refleksno su se držale uspravno još nekoliko desetina sekundi dok je iz vratnih arterija šikljala krv u vodoskoku.

A onda su mrtva kolena popustila i zemni ostaci Džimija Vitekera su se uz tup tresak sručili na pod.

Mislim da sam u tom trenutku shvatio koliko sam, u stvari, đubre...

Znate koja mi je misao prva proletela kroz glavu?

Ne znate, naravno. Stidim se, ali moram to reći.

»Sad je Beti Džo udovica, dečko moj... udovica«.

*
* *

Od nas troje živih u toj prostoriji najglasnija je bila Brenda. Urlala je kao divlja zver, sve dok joj nisam priskočio i lupio joj takav šamar da je sklupčana pala na pod.

Ninđa je za to vreme mirno brisao sečivo svog oružja o Džimijevu odeću, da bi ga vratio u bogato ukrašenu kaniju. Oko mi je zapelo za te raskošne ukrase, jer sam shvatio da je to jedan od retkih mačeva koji su ostali sačuvani čitavih nekoliko stotina godina.

Gurnuo sam novu cigaretu u usta, smišljajući šta da mu kažem. »Hvala« mi se činilo nedovoljnim, jer bio je ovo već drugi put da mi spasava kožu.

Samo što ninđa nije gubio vreme. Dao je devojci znak i krenuo prema vratima, preskačući lokvu krvi na tepihu. Ona je bez reči krenula za njim, dok sam ja otvorenih usta zevao.

— Hej! — konačno sam uspeo da proglavim. — A ja?

Ninđa je već nestao u holu.

Crnokosa je zastala i okrenula mi se. Oči su joj bile ogromne i ispunjene tugom.

— Idi iz Alpajna, Arči Koldvele — rekla je tiho. — Sahrani oca i idi. Što pre.

— Ali...

Mogao sam poći za njom, naravno, ali sam se plašio da će ninda pogrešno protumačiti taj potez. Iako mi je dva puta spasio život, nisam bio raspoložen da se izložim pogledu onih blistavih očiju iza kapuljače...

Brenda je jecala na onom mestu gde sam je ostavio. Spustio sam se u Džordžovu fotelju i duboko uvukao dim u pluća, nastojeći da prigušim oštri miris sveže krvi. Nije mi uspelo.

Ispružio sam nogu i munuo Brendu vrhom cipele u zadnjicu.

— Hajde — rekoh. — Diži se!

Uspravila se, unezvereno se osvrćući oko sebe.

— Je li... je li otišao? — šapnula je.

— Jeste. Nemaš više čega da se plašiš, do đavola!

— Oh, Arči! — prevrnula je očima i krenula prema meni, šireći ruke.

Odgurnuo sam je.

— Kod mene to ne pali, Brenda! U ovom času nije mi do ženskog mesa. Gde je telefon?

Zovi nekoga, policiju, pogrebnika, svejedno mi je. Neću da moj otac i mrtav bude u ovako lošem društvu!

Prošla je pored mene njišući kukovima. Prava mačka. Kako god je baciš, uvek se dočeka na noge.

Čuo sam njen glas iz hola i bilo mi je svejedno koga će obavestiti o obračunu u Džordžovoj kući. Savlađujući gađenje prišao sam obezglavljenom Džimijevom telu i izvukao mu lisnicu iz unutrašnjeg džepa. Puna, kao i uvek. Sedam ili osam stotina dolara i pregrešt kreditnih kartica. Tek tako, da mu se nađe.

Ta lova u svakom slučaju meni je bila potrebija nego njemu. Vratio sam lisnicu sa karticama na njeno mesto, ostavivši nekoliko desetica unutra, a onda ponovo pao u fotelju.

Brenda je zastala na vratima. Lice joj je bilo bledo.

— Zvala sam... — reče tiho.

— Koga?

— Policiju.

— Vrlo dobro. Ko će naslediti Džordža na mestu šefa policije?

— Pojma nemam.

— Ma hajde, Brenda! Radila si za Džimija, je li tako?

Da je nisam poznavao, možda bih i poverovao onim ogro-

mnim plavim očima, oličenju nevinosti.

— Arči, morala sam, časna reč! Džimi je...

— Radila si za njega? On te je namestio Džordžu, zar ne? Oborila je pogled.

— Da. I Džordž...

— I Džordž je radio za njega. Odatle lova za ovu odvratnu kućerinu?

— Jeste, Arči.

— Onda si u toku. Ko dolazi na Džordžovo mesto?

— Klem. Klem Harison. Ne poznaješ ga, pre godinu dana je došao u Alpajn.

Odmahnuo sam glavom i iscerio se.

— A ne, draga moja. Naš dragi Klem takođe je već u večnim lovištima. Ko je kagdidat broj dva?

— Zaista ne znam, Arči. Verovatno Borovski, on je obično išao sa Klemom.

— Novo ime. Puno novih lica u starom dobrom Alpajnu, a?

— Da, i on je novi. Džimi ih je dovodio i zapošljavao, iako se nijedan od njih nije dopadao Džordžu...

Dobacio sam joj paklo cigareta. Zapalila je jednu i oprezno se spustila na ivicu sofe, kraj Džordžovih ukrućenih nogu.

— Imamo taman toliko vremena — rekao sam — da mi

ispričaš šta se događa u Alpajnu.

— Mnogo toga, Arči. Smrt... smrt na sve strane. Niko ne zna ko će biti sledeća žrtva i zašto...

— Ubistva?

— Ne. Bolest. Bolest koja napada iznenada, bez ikakvog upozorenja i ubija za nekoliko sati. Nijedan slučaj još nije bio izlečen.

Naježio sam se. Mislim da bi mi se mnogo više dopala priča o gomilama poludelih ubica koji idu unaokolo sejući smrt. Takvima sam bar umeo da se suprotstavim. A bolest, nevidljiva, podmukla, smrtonosna... ne, to mi se zaista nimalo nije dopadalo...

— Koliko to već traje, Brenda? I koliko je ljudi umrlo?

— Gotovo tri meseca. Umrlo ih je do sada četrnaest. Ljudi, žena... i dece...

— Aha... sad počinjem da shvatam onaj pokušaj linča. Neko je rekao građanima da je mala Japanka kriva za to. Džimi Viteker, kladim se?

— Da... iako ne direktno. Dopustio je da se pronesu takav glas.

Poverovali su mu, naravno. Ljudi su spremni da poveruju u bilo šta u takvim situacijama...

— Do đavola, Brenda, šta lekari kažu na to? Ona nova

bolnica dole u gradu... sudeći bar po izgledu, dobro je opremljena i mora da ima dobar medicinski kadar. Postoje li laboratorijski nalazi, obdukcije, da li je obavešten bilo ko van Alpajna?

— Niko, Arči. Govorilo se o tome da se zahteva državna istraga, ali je stari Milt Viteker to zabranio, tvrdeći kako je to loše za poslove. Lekari... po njima, ne događa se ništa neobično. Pokušali su da ubede svet da je svaka od tih smrti imala potpuno prirodan i razumljiv uzrok... ali, ljudi ni su slepi, Arči.

— Varaš se, Brenda. Ljudi su slepi. Ne vide šta im se događa pred nosom — rekao sam gorko.

Bio sam na korak od odluke da napustim Alpajn. Ne zato što bih se plašio bolesti...

Gadio sam se čitavog tog prokletog grada i bilo mi je potpuno svejedno hoće li svi u njemu pocrkati ili neće.

Ipak, Beti Džo...

U razmišljanju o tome kako bi Beti Džo sada mogla da izgleda, prekinula me je sirena policijskih kola koja se utišala pred kapijom. Malo potom teški koraci narušili su tišinu kuće.

Tip koji je ušao imao je na sebi kicoški skrojenu uniformu sa upadljivim oznakama nare-

dnika i visoke jahaće čizme koje su se blistale. Usko blede lice naruživala je potpuno žuta kosa koja je u nepravilnim čupercima rasla po jajastoj glavi.

Njegove oči, međutim, bile su oštre i hladne.

Oči ubice.

U ruci mu je bio policijski »magnum« kada je upao u odaju u kojoj sam sedeo. Ni dva momka iza njega nisu ništa reskirali: njihove cevi bile su uperene pravo u moj trbuh.

— Ja sam narednik Borovski — reče žutokosi oštro, gledajući u mene. — A ti si...?

— Ne pravi se lud, Borovski. Veoma dobro znaš ko sam.

— Arči Koldvel, je li? — oči mu se malo suziše. — Stari Džordž nije voleo da se pominje tvoje ime. Dugo te nije bilo u gradu, mali Arči!

Digao sam noge na sto i drsko ga pogledao. Video sam da mu se to nije dopalo. Verovatno je sebe već zamišljao u ulozi šefa policije i smatrao da mu dugujem mnogo više poštovanja.

— Nisi ovde zbog mene, Borovski — pokazao sam glavom prema mrtvacima na podu.

— Tačno — složio se, ali mu je pogled i dalje bio uprt samo u mene. — Ko je ohladio ovu trojicu?

Iscerio sam se.

— Tri različite ruke — Borovski. Starog Džordža je definitivno sredio infrakt, Li Terhunu sam ja zakovrnio vrat a lepi Džimi Viteker naleteo je na oštro sečivo tipa čije ime ne znam. Ne znam čak ni kako izgleda, bio je maskiran.

— Brenda?

I dalje je motrio na mene. Boga mu, do sada mu je neko morao objasniti da nikada ne nosim revolver!

— Rekla sam ti, proklet bio! Zašto me opet ispituješ?

— Šta znam? Mogla si u međuvremenu promeniti mišljenje, zar ne?

— Nisam. Dogodilo se tako kako je Arči rekao. Taj tip stvarno je bio maskiran, od glave do pete.

— Svejedno — slegao je ramenima. — Naći ćemo ga... Hmm, sad mi pade na pamet. Kome da uvalim prijatnu dužnost da starog Vitekera obavesti da je ostao bez jedinca? Ti, Čarli?

Policajac iza njega prebledeo je i odmahnuo glavom. Čitav Alpajn dobro je poznavao gadni temperament matorog Vitekera, nema šta.

— U redu — nasmejao se Borovski — ja ću ga obavestiti. Kad budem imao vremena. Za sada, Arčibalde Koldve-

le, optužujem te za ubistvo sa predumišljajem izvršeno nad Li Terhunom, građaninom ovog grada. Ustani i pođi sa nama. Upozoravam te da sve što izjaviš kasnije može biti upotrebjeno protiv tebe. Kako sam ovo rekao, a?

— Predumišljaj, moja leđa! — iscerio sam mu se u lice. — Li Terhun je imao vinčesterku u rukama kad sam ga šćepao. Pitaj Brendu!

— To već nije moj posao — odvratio je on veselo. — Ostavimo nešto i okružnom tužiocu, ionako već odavno nema nikakvog posla. Hajde, Arči, na noge!

Lagano sam se uspravio kako mu ne bih dao razlog da puca.

Pomoć je došla odande odakle sam je najmanje očekivao. Od Brende.

Iskočila je nasred sobe i isprsilala se ispred Borovskog, zaklanjajući me svojim telom.

— Da li znaš šta radiš? — prosiktala je, sevajući očima. — Zar ti nisam rekla da se najpre obratiš K...

Dalje nisam čuo ni glasa. Ako je i dovršila ime koje je zaustila, ono je bilo prigušeno pucnjem iz »magnuma«.

Samo što se Borovski nije zadržao na jednom metku. Ispraznio je magacin revolvera

u njeno telo, sa izrazom uživanja na licu.

Ne znam da li ste videli šta ti teški meci mogu da učine na tako malom rastojanju. Borovski je čak išao dotle da vrhove metka zareže ostrim nožem, tako da izlazna rana bude deset puta veća od ulazne.

Odvratno, čak i za momka poput mene, koji je u životu video i činio mnogo gadnih stvari...

Znao sam da sam ja na redu mnogo pre nego što je hladnokrvno počeo da gura nove metke u magacin »magnuma«.

Proklet bio, ipak je znao da kod sebe nikada nemam oružja...

*
* *

Bilo bi suviše da me ninda i treći put izvlači iz nevolje i zato sam ovoga puta sve učinio potpuno sam.

Odbacio sam sa obe noge teški pisaći sto, gledajući sa uživanjem kako se njegov ugao zariva Borovskom u stomak, presavijajući ga kao britvu, pre nego što je dovršio punjenje »magnuma«.

Onu dvojicu je pucnjava tako šokirala da su praznih lica buljili u prizor pred sobom zaboravljajući na oružje u ruka-

ma. Znao sam da to ne može dugo potrajati i zato sam odabrao najkraći put iz te sobe smrti.

Kroz prozor koji mi je ninda veoma ljubazno otvorio. U neku ruku, bila je opet njegova zasluga što sam još jednom izvukao živu glavu, mada se ne bih ustručavao da iskočim i da je okno ostalo na svom mestu. Niko ne razmišlja o lepoti svog lica kada je čitava glava u pitanju.

Tle pod prozorom bilo je niže nego što sam očekivao, tako da sam dosta gadno tresnuo na betonsku stazu iza kuće. Opsovao sam nešto vrlo gadno i otkotrljao se natrag do zida, skočio na noge i svom brzinom potrčao prema bližem uglu.

Brojao sam u sebi, ne gubeći vreme na osvrtnje.

Jedan... Borovski dolazi do daha. Dva... završava punjenje »magnuma«. Tri... dva skoka do prozora. Četiri...

Bacio sam se iza ugla na četiri. Moj proračun bio je fantastično dobar, iako nikad nisam posebno voleo matematiku.

Metak je prozviždao iza mene, gotovo dotakavši potpeticu moje desne cipele.

Ali ja nisam imao vremena da razmišljam o takvim sitnicama. Moje raširene ruke sklopile su se oko nečeg toplog

i mekog i do ušiju mi je do-pro tihi krik iznenađenja.

Neko je stajao iza ugla i ja sam skočio pravo na njega.

Pardon, na nju. Čak i u tom napetom trenutku osetio sam pod svojim ispruženim telom čvrste grudi i zategnut trbuh. Sa pola inča rastojanja zurio sam u široko otvorene oči koje su u mraku izgledale crne, ali sam ja njihovu boju dobro poznavao.

Bile su zelene. Najlepše oči u Alpajnu.

Oči Beti Džo Elis.

Otvorila je usta da nešto kaže, ali nije bilo vremena za veliku scenu ponovnog sastanka. Skočio sam na noge i grubo je povukao za sobom, nastavljajući brojanje u sebi.

Pet... Borovski iskače kroz prozor, njegovi policajci trče unaokolo da mi preseku odstupnicu.

Sa ove strane kuće nije bilo zida, već samo gusta živa ograda. Proleteo sam kroz nju kao ekspresni voz, otvarajući put za Beti Džo. Tiho je vrisnula, ali nisam stigao da pogledam zašto, jer je novi hitac prozujao iznad naših glava.

Ovo mesto, srećom, nije se promenilo. Povukao sam je iza ugla Vilkoksove garaže i pritisnuo uza zid.

Šest... Borovski, već besan, juri za mnom kroz živu ogradu.

Iskočio sam iza ugla na sedam. Bilo mi je suđeno da ove noći nalećem na neoprezne ljude.

Nije bilo tako prijatno kao kada sam šćepao Beti Džo, ali to nisam ni očekivao. Pogodio sam ga pesnicom posred lica, pridržao levom rukom da mi se ne izmakne i zadao udarac ivicom dlana u grkljan.

Sručio se kao proštac. Ako uopšte preživi ovaj udarac, sledećih deset dana moći će da govori samo šapatom.

Lupio sam ga nogom u rebra, tek koliko da mu pokažem da mi se ne dopada, a onda pohitao u zaklon garaže.

Svetlo sa ulice padalo je na blede lice i raščupanu crvenu kosu Beti Džo.

Bila je lepša nego ikad. Zrelija, možda. Ne znam. Uvek je teško naći reči za lepotu žene.

A naročito za lepotu žene koju voliš...

— Arči! — prošaptala je. A onda opet: — Arči!

Dotakao sam joj usnama obraz i hitro se odmakao. Bilo bi lepo umreti u njenom zagrljaju, ali ima i lepših stvari od toga.

— Hajdemo! — rekao sam promuklo... Ima ih još!

— Ovamo... ostavila sam kola pred Vilkoksovom kućom!

Sada je ona mene vukla za ruku. Projurili smo mračnim

dvorištem i bukvalno se stro-poštali kroz otvorena vrata ogromnog crnog »mercedesa«. Bio sam prvi i tako stekao pravo da zauzmem mesto vazača.

Motor se jedva čuo, ali su zato kola poskočila i jurnula napred.

Pet minuta kasnije bili smo na sigurnom.

Na starom mestu. U šumici iza Kantri kluba.

Ugasio sam motor. Iznenada nisam više znao šta da joj kažem. I šta da učinim sa rukama koje su kao mrtve ležale na volanu.

Naravno, rekao sam ono što mi je prvo palo na pamet. A to je obično ono najgluplje.

— Otkuda ti ovde, Beti Džo?

U mraku, oči su joj bile dve tamne jame na bledom licu.

— Oh, Arči...

Klonula je preko mene i ja sam je prihvatio sa one dve drvene ruke. Zatvorenih očiju, naslepo, ona je pronašla moje usne i pripila se uz njih.

Bilo je kao nekad. Ljubiti Beti Džo Elis, to je... to je...

Neko se nakašljao na zadnjem sedištu. Učtivo i tiho, kao lepo vaspitan čovek koji uzima reč u finom društvu.

Ja sam se sledio sa rukama oko ramena Beti Džo. Osetio sam kako i ona postaje kruta pod mojim prstima.

— Oprostite — reče čovek sa zadnjeg sedišta. — Žao mi je što vas ometam, ali... veoma je važno da upravo sada govorim sa vama, mister Koldvel...

Ispravio sam se u sedištu, dopuštajući Beti Džo da se izmakne. Obrisao sam znoj sa čela i upalio sijalicu iznad vrata.

Sedeo je mirno tamo na zadnjem sedištu, sa blagim osmehom na usnama. Visok, vitak, elegantno obučen. Kratka crna kosa, tamnoplave oči i fino izvajana usta na glatko obrijanom licu. Uopšte, veoma zgodan momak.

Kog đavola on traži na zadnjem sedištu kola Beti Džo?

Rekao sam već da mi na pamet najpre padne ono 'najgore...

— Ko si ti, do đavola? — posle svih uzbuđenja ove noći nisam bio raspoložen za fine razgovore.

Izvukao je malu knjižicu u kožnim koricama i poturio mi je pod nos.

— Lesli Eldridž? — predstavio se. — FBI.

Slika u knjižici je bila njegova. I veliki pečat FBI delovao je autentično. Ipak, od svega sam najviše verovao njegovom otvorenom pogledu i onom osmehu na usnama.

— U redu, mister Eldridž. Šta mogu da učinim za vas?

Oči su mu skrenule prema Beti Džo.

— Žao mi je... ali bih voleo da ipak razgovaramo nasamo...

— U redu — tiho je rekla Beti Džo. — Izaći ću...

Pružio sam ruku da je zadržim, ali je ona već zatvarala vrata za sobom. Odmakla se nekoliko koraka, zastala pod jednim drvetom i zapalila cigaretu.

Okrenuo sam se dži-menu.

— Ovo je bilo proketo neljubazno od tebe, ortak! — zarežao sam.

— Žao mi je. Novi sam u ovom gradu i još uvek ne znam kome smem verovati, a kome ne. Gospođa Viteker je za sada u ovoj drugoj grupi.

— Je li? Neki poseban razlog za to?

— Ne. Samo zbog prezime. Nemam ništa protiv nje. Kad smo već tu, malo toga imam protiv bilo koga u Alpajnu. Mislio sam da biste mi vi mogli pomoći, mister Koldvel.

— Ja? Do đavola, sinoć sam prvi put kročio ovamo posle pet godina! Ono što sam znao verovatno više ne vredi ni probušenog dolara, Eldridž!

— Možda. A možda i ne. Ipak, koristio bi mi čovek koji poznaje kraj i ljude.

Iscerio sam se.

— Još uvek nisam odlučio da li ću uopšte ostati ovde. Sem toga, zbog čega bih ja pomagao zakonu? Ako ti vaši dosijeji išta vrede, u njima svakako stoji da sam se prilično dugo kretao po samoj njegovoj granici.

— Tačno. Što se nas tiče, međutim, nema dokaza ni o kakvom težem krivičnom delu. I to nešto govori.

Nasmejao sam se. Mnogo hvaljena dokumentacija FBI očigledno ima mnogo praznina. Uostalom, to mi je i odgovaralo.

— Kako se dogodilo da se FBI zainteresuje za ovaj slučaj?

— Anonimna prijava. Prilično česta stvar u našem poslu. Moj šef je od mnogih odabrao ovu i poslao me u Alpajn. Zainteresovalo ga je to što baš nigde nije bilo nikakvih podataka o učestalim smrtnim slučajevima u Alpajnu, pa je posumnjao da postoji sprega lokalnih vlasti da se ta priča prikrije.

— Pravo njuškalo — osmehnuo sam se. — Po čijem nalogu je istraga onda otvorena?

— Bez naloga.

— To je protivzakonito, ortak.

— Znam. Zvanično, ja sam ovde na odmoru.

Tu sam se morao nasmejati naglas. Kakva ideja, provesti svoj odmor u Alpajnu!

— U redu. Kako mogu da vam pomognem, Eldridž?

— Možeš me zvati, Les — reče on srdačno pružajući mi čvrstu i toplu šaku. — Za početak, u koju bi kategoriju svrstao gospođu Viteker?

Zamislio sam se. Beti Džo je lepa kao anđeo i ima sve što jedan muškarac može poželeti... nekada sam bio ludo zaljubljen u nju i nisam bio siguran da li sam to osećanje potpuno nadvladao. Međutim.

Od svih stvorenja na ovoj planeti Beti Džo ipak je volela najviše sebe. Bio je to glavni razlog zbog kojeg je okrenula leđa Arčiju Koldvelu, sinu policajca, i udala se za Džemsa Vitekera, jedinog naslednika najbogatijeg čoveka u kraju.

— Ne znam — rekoh konačno. — Ona sada pripada Vitekerovima, ali ne verujem da je umešana u njihove prljave poslove. Mislim da joj se čak ni muž nije mnogo poveravao.

— Ah. Njen muž je Džems Viteker, je li tako?

— Bio.

— Bio?

— Prijatelju, Džimi Viteker mrtav je više od jednog sata. On tiho zviznu.

— To menja stvar — reče zamišljeno. — Moja istraga ko

ncentrisana je u pravcu Vitekerovih...

— Zašto?

— Bez nekog posebnog razloga. Ne znam praktično ništa o uzroku smrti tih ljudi koji su umrli u Alpajnu u poslednja tri meseca. Pošao sam za Vitekerom poštujući pravilo da čovek umešan u neki prljavi posao verovatno ima prste i u svim drugim stvarima koje se događaju u gradu. Mada priznajem da me to nije daleko dovelo...

— Koji je najnoviji prljavi posao Džimija Vitekera?

— Koliko sam doznao, to je posao cele porodice. Gradsko zemljište.

— Gradsko zemljište?

— Da. U poslednja dva meseca kupili su velike površine u samom gradu. Ponešto je još neizgrađeno, ali na većini parcela se već godinama nalaze kuće.

Sada sam ja zviznuo.

— Boga mu! — rekao sam. — Da li si video te ugovore, Les?

— Nijedan.

— Tražio si ih?

— Ja ne, ali moj pomoćnik jeste, pre nekoliko dana. Nije ih dobio, pod izgovorom da još nisu obavljene sve formalnosti.

— Gle, imaš i pomoćnika. FBI se uvek vozi prvom klasom, a?

— Kad god može. Ko bi, sem Vitekerovih, još mogao da bude umešan u to?

— Niko više nema taj novac, Les. Eventualno matori Vojt, mada sumnjam. On je škrtica i namćor, ali u osnovi pošten čovek. Pod tim pošten podrazumevam definiciju koja važi za biznismene.

Osmehnuo se i klimnuo glavom.

— Shvatam šta hoćeš da kažeš. I ja sam to zaključio: po svemu sudeći čitav posao vodi klan Vitekerovih, uz obilnu pomoć gradske administracije. Ništa čudno, oni već godinama postavljaju svoje ljude na sve važnije položaje u gradu.

Bacio sam ispod oka pogled na njega. Da li će sada pomenuti i matorog Džordža?

Nije pomenuo nikog, zamišljeno zureći u mrak kroz staklo. Ja sam pogledao u pravcu Beti Džo, čija se senka je dva naslućivala u senci drveća. Osetio sam toplinu u grudima.

— Još nešto, Les?

— Za sada ne — pogledom je otpratio moj pogled i potapšao me po ramenu.

— Budi oprezan, Arči — dobacio je otvarajući vrata. — Videćemo se...

Nisam ni gledao za njim.

Odbacivši cigaretu u dugom luku, Beti Džo je krenula prema »mercedesu«...

*
* *

Sela je pored mene i zatvorila vrata za sobom. Položio sam joj šake na ramena, ali su ona bila ukočena. Gledala je pravo pred sebe.

— Beti Džo... — nastojao sam da mi glas bude nežan. S ne baš mnogo uspeha.

— Ko je on, Arči?

— Do đavola s njim. Želim tebe, Beti Džo!

Nije mi se okrenula. Čutala je.

— Do đavola, dotrčao sam ovamo, posle... posle svega što se dogodilo između nas! Mislim da mi duguješ bar objašnjenje za taj poziv!

Klimnula je glavom.

— Da. Oprosti, Arči... bojim se da si čitav taj put prešao uzalud... Bio je to nepromišljen potez jedne histerične žene, bojim se. Imala sam problema, ali je sada... to je sada prošlo, Arči. Hvala ti što si došao, ali...

Odmakao sam se od nje i gurnuo cigaretu u usta.

»Nepromišljena. Histerična«.

Ne. To nisu bili atributi koji bi se mogli odnositi na Beti Džo Elis koju sam poznavao. Još manje na ovu elegantnu zrelu damu u skupom »mercedesu«.

Ona je pogrešno protumačila moje ćutanje.

— Ja... ovaj, Arči... znam da te je ovaj put mnogo stajao...

Pogledao sam je s nerazumevanjem.

I dalje izbegavajući moj pogled, počela je da kopa po svojoj torbici. Začuo sam poznato šuštanje krupnih novih novčanica.

I tada mi je prekipelo.

Zadržao sam šaku u poslednjem trenutku tako da je šamar bio samo nešto malo jači od onih koji se i daju ženama. Zajecala je, tiho, promuklo, du boko iz grla...

Poznavao sam taj jecaj. Bacio sam se na nju kao zver, ne mareći za nokte koji su mi se zarili u lice, vrat, ruke...

Samo što ni njen otpor nije dugo trajao. Privukla mi je glavu i žedno pritisla svoje usne na moje, otvarajući usta. Raskinuo sam dugmad njenog kaputa i položio joj ruke na grudi. Bile su gole ispod tanke svilene bluze.

U svoje vreme, pre više od pet godina, vodili smo ljubav nežno, bez žurbe, nastojeći da

ispunimo i najmanju želju jednog drugom. U poređenju s tim, ovo sada bilo je parenje dveju zveri iz džungle. Ovoga puta nismo iskazivali ljubav, već gnev i mržnju. Jedno prema drugom, prema nama samima, prema ljudima oko nas...

Osetio sam divlje zadovoljstvo kada je to sve bilo gotovo. Veoma brzo. Čak ni »mercedes« nije automobil u kojem se ljubav može voditi na udoban način.

Prešao sam rukom preko ožnojenog čela. Ležala je onako kako sam je ostavio, ne pokušavajući da zakloni svoju golotinju. Oči su joj bile sklopljene, na punim usnama lebdeo je zagonetan osmeh.

Zapalio sam cigaretu, gurnuo joj među usne i sebi zapalio drugu. Ruke su mi drhtale. Još uvek.

Bila je divna. Još lepša i uzbudljivija nego onda pre pet godina.

I još veće đubre...

Pritisnuo sam dugme i prozor na mojoj strani se bešumno spustio otvarajući prolaz hladnom vazduhu.

— Arči, zatvori... — rekla je maznim glasom, ne otvarajući oči.

— U ovim kolima smrdi.

Moj ton je dovoljno govorio. Otvorila je oči i u njima sam, na trenutak, pročitao mržnju

koju je gotovo istog trenutka zamenio gnev.

— Napolje! — prosiktala je uspravljajući se i pokušavajući da drhtavim prstima zakopča bluzu. — Napolje, propalice! Svaka reč pogađala me je kao udarac noža, pravo dole ne gde u pleksus, onde gde boli kada ste zaljubljeni, a ona...

Herojskim naporom uspeo sam da se iskežim na nju.

— Meni se ne žuri — rekao sam. — Hoćeš da te odvezem kući?

— Napolje!!! — vrisnula je.

A onda načinila onu uobičajenu žensku grešku; nastavila da govori i onda kada je trebalo da zaćuti.

— Napolje — vrištala je — inače ću pozvati Džimija! On... on će te uškopiti, Arči! Odseći će ti ta tvoja prokleta, debela...

— Džimi je mrtav, Beti Džo, rekao sam.

Sada je zaćutala. Naravno. Najpre se nevericom u široko otvorenim očima, a onda je počelo da joj sviće. Do đavola, Arči Koldvel uvek je znao šta govori.

— Št... šta?!

— Mrtav je, bebice. Bez glave.

Oči su joj sevnule, a za njima i šaka. Samo moji izvrsni refleksi spasili su mi oči od dugih oštarih nokata.

Izletela je, više se ne trudeći da zakopča bluzu. Trčala je po klizavoj travi posrćući u cipelama sa visokom potpeticom, a ja sam gledao za njom, sve dok nije nestala iza zgrade Kentri kluba.

Ništa joj se neće dogoditi, znao sam. Svaki muškarac polomiće se pokušavajući da pomogne udovoci Džimija Vitekera, a naročito kada trči unaokolo potpuno golih grudi.

Cigareta, međutim, nije imala prijatan ukus u mojim vrelim ustima, a želudac je podsećao da mu dugujem dva ili tri pošteno zaslužena obroka.

Prineo sam ruku ključevima u nameri da se »mercedesom« Beti Džo Viteker provozam do najbližeg otvorenog lokala i do bro se najedem za lov njenog pokojnog muža.

Krajičkom oka ulovio sam pokret među retkim drvećem levo od mene i povukao ruku.

Neko se šunjao, sada već potpuno skriven među senkama. Zgnječio sam cigaretu prstima da me ne bi odao crvenkasti žar.

A onda sam čuo i glasove. Puno raznih glasova koji su postajali sve razgovetniji, najavljujući široki lanac ljudi koji su u rukama imali baterijske lampe da bi sebi osvetlili put među žbunjem.

Znao sam šta je to.

Potera.

Nekog nesrećnika su gonili kao divlju zver. Nekog spretnog nesrećnika, jer i pored sveg napora još uvek nisam uspevao da ga pronađem u senkama, negde u središtu sve užeg lanca.

Razmišljao sam šta da činim, jer mi se situacija nimalo nije dopadala. Nisu gonili mene — verovatno — ali ljudi u poteri često su toliko nervozni da najpre pucaju, a tek onda postavljaju pitanja.

A ja ne volim da odgovaram na pitanja ni živ, mrtav još manje...

Onda je senka protrčala jedva desetak stopa ispred mene i ja sam se ohladio.

Ninda. To je mogao biti samo on, odeven od glave do pete u crno i sa tipičnim klizećim korakom bešumno guta prostor.

Video sam senku priljublenu uz stablo drveta kraj kojeg se zaustavio. Uprkos tami, bio sam siguran da su iza uskih proreza kapuljače dva oka uperena u mene; da on kroz staklo može da vidi svaku crtdu na mom licu. I dublje, sve do onog poslednjeg kutka mog mozga gde krijem misli čak i od samog sebe...

A lanac se neumoljivo sklapao oko nas dvojice. Za koji tre

nutak neko će ugledati ogroman »mercedes« i dreknuti da upozori ostale.

Nagnuo sam se preko sedišta na kojem se još uvek osećao miris tela Beti Džo i tiho otvorio vrata, a onda se povukao natrag osećajući kako mi hladan znoj klizi niz leđa.

Poziv je bio jasan i on će ga verovatno prihvatiti. Zabrinjavalo me je nešto drugo...

Može se lako dogoditi da mu na njegovu japansku pamet padne kako je prazan »mercedes« mnogo zgodniji od »mercedesa« za čijim volanom sedi glupi Arčibald Koldvel. Znao sam da će me ukloniti ne oklevajući ni trenutka ako bude smatrao da je tako najbolje.

Senka se odlepila od drveta i u dva duga skoka bešumno, pala na sedište pored mene. Ruka u crnoj rukavici podigla se, dajući znak da se ne pomeram.

Progutao sam pljuvačku i klimnuo glavom, a on je dohvatio ključeve između dva prsta ruke, gledajući u mene iza očnih užasnih proreza.

Opet sam klimnuo glavom, shvatajući šta želi. Bilo je još rano da pokrenemo motor, jer je potera bila predaleko. Zvuk će ih upozoriti i neki od njih biće spreman da nam u prolazu spreči metak kroz vetrobran.

U stvari, to je na kraju ispa-
lo čak i smešno. Toliko su se
plašili čoveka u crnom da su
ispitivali svaki, pa i najmanji
žbun, buljeći samo sebi pred
noge i dovikujući se priguše-
nim glasovima, da je jedan od
njih bukvalno naleteo na bran-
nik »mercedesa« pre nego što
je video ta ogromna kola.

Vrisnuo je od straha i po-
digao obe ruke uvis. U istom
času ninda je okrenuo ključ, a
ja sam ubacio menjač u brzi-
nu. Mogu vam reći da smo de-
lovali kao izvrsno uigran ba-
letski par.

Vitekerovi su očekivano ima-
li dobrog mehaničara, jer je
»mercedes« vukao kao sam đa-
vo. Odbacio je onog najbližeg
nesrećnika dobrih deset jardi
daleko kao lutku od krpa i po-
leteo naniže, prema asfaltnoj
stazi kao da mu pod točkovima
nije vlažna trava već hrapavi
beton trkačke piste.

Neko je ipak imao vremena
da ispali hitac, ali je on smrs-
kao samo levo bočno staklo,
skoro čitavu jardu iza nas dvo-
jice. Oštro sam zaokrenuo vo-
lan, sačekao da prednji točkovi
dotaknu stazu, a onda dodao
gas i po treći put prebacio me-
njač.

Divan osećaj. Uvek sam vo-
leo brza, teška i snažna kola
sposobna za podvige o kojima

čak ni njihovi konstruktori ni-
su ni sanjali.

Samo što taj osećaj nije tra-
jao dugo. Uska asfaltna staza
bila je preprečna policijskim
kolima na čijem je krovu hlad-
no treperilo plavo rotaciono
svetlo.

Levo je bio kameni zid Kan-
tri kluba, debeo skoro dve sto-
pe. O toj strani nisam ni raz-
mišljao, naravno. Ostajala je,
dakle, samo desna strana, s ob-
zirom da mi se nimalo nije do-
pala ideja da legnem na kočni-
cu, zaustavim kola i izađem sa
rukama nad glavom.

Na desnoj strani obronak po-
kriven vlažnom, gustom tra-
vom uzdizao se blago gotovo
tri stope, da bi se potom isto
tako blago spustio prema mes-
tu na kojem su stajala kola.

Ponovo sam okrenuo volan i
naterao »mercedes« udesno.

Ponašao se kao i svako telo
koje velikom brzinom naiđe na
strmu ravan. Na najvišem me-
stu te minijature planine toč-
kovi su se odlepili od tla i te-
ška kola su veličanstveno za-
plovila u vazduh, po kratkoj
paraboli čije će teme — ili sam
se ja bar tome nadao — biti
nekoliko palaca iznad krova po-
licijskog automobila.

Osetio sam lak udar kada su
prednji točkovi odneli sav o-
naj krš koji policajci toliko vo-
le nad svojim tupim glavama,

a onda sam sklopio oči jer sam znao da dolazi nešto mnogo gore.

Tresnuli smo o tle i jednom odskočili kao neka šašava lopta. Počeo sam da širim usne u smešak koji je trebalo da znači da se Arči Koldvel izvukao iz još jedne gadne situacije.

A onda se motor ugasio. Ne mogu mu to zameriti, jer zaista nisam baš najpoštenije postupao sa njim...

*
* *

U stvari, nije ni trebalo da brinem zbog toga, jer je ninda još jednom spasao moju priču od tužnog završetka.

Mahnuo je desnom rukom pored moje glave i nešto je izletelo kroz levi zadnji prozor, onaj razbijen metkom iz puške.

Iza nas odjeknula je eksplozija koja je još jednom odbacila »mercedes« nekoliko stopa unapred. I naravno, kako to uvek biva, motor je poslušno uključio čim sam dotakao ključeve. Do najbliže krivine imao sam vremena da čak bacim i jedan pogled unazad.

Imao sam sreće da moja jedinica ne stigne do Kombodže, tako da nisam upoznao pravi

rat, ali prizor iza mene mirisao je na sve one ratne filmove koje sam video u jedinom bioskopu Alpajna. Plameni jezik koji se diže visoko u noć, a iz njega ispadaju tamni otpaci, le no se obrćući u oblacima crnog dima.

Kao da je ona policijska kola pogodila granata od deset palaca!

A ono što je ninda bacio kroz prozor — činilo mi se — nije bilo veće od zrna kikirikija!

Naravno, znao sam objašnjenje. Daleki istok poznao je tajnu baruta mnogo pre srednjovekovne Evrope, a ninde su bile uvek veliki majstori u proizvodnji eksploziva, ljubomorno čuvajući svoje neobične recepte. Smeo sam se kladiti da bi sve armije sveta dale i po šest generala za formulu eksploziva čije sam dejstvo upravo gledao.

A onda smo zaokrenuli za krivinu i vatromet je bio završen. Usudio sam se da bacim pogled na moju desnu stranu.

I zinuo.

Kao da se nalazi na parkingu ispred svog letnjikovca, ninda je otvarao vrata i izlazio!

— Ne, ludače! — zaurloao sam. Uzalud.

Otpor vazduha zalupio je vrata za njim, dok sam ja svom težinom pritiskivao papuču kočnice, gledajući kako kazaljka

brzinomera leno klizi unazad. 160... 150... 140...

Treba đavolski mnogo vreme na da se zaustavi zahuktali »mercedes«. I đavolski mnogo prostora.

Okrenuo sam u uskom luku, gotovo očešavši jedno drvo po red staze i jurnuo natrag.

To je bilo to mesto. Samo što nasred puta nije ležao niko.

Počeo sam se po glavi i za ključio da ima ljudi kojima iskakanje iz kola koja jure 160 milja na sat nije neki posebno veliki problem.

Vratio sam se u rikverc stotinak jardi i ponovo okrenuo kola kako treba.

Bilo je zaista krajnje vreme da nešto pojedem.

Debela Koni još je bila otvorena. Debela Koni, u stvari, bila je vlasnica motela »Loun Star« na putu za San Anhele, ali će svaki drugi stanovnik Alpajna zbunjeno zatреptati ako ga upitate za »Loun Star«. Debela Koni bila je majka skitnica i probisvetima, kakav sam i ja bio u svoje vreme. Kod nje ste u svako doba mogli dobiti biftek, divan ljut hamburger ili bar sendvič od hladne govedine obilato zaliven pivom.

Odgurnuo sam vrata koja su škripala isto kao i pre pet godina, osećajući napad nostalgije.

Potisnuo sam to osećanje koje je je pokazivalo da starim, udišući punim plućima miris pečenog mesa, piva i vlažne strugotine kojom je Debela Koni posipala pod da bi se lakše čistio.

Kao nekad. Ovde se nije promenilo ništa...

U jednom uglu drečao je džuboks, iz drugog, iza zavesе, dopirao suvi zveket bilijarskih kugli. Šank je bio opsednut, a raskalašni ženski smeh dopirao je iz separea poredanih kao u dobrom starom vozu za Divlji zapad.

Kao nekad.

Samo što nisam poznavao lica tipova koji su sedeli za stolom najbližim vratima i nekoga čekali.

Nisam se morao truditi da pogodam koga čekaju...

Cerili su mi se kao prijatelju koga nisu videli bar sto pedeset godina, ali su im oči bile hladne.

Poznavao sam te oči. Radio sam sa ljudima koji su ih imali, neko vreme čak i sam bio jedan od njih.

Plaćene ubice. Revolveraši. Telohranitelji ili samo čuvari, možete ih zvati kako hoćete.

Vrsta ljudi kakvih u Alpajnu nikada nije bilo. Ovde kod nas, ne računajući Vitekerove, jednostavno nije bilo ljudi sposobnih da plaćaju sume koje

su oni zahtevali. A Vitekeru to nije ni bilo potrebno, imao je svog sina i njegovu bandu pro palica spremnu da se pobrine za svakog ko bi mu se usproti vio.

Kog đavola oni ovde traže?

Kao hipnotisan zurio sam u onoga koji je sedeo tačno preko puta vrata i smeškao mi se, obrćući svoj kicoški šešir u rukama.

U desnoj ruci držao je revolver čija je ružna debela cev bila uperena pravo u mene. Druga dvojica sedeli su na ivici svojih stolica, spremni da po tegnu oružje ako to nekim slučajem bude porebno.

— Sedi, Koldvele — reče onaj u sredini. Crna kosa bila mu je zalepljena briljantinom za lobanju, otkrivajući tu i тамо bleđu kožu čele. Druga dvojica bili su nešto mlađi, ali ne i manje opasni. Videlo se to po nadmoćnim osmesim kojim su posmatrali ovu scenu, iako su znali moje ime i za šta sam sve sposoban.

Seo sam. Do đavola, ako su hteli da me likvidiraju, već bi to učinili. Ovako, imam bar šanse da na onaj svet pođem punog želudca.

— Poslušao dečko — iscerio se tip na mojoj desnoj strani. — Siguran si da je to pravi, Ejs?

— Pravi je — klimnu onaj zalizani, ali su mu oči motrile svaki moj pokret, a šešir se i dalje obrtao među prstima leve ruke. — Šta tražiš ovde, Koldvele?

— Večeru.

Nisu mi verovali, očigledno, ali to je bio njihov problem. Iznenadilo me je, međutim, njihovo iznenađenje. Oni ipak nisu čekali mene!

— Arči! Arči, ždrebe jedno blesavo!

Poskočili su sa svojih mesta kada se zaorio taj glas sličan onim čuvenim trubama jerihonskim. Ejs je srećom imao dobre živce i prst mu nije zaigrao na okidaču, inače bi Debela Koni stigla do mene taman na vreme da me prekrije umrljanim stolnjakom i očita kratku molitvu za srećan put u pakao.

Već je stizala, dvesta dvadeset funti ženskog mesa koje se energično treslo dok je koračala kao grenadir, šireći ruke od kojih bi se uplašio i samorvač. Ustao sam i prihvatio je u zagrljaj, dopuštajući da me izmaže neverovatnim količinama ruža za usne.

— Čula sam da si stigao, đubre jedno! — govorila je između poljubaca. — Zašto nisi došao kod stare Debele? Šta je bilo? Razmazili su te тамо na Istoku, moja ti kuhinja više nije dobra, a?

Ispod oka sam bacio pogled na onu trojicu. Zgledali su se u očiglednoj nedoumici šta da preduzmu.

Ljubazno sam im se osmehnuo i povukao Koni prema šanku, nadajući se da mi ipak neće pucati u leđa. Ona je i dalje živahno brbljala, a ja sam odgovarao jednosložnim rečima, osećajući na sebi poglede čitave sale.

Sada već svi znaju da je Arči Koldvel ponovo u gradu. I verovatno još ponešto o tome kako je do sada proveo vreme u Alpajnu...

S tom ne baš utešnom misli u glavi, šmugnuo sam kroz uski prolaz u kuhinju ispunjenu divnim mirisima koji su me na trenutak podsetili da je strah jači od gladi. Koni je stala tako da me čitavim telom zakloni od one trojice i izgledala prilično sigurna da oni neće pucati.

Ja nisam bio tako siguran. Sve vreme mišići leđa bili su mi napeti, a noge spremne da me odbace do nekog sigurnijeg mesta u sali. Ako je tako mesto uopšte postojalo, s obzirom na prisustvo trojice profesionalaca...

Pazite, sve vreme sam bio svestan da mi kuhinja pruža samo trenutnu sigurnost, jer iz nje nije bilo nikakvog izlaza,

čak su i prozori bili zaštićeni moćnim rešetkama.

A ja još uvek nisam imao nikakvog oružja...

Koni ga je imala, znao sam. Mali elegantni damski pištolj koji je obično stajao negde u blizini kase, za slučaj da nekoj pijanoj budali padne na pamet da opljačka dnevni pazar. Protiv one trojice to je bilo malo pouzdanije oružje od čitave zbirke divnih kuhinjskih noževa koju je skupio kineski kuvar.

Zgrabio sam tri najbliža, odmeravajući njihovu težinu u ruci. Kinez me je pogledao onim neprozirnim pogledom svoj rase i oprezno se povukao korak-dva unazad, do ogromnog zamrzivača iza kojeg biste mogli sakriti vod marinaca. Iscepio sam mu se i okrenuo vratima, spreman da zavitlam prvo čelično sečivo prema prvom neopreznom trbuhu koji se sa lošim namerama pojavi na vratima.

Jedan momak stajao je uza zid sa leve strane vrata i tako će se cerio. Ne zameram mu. I vi biste se cerili čoveku koji projuri, a ne primeti grmalja od svojih šest stopa oslonjenog na zid.

Samo što je u njegovom cerenju bilo nečeg simpatičnog. Kao i u izrazu njegovog grubog lica kada je prineo prst us

tima dajući mi znak da ću tim.

Sa druge strane vrata čuo sam glasan protest Debele Koni koju su očigledno odgurnuli sa puta. Ta trojica su profesionalci, ponavljao sam u sebi; oni vrlo dobro znaju da sam načinio glupost i sakrio se u prostoriju iz koje nema drugog izlaza. Pojaviće se na vratima i...

Onaj grmalj prilepio se uza zid, dižući jedan prst uvis i za tim pokazujući na mene. Prvi je moj, preveo sam taj znak. Morao sam nekako privući njeovu pažnju, ali tako da me ne pogodi nijedan iz one kiše me taka koju će ispaliti čim me bude ugledao.

To se moglo izvesti. Ako prvi tip ne bude previše brz i ako me moji refleksi, ozbiljno nagriženi umorom, ovoga puta ne izdaju...

Ejs, kao vođa, dodelio je sebi najlakši posao, jer je na vrata nahrupio najpre jedan od one dvojice. Na klasičan način, što je pokazivalo da nema mnogo mašte. Ali, do đavola, nije se morao naročito bojati, svi znaju da ja ne nosim pištolj.

Elem, taj momak odgurnuo je ramenima pokretna vrata i priljubio se uza njih, podižući oružje prema meni. Da bih mu olakšao posao, stao sam tačno naspram vrata, rizikujući

da tako postanem cilj i drugoj dvojici.

Ti kuhinjski noževi su ponekad strašno zgodna stvar, iako nikada nisu tako dobro izbalansirani da biste preciznije pogodili cilj na dvanaestak stopa rastojanja. Ali ja nisam ni morao da budem precizan; pogodak u trbuh ili grudi u ovoj situaciji vredeo je koliko i pogodak u samo srce, računajući na pomoć mog nepoznatog saveznika.

Zavitlao sam, dakle, taj nož i odmah se bacio na blisatvo čisti pod od keramičkih pločica. Metak je prozviždao iznad mene i zasuo me komadićima maltera i cigle sa zida, ali mi ta sitnica nije smetala. Kao zmija, skliznuo sam na trbuhu ispod velikog stola i promenio položaj, tražeći pogledom noge sledećeg koji se bude pojavio na vratima.

Pojavile su se u času, kada je onaj prvi skliznuo niz vrata, dovodeći u moje vidno polje svoj poveliki trbuh na kojem su obe ruke bile sklopljene oko drške noža. Drugi je bez oklevanja zakoračio preko njegovih ispruženih nogu, a onda se dogodilo nešto neobično.

Mislim, kad čovek korača, obično mu je u vazduhu u jednom renutku samo jedna noga. Ovaj ovde uspeo je da za-

korači sa obe noge istovremeno.

Zinuo sam, ali mi nije ni na pamet palo da podignem glavu iznad stola i pogledam malo bolje kako on to radi. I bio sam u pravu, jer je ispred vrata nešto prasnulo, otprilike kao one žabice koje klinci u Teksasu to liko vole. Poznavao sam taj pucaj. U čitavom Alpajnu takav glas imala je samo ona igračka Debele Koni.

— U redu je, momak! — do pre mi do ušiju dubok, prijatan glas. — Možeš da ustaneš.

Izvirio sam, ali oprezno. Do đavola, mnogo je budala nasradalo zato što su poverovali tuđim lažnim izjavama. Nisam imao nameru da i mene istorija na takav način ubeleži u svoje spiskove.

Bilo je u redu, ovoga puta. Kroz vrata koja je moja žrtva držala otvorena svojim nepokretnim telom, video sam da i Ejs leži iza njih, tamo pored samog šanka. Debela Koni je stajala nad njim trijumfalno se cereći sa onim pištoljčićem u rukama.

Sad, što se tiče onog momka koji hoda po vazduhu, odmah mi je bilo jasno šta se dogodilo. Bio je neoprezan i mislio je samo na mene. Uleteo je pravo u šake onom grmalju, a ovaj ga je šćepao, odigao od poda i stegao za gušu kao ma-

će. Još uvek je bio sa nogama nad podom, ali je sada već pre stao da se koprca, a njegovo lice nije pružalo nimalo prijatan pogled.

Obrisao sam znoj sa čela i tiho vratio ona dva preostala noža na sto. Kinez se već približavao sa kuhinjskom krpom u rukama, gledajući kao da je ugledao bubašvabu nasred tanjira sa svojim specijalitetom. Guđajući nešto, počeo je da trlja one noževe, bacajući mi ispod oka gnevne poglede.

— Hvala, ortak — rekoh ne poznatom koji je u međuvremenu spustio svoj odvratni teret i sada sa obe ruke uklanjao drugu plavu kosu sa lica. U Alpajnu, znate, uvek je postojala predrasuda protiv duge kose kod muškaraca i svaki ko bi se usudio da preskoči više od dva šišanja imao je izgleda da ga proglase za toplog brata.

Ovome ovde, međutim, niko se ne bi usudio da u lice kaže takvo nešto, ne samo zbog šest stopa visine, ramena na kojima je tanka majica skoro pucala i zastrašujućeg para bicepsa. Imao je onu vrstu grube lepote na koju žene bez izuzetka padaju i očigledno bio svestan toga.

— Nije to ništa — odvratio on, sležući ramenima. — Koni je završila najteži deo posla.

Boga mu, a bio sam spreman da se zakunem da ona igračka nije u stanju ni komarca da ubije kako treba!

— Hvala, Koni — sada sam već osećao reakciju posle svih uzbuđenja ove duge noći. Ogle dao sam se oko sebe i spustio na ivicu najbližeg stola, praveći se da ne vidim kuvarov pogled.

— On mene da opljačka! — galamila je Koni punim plućima mašući onim pištoljčićem. — Mene? Debelu Koni? Takva jedna uštva sa Istoka! Videli ste kako je jurnuo prema kasi sa pištoljem u ruci, ljudi? Videli ste, naravno! Tako mu i treba, propalici!

Osmehnuo sam se. Koni je bila jedna od najpametnijih žena koje sam ikada upoznao. U času kada policija stigne, svi očevidci biće spremni da se zakunu kako ona trojica nisu jurila nikakvog Arčija Koldvela, već da im je jedina namera bila da olakšaju kasu Debele Koni. Ljudski mozgovi rade na takav način, znate. Uvek su spremni da prihvate argumente — ili »argumente« — onoga ko je na društvenoj lestvici iznad njih ili jednostavno više galami od drugih.

Plavokosi mi je dao znak glavom i mi smo preskočili gomi lu od tri tela i bez žurbe krenuli ka izlazu.

Mislite da je neko obratio pažnju na nas? Bože sačuvaj; ljudska zver ponekad izgubi glavu, kada oseti miris krvi, to je sve što mogu da vam kažem.

*
* *

— Ne — reče plavokosi kada sam krenuo prema »mercedesu« Beti Džo. — Ta kola su vruća, Arči.

Znao sam to i sam, ali mi je bilo svejedno. Najzad, policija u Alpajnu još uvek se nije sre dila posle svih onih udaraca primljenih u toku noći.

Osetio sam iznenada onaj tu pi umor koji je ubio mnogo ljudi. U ratu, najčešće. To je ona faza umora kada više niste sposobni čak ni jedan jedini prst da podignete u svoju odbranu. U takvim prilikama smrt se čini najlakšim izlazom.

Mislim da je plavokosi, dođavola čak i on je znao moje ime, mislim da je on to pročitao na mom licu. Obgrlio me je rukom oko ramena i blago povukao prema jednom neupadljivom crnom »dodžu« parkiranom u blizini.

Sručio sam se na sedište por ed vozača, zapalio cigaretu i počeo da ga ispitujem o tome ko je, šta je, za koga radi i

otkuda on u ovoj proklesoj lokalnoj gužvi u Alapjnu, Tek-sas.

Đavola!

Sve to proletelo mi je kroz glavu, ali je moje telo bilo mudrije od mene. Sručio sam se, dakle, u to sedište, sklopio oči i zaspao kao malo dete...

Sećam se samo jedne jedine stvari. Jedne jedine slike sa samog početka tog mrtvog sna.

Blistavih očiju ninde koje me preteći posmatraju iz dva uska proreza crne kapuljače...

Probudio sam se mnogo sati posle toga. Dvanaest, tako su mi rekli. U stvari, probudila me je vučja glad.

Probudio sam se i osećao divno, ako ne računam onu groznu rupu u želucu koja mi se činila većom od Meksikanskog zaliva.

Odmah sam znao gde se nalazim. Motel »Del Rio« nije me njao tapete u poslednjih pet godina, iako su bile otrcane još u vreme kada sam ovamo dolazio sa Beti Džo.

Beti Džo...

Odbacio sam pomisao na nju i osvrnuo se po jednom od onih malih bungalova razbacanih po retkoj šumici iza glavne zgrade motela. Idealno mesto za sve one koji se kriju, i trebalo bi da svaki grad na svetu ima takvo nešto kao što je u Alapjnu bio »Del Rio«.

Ona mala je sedela pored prozora i gledala napolje kada sam otvorio oči. Crnokosa. Japanka, znate već na koga mislim.

— Halo! — rekao sam dižući se na lakat.

Osmehnula mi se i ustala. Za stao mi je dah.

U čitavoj gužvi prošle noći ona mi se činila sitnom i krhkom, ne naročito ženstvenom, uprkos divnim očima i ljupkom licu pod onim slapovima crne kose. A sada...

Imala je telo kakvo muškarci sanjaju, sa svim onim pravim stvarima na pravim mestima. I ništa od toga nije bilo veštačko, ni slučajno. Tanka svileni haljina, priljubljena uz savršene obline, to je izdajnički otkrivala.

Bila je divna i ja sam istog trenutka shvatio da sam potpuno nag pod onim tankim pokrivačem. Do đavola, bio sam spreman da zaboravim i na glad, kada bi ona prišla i...

Prišla je, ali joj je na rukama bio poslužavnik koji je u prolazu pokupila sa stola. Zaštićena njime, bila mi je van domašaja, premda se ne bih usudio da kod nje pokušam bilo šta na silu. Jednostavno, bila je to takva vrsta devojke, čak i da nije imala jednog nindu za prijatelja.

Voda mi je pošla na usta kada je podigla poklopac sa posude, ali nisam prhivatio poslužavnik.

— Nisi gladan? — upitala je zabrinuto. Ne sviđa ti se biftek? Hoćeš da...?

— Ne, biftek je u redu — osmhenuo sam se. — Nevolja je u tome što su me kod kuće naučili da se u krevetu ne jede, znaš...

— Ah, to! Oprosti, Ostaviću ti onda ovo opet na sto.

— Uh... ovaj...

— Znam, najpre ćeš u kupatilo — smeh joj je podsećao na ona sitna srebrna zvona iz dečjih bajki. — Ne plaši se ništa, ja ću čvrsto gledati kroz prozor, sve dok se ne vratiš obučan. Važi?

Ne usuđujući se da progovorim kroz stegnuto grlo, klimnuo sam glavom i ona je okrenula leđa. Dohvatio sam svoju odeću, uredno složene na stočiću pored kreveta i nestao u kupatilu.

Bio sam brzo gotov, jer nisam kod sebe imao ništa čime bih se mogao i obrijati. Krenuo sam prema vratima i onda zastao sa rukom u vazduhu.

Prokletstvo, ničega se nisam sećao. Ko me je svukao i stavio u krevet?

Ona?

Možda. Ako je bilo tako, onda je čitava ova moja mala

predstava bila bez ikakvog smisla i ona je već upoznala sve ono što Arčibald Koldvel krije pod svojim donjim rubljem.

Do đavola, to mi nije smetalo. Nisam imao čega da se stidim. Ostajalo mi je jedino da zažalim što joj ne mogu uzvratiti istu uslugu.

— Dobro jutro — rekao sam sedajući za sto.

— Dobro jutro — gledala me zamišljeno, odbijajući dimove iz tek zapaljene cigarete.

Stid me je, ali su to bile moje jedine reči do časa kada sam potpuno uništio onaj ogromni biftek na tanjiru i zalio ga odličnim pivom koje se na volšeban način pojavilo iz minijaturnog frižidera u bungalovu.

— U redu? — nasmejala se kad sam zapalio cigaretu i zalatio se u stolicu, privlačeći sebi ibrik sa kafom. Mirisala je odlično, baš onako kako dobra kafa i treba da miriše. I imala ukus još bolji od toga.

— Ah — uzdahnio sam. — Devojko, ako nisi udata, spreman sam da se ovog trenutka oženim tobom. Kad malo bolje razmislim, ponuda važi i ako si udata. Ako treba, plaćam put za Meksiko, kažu da se тамо možeš razvesti za onoliko vremena koliko da se kaže »ku karača«.

Nasmejala se, ali su joj oči bile tužne. U redu, dopadao

sam joj se i ona to nije krila. Ali...

— Hvala, Arči — rekla je tiho. — Tvoja ponuda mi laska, ali...

Podigao sam šolju kafe, kao da joj nazdravljam.

— Ne govori dalje. Popijmo po gutljaj kafe u čast momka koji je već osvojio tvoje srce! A onda, jako bih voleo da znam ko je on... možda bih mogao da kupim koji trik od njega.

— U čast momka koji je osvojio moje srce — ponovila je sa onim istim zagonetnim osmehom.

Nastavili smo razgovor u šaljivom tonu, izbegavajući osetljive teme. Uz kafu i cigarete. I odličan konjak koji je takođe izvukla iz nekog ugla bungalova.

Primetio sam, međutim, da joj pogled sve češće luta prema vratima. Siguran znak da nekoga očekuje, čak i za onoga koji o ženama zna toliko da u proseku nose dužu kosu i ništa više.

— Ko treba da dođe, Sumiko? — upitao sam.

Da, tako se zvala. Sumiko. I to ime joj je pristajalo, iako pojma nisam imao da li to nešto zaista znači. U svakom slučaju, sličnu reč nikada nisam čuo dok sam provodio vreme u Japanu.

— Prijatelj — odgovorila je. — Ne brini, Arči.

— Koji prijatelj? Onaj plavo kosi koji me je doveo ovamo, ili onaj... čije lice još nisam video?

Zastao sam na trenutak pre nego što sam pronašao prave reči. Mogao sam reći »ninda«, naravno, ali sam se bojao da će ta reč poremetiti onu opuštenu, prijatnu atmosferu između nas dvoje.

— Obojica.

— Divno. Mislim da obojici dugujem svoj život. Sad ću bar moći da im zahvalim.

— Nemoj zahvaljivati, Arči. Bar ne dok ih ne saslušаш do kraja.

Nije mi se dopao ton kojim je izgovorila tih nekoliko reči.

— Ko je on, Sumiko?

— Zovu ga Tabasko Pit, ako pitaš za onog plavokosog džina. To je sve od imena što želi da ima. I sve što ja znam.

— Hvala, ali od njih dvojice on je onaj koji me manje zanima. Ko je... ninda?

Eto, izgovorio sam i tu prokletu reč. Očekivao sam od nje reakciju koja bi možda rekla nešto više, ali je ona vladala sobom kao najbolji pokeraš.

— O njemu ti ne mogu ništa reći, Arči. Žao mi je.

Prenuo nas je zvuk motora spolja. Dvoja kola.

Prišao sam prozoru i oprezno pomerio zavesu. Da, dvojica kola. »Dodž« kojim sam noćas došao sa tim Tabaskom i moj rođeni »bjuik«. Tabasko je ponovo bio za volanom »do dža«, a iz mojih kola izašao je visok čovek tamne kose i hitrih pokreta. Dži-men. Eldridž. Leslie Eldridž.

Mislim da sam shvatio istinu kada sam video da oštrim pogledom, jedva pomerajući glavu, istražuje prostor oko sebe, potpuno koncentrisan na okolinu.

Ali, boga mu, on nije...

Zakucao je na vrata, ali je to bio samo znak lepog vaspitanja, pošto sam bio spreman da se kladim kako već zna da sem nas dvoje u bungalovu nema nikog drugog. Zastao je na vratima na trenutak, upijajući pogledom čitavu sliku. Jednim pogledom, kao dobar fotoografski aparat.

Sada sam znao s kim imam posla.

Zamislimo, na trenutak, ovakav slučaj. Nas četvoro izađemo iz bungalova i odemo, recimo, nekud na piće. Vratimo se i zateknemo sve u najvećem neredu, pošto je u međuvremenu upala gomila maloletnih delinkvenata i izivljavala se pu na dva sata.

Zašto ovo sve pričam?

Zato što sam bio siguran da bi posle toga Eldridž bio u stanju da i najmanju sitnicu vrati na njeno mesto kao što je bilo pre upada... mislim, takav je bio pogled kojim je obuhvatio ono što je video unutra.

Ali, do đavola, on nije bio...

— Zdravo, Arči — reče sa blistavim osmehom na licu. Iza njega, Tabasko Pit prijateljski mi se cerio. Dobri momci, zbilja dobri momci. Jedino što taj prekleti tip iz FBI, nije bio..

Nije bio Japanac, prokletstvo!

Uvek sam bio ubeđen da samo Japanac može postati ninda. A sada sam pred sobom vodio očigledan dokaz da je moj zaključak bio potpuno pogrešan.

Da, Eldridž je bio ninda. I agent FBI. I ko zna šta još...

Mislim da su se sve te misli pokazale na mom licu, jer se on uzdržano osmehnuo i spustio na stolicu pored mene. Oštro me je posmatrao nekoliko trenutaka, a onda klimnuo glavom.

— U redu — reče. — Vidim da si otkrio moju tajnu. Šta nameravaš da učiniš s njom?

Pazite, sve to vreme na licu mu je lebdeo prijateljski osmeh, ali mene to nije moglo zavarati. Znao sam šta će se

dogoditi u slučaju da budem tako glup i kažem mu kako jedva čekam da sve što znam izbrbljam novinarima.

Ubio bi me kao psa, bez razmišljanja. Morao bi da me ubije.

Naravno, i da sam imao takvu nameru ne bih mu rekao, Ali mi ne bi uspelo da ga prevarim.

O nindama sam znao dosta više od prosečnog američkog momka. I znao da će me ubiti ako njegova tajna dođe u opasnost...

U redu, što se mene tiče, mogao je biti miran. Nisam odista imao nameru da ga odam.

Ostajao je još samo jedan sitan problem: kako i njega da ubedim u to?

Prineo sam cigaretu ustima.

— Nikakve dokaze ne mogu ti ponuditi, Eldridž. Izgleda da ćeš morati da prihvatiš moju reč.

Nekoliko trenutaka me je na peto gledao, kao da onim pogledom želi da prodre među vijuge mog mozga i otkrije kakve mi se misli roje po glavi.

Valjda mu se dopalo ono što je tamo otkrio. Nasmehio se i klimnuo mi glavom.

— Tvoja reč mi je dovoljna, Arči — reče jednostavno. — A sada moramo da krenemo.

— Da krenemo? Kuda?

Nije mu se dopadalo ovo što je trebalo da mi kaže, ali je to učinio bez trenutka oklevanja.

— Želim mrtvo telo tvog oca, Arči.

— Džordžovo... ali, zašto, za boga?

— Mislim da njegova smrt nije bila prirodna, Arči...

*

* *

— Želiš li... želiš li da se izvrši autopsija? — upitao sam promuklim glasom.

— Da. Ali nipošto ovde, u Alpajnu.

— Aha. Počinjem da shvatam.

— Da, Arči, stvari tako stoje. Nemam poverenja ni u jednog lekara koji radi u ovdašnjoj bolnici. A naročito posle onoga što sam otkrio dok si ti spavao.

Slabašno sam se osmehnuo. Ne, nimalo mi se nije dopadala ideja da hirurzi kopaju po telu mog oca i traže...

Šta?

Šta ninda misli da će naći kod Džordža?

On je moje oklevanje pogrešno protumačio.

— Vidiš, Arči — počeo je — to je jedina žrtva tajanstvenih događaja u Alpajnu do koje se

trenutno može doći. Sve druge uklonjene su veoma brzo van mog domašaja i obavljena zvanična autopsija u bolnici. Nije nađeno ništa, naravno. Ali sam spreman da se kladim kako je ponešto — sakriveno!

Klimnuo sam glavom. Logično. Ipak mi se ta zamisao još uvek nije dopadala...

— Prinuđen sam da to učinim, Arči... ali bih više voleo da to učinim sa tvojom dozvolom.

Iscerio sam se.

— Naravno, moje odbijanje nimalo ne bi promenilo stvar, zar ne?

— Ne, Arči. Ne bi.

Duboko sam udahnuo i zapalio novu cigaretu.

— U redu, do đavola. Mislim da ni stari Džordž ne bi imao ništa protiv kada bismo mogli da ga pitamo.

Njih troje izmenili su poglede pune olakšanja. Bez obzira na sve, zaista nisu želeli da me povrede.

— Onda idemo — reče Eldridž ustajući onim hitrim tečnim pokretom kojim se prostor savlađuje bukvalno trenutno.

Zinuo sam.

— Odmah? Usred bela dana?

— I ja više volim noć, ali nemam izbora — reče ninda. — Sem toga, može se dogoditi da

uklone i njegovo telo, iako u ovom slučaju nema srodnika koji bi im mogli pričiniti nevolje.

— Nema? A ja, do đavola?

— Oni ne znaju gde si ti, Arči, ali bi mnogo dali da to doznaju. Sem nas troje, ti si jedini činilac koji do sada nije bio predviđen u njihovoj igri i to ih čini nervoznim. Moraš biti veoma oprezan, Arči.

— Veoma sam oprezan — klimnuo sam glavom. — Da li su moja kola u redu?

— Da — reče Tabasko. — Ja sam ih pregledao. Sve je na svom mestu, čak i oružje. Nisu imali vremena da organizuju pravu poturu za njima.

— Naravno da nisu, jer smo ih neprestano držali u pokretu, udarajući čas ovde, čas tamo — osmehnu se ninda. — Mudra gerilska taktika. Na žalost, nemamo mnogo rezultata kojima bismo do sada mogli da se pohvalimo, ali će neka karika u njihovom lancu pre ili kasnije popustiti. Sumiko, ti ostaješ — reče od devojci koja se takođe podigla sa svog mesta.

Oborila je pogled, ali se bez reči vratila na svoje mesto.

Po prvi put otkako sam upoznao tog neobičnog čoveka nije gov pogled je omekšao. Opsovao sam u sebi.

Znao sam sada ko je momak koji je osvojio srce ljupke Sumiko. I da u konkurenciji sa njim nemam šanse ni koliko komad hartije u paklu...

— Kakav je plan? — upitao sam kada su se vrata zatvorila za nama. Popodne je bilo divno, jer je noćasnja oluja pročistila vazduh tako da se video i najmanji vrh Gvadelupe na horizontu.

— Ti ideš na čelu u svojim kolima — rekao je ninda. — Do sada su organizovali sistem kontrole svih važnijih tačaka u gradu, pa će te verovatno odmah otkriti. Zato nemoj ići pravo prema svojoj kući, već što dužim zaobilaznim putem, čekajući da te otkriju i krenu za tobom. O kej?

— O kej. Šta kada pođu za mnom?

— Pit i ja pratićemo te izdaleka, nećemo da vidimo ko te sledi. Posle toga...

Gest kojim je prešao dlanom ispod grla uvek je veoma rečit. Kod njega još rečitiji zato što sam bio potpuno ubeđen da je smrt sigurna svakom ko se usudi da pođe za mojim prepotopskim »bjuikom«...

Seo sam u kola, ali ne pre nego što sam iz prtljažnika izvadio nekoliko predmeta. Za nekima od njih mnogo puta sam žalio u toku protekle noći, ali tako vam je to kada se

vraćate u rodni grad; osećate se sigurnim u sebe i ne pada vam na pamet da bi, umesto dobrodošlice, neko mogao da potegne oružje na vas...

Moj dobri stari samurajski mač ostao je u svojim koricama, ali zato sam poneo tri kratka bodeža teške drške koje sam kupio pre dve godine u Tihuani. Dobar deo naredne dve godine proveo sam u pokušajima da ih, jednog za drugim, zabodem u različite mete i imao sam utisak da postajem pravi majstor u tome.

Još nijednom, međutim, nisam ih oprobao na živoj ljudskoj meti, a naročito na meti koja je tako drska da ne stoji na istom mestu i još uzvraća vatrom iz nekog odvratnog oružja.

Teška čelična kugla, veličine jabuke i načičkana ostrim bodljama bila je sledeći deo moje kolekcije oružja koji sam odabrao. Nju sam kupio prilikom jednog kratkog boravka u Riju i, nasuprot bodežima, dva ili tri puta morao sam da je perem od ljudske krvi. Zgodno oružje za blisku borbu sa nekoliko protivnika istovremeno, ako imate dovoljno snage da njom vitlate na čvrstom lancu dugom nešto više od dve stope.

To je, dakle, bilo to. Gurnuo sam nezapaljenu cigaretu me-

đu zube i pokrenuo »bjuik«, ra-
zmišljajući o tome kako je za-
ista krajnje vreme da ga pe-
nzionišem. Bila su to dobra
kola, ali za porodičnog čoveka
koji nikuda ne žuri. I sama
pomisao na podvig koji sam iz-
veo sa »mercedesom« Beti Džo
nagnala bi moju staru mašinu
na grohotan smeh.

Motel »Del Rio«, nimalo ču-
dno, nalazi se na putu za Del
Rio, tako da su vam vrhunci
Gvadelupe na vidiku sve dok
se ne spustite u sam grad i
umešate u ono što građani Al-
pajna s poštovanjem zovu sa-
obraćajna gužva. Uvek sam vo-
leo tu planinu, ali sada nisam
imao vremena da uživam u po-
gledu, jer sam bio zauzet na-
gađanjem o mestu na kojem
će me sačekati njihova zaseda.

I najzad sam došao na to.

Čija zaseda?

Teško je boriti se protiv ot-
vorenog neprijatelja, ali je pro-
tivnik čije lice, veštinu i na-
mere ne poznajete mnogo, mno-
go opasniji. Ima jedna stara ja-
panska mudrost koja...

O-ho!

Iako sam se zadubio u misli,
nije mi promakao kombi ne-
propisano parkiran gotovo na
samom pešačkom prelazu spo-
redne ulice.

Ali ne zbog toga što je bio
npropisano parkiran...

Vidite, za sve one godine, ka-
ko rekoh, bavio sam se svaka-
kvim poslovima, a jedan od
njih, gore u Bostonu, bilo je i
uhodjenje. Moj tadašnji gazda,
vlasnik privatne detektivske
agencije »Medoks«, nije voleo
reč »uhodjenje«, ali se posao
najčešće svodio na to.

Medoks je imao jedan ova-
kav kombi. Koliko znam, proi-
zvodi ih jedna mala firma u
Montani, uzimajući grdnu lovu
da od običnog kombija stvori
mašinu za uhodjenje, opremlje-
nu durbinima, infracrvenim
uređajima, televizijskim kame-
rama i uređajima za prisluš-
kivanje koji će od ove zemlje
uskoro načiniti najveću prosto-
riju za ogovaranje na svetu.

Takav jedan kombi, oprem-
ljen za uhodjenje, rekoh, imali
smo i mi u Bostonu. Odmah
sam zapazio uske proreze na
zadnjem delu, maskirane kao
slova nekog natpisa koji se ni-
sam ni trudio da pročitam. Na-
tpise ste ionako mogli menjati
kad god vam padne na pamet,
jer su svakako već bili pripre-
mljeni novi, spremni da se sa-
mo zalepe preko onih koji bi
mogli postati upadljivi.

Kombi je krenuo za mnom,
naravno, a ja sam se iscerio
njegovoj slici u ogledalu. Pro-
dužio sam istim tempom, skre-
nuvši dva puta tek koliko da
me zaista prate. Nikakva izne-

nadna skretanja, razumete, ko ja bi im mogla odati da sam ih video. Davao sam žmigavac mnogo pre raskrsnice kao lepo vaspitan vozač kome se baš ni kud ne žuri.

Tako smo prošli i onaj semafor u Glavnoj ulici, što mi je dalo priliku da zinem od ču da.

Nad raskrsnicom je bila montirana televizijska kamera!

Toga sinoć nije bilo u ovom gradu. Ne, gospodine moj, Alpajn je još uvek bar trista godina daleko od trenutka kada će kompjuteri potpomognuti kamerama kontrolisati saobraćaj po njegovim ulicama.

Pao sam u iskušenje da mahnem rukom nevidljivim gledaocima, ali sam se uzdržao. Oni su verovatno smatrali da je kamera odlično skrivena na fasadi Treće nacionalne banke, ali sam ja navikao da uočavam takve detalje, jer se pokazalo da ta navika znatno može da produži moj život.

Fino. Moji protivnici, ma ko oni bili, nalazili su na tehničkom nivou koji je daleko nadmašivao sve ono što je Alpajn ikada video.

Fino.

Samo... zašto?

Šta, do đavola, ima toliko vredno u ovoj teksaškoj palanci da bi opravdalo toliku investiciju?

Od nafte je Alpajn odavno odustao, srebra i zlata nikada nije bilo u obroncima Gvadelupe, prekopanim po tri puta još u vreme kada je čitav kontinent zahvatila zlatna groznica.

Uran? Neka od drugih ruda koje će biti potrebne i u narednom veku? Ako ga dočekamo, naravno.

Ništa od toga. Samo nešto pamuka na mestima gde ima više vode i nešto više stoke čija cena odavno nije bila ovako nesigurna. To vam je Alpajn.

Pratili su me već skoro punih deset minuta i ja sam bacio pogled u ogledalo, tražeći Eldridžov »dodž«. Alpajn nije tako veliki da bih se mogao predugo voziti unaokolo, a da to nekome ne padne u oči. Prema tome...

Samo, »dodža« nije bilo. Vrlo dobro sam video čitavu Glavnu ulicu kada sam skrenuo u Ulicu Pekos.

I tu pogrešio. Ona televizijska kamera možda je umela da čita misli, ili su jednostavno pretpostavili da ću tu negde skrenuti.

Čekali su me. Tri policajca tupih lica i hladnih očiju, samo pedesetak jardi iza raskrsnice. Moj stari »bjuik« na takvom rastojanju ne bi mogao postići ubrzanje dovoljno ni da

ih pregazim ako bi mi to palo na pamet. Imali bi vremena da se grohotom nasmeju, uklo ne sa puta i izrešetaju me hicima iz pištolja koji su im bili nadohvat ruke.

Opsovao sam nešto i zaustavio »bjuik«, bacajući pogled preko ramena. Kombi je skretao za mnom, spreman da blokira prolaz ako pokušam da umaknem istim putem.

Prokleti Eldridž! Prokleti ni nda!

Ona tri bodeža bila su na mestu odakle sam ih najbrže mogao dohvatiti, skriveni pod presvlakom susednog sedišta, ali nisam hitao da ih upotrebim. Možda zbog Džordža, ali podsvesno još uvek poštujem policijsku uniformu.

— Izadi, Koldvele — rekao mi je onaj najbliži i ja sam ga tek tada prepoznao. Džo Dilejni, u svoje vreme najzgodniji momak u gradu. Jezivo je propao za sve ove godine kako ga nisam video, a umesto veselog zavodničkog plamička u očima mu je titrao hladni plamen gneva.

— Zdravo, Džo — dobacio sam, prinoseći levu ruku bravi. Ispod oka sam motrio prema kombiju, ali se njegov vozač, jedini u kabini, zadovoljio time da parkira desetak jardi iza mene i posmatra prizor ruku položenih na volan.

— Izlazi! — zarežao je. Uvek je bio đavolski brz sa pištoljem, zbog čega umalo nekoliko puta nije izgubio policijsku značku. Matori Džordž često ga je izvlačio iz nevolje i zato me čudio takav njegov ton.

Izašao sam. Oprezno i polako, kako Džo ne bi načinio neku glupost sa onim pištoljem.

— Ruke na krov kola — komandovao je glasom punim mržnje. — Raširi noge! Još! Još, do đavola!

Jedan od one dvojice hitro je prepipao moju odeću. Znao je gde treba da traži i kako se to radi. Nema šta, i policija u Alpajnu je naučila nove trikove.

— Čist je, Džo! — reče on odmičući se od mene.

— U redu. Pretresi kola, Lanki!

Usudio sam se da bacim pogled preko ramena.

— Čemu ovo, Džo? Postoji neka optužba protiv mene? Imaš nalog za hapšenje?

— Zaveži Koldvele!

Lanki je u međuvremenu otvorio vrata na drugoj strani kola. U tom trenutku, motor kombija je zaurlao i svi pogledi skrenuli su na tu stranu.

— Hej! — vrisnuo je Dilejni iza mene. — Pa ta budala...

Nije završio, jer je kombi već stizao do nas dvojice. Ja

sam imao jednu šansu i iskoristio sam je, skočivši na krov mog »bjuika«. Dilejmi nije čak ni pokušao da se ukloni...

Zaurlo je, ali je taj urlik trajao kratko. Tup udarac, od kojeg me je zboleo želudac i zvuk lomljave grudnog koša pod točkovima teškog vozila...

*
* *

Zahvaljujući zamahu svog skoka skliznuo sam na drugu stranu mog »bjuika« i tresnuo pravo na glavu policajcu koji je tek počeo da se uspravlja sa izrazom iznenađenja na licu. Ja mu verovatno više nisam ni na pamet padao, ali sam ga ipak umirio udarcem pesnicom, tek koliko da mi ne pravi probleme kada se povrati od prvog šoka.

U međuvremenu kombi je preleteo preko Dilejnijevog te la i naglo zakočio, ostavljajući u vazduhu miris sagorele gume. Donji deo mu se zaneo baš kada je trebalo i kako je trebalo da odbaci trećeg policajca, izbijajući mu pištolj iz ruke.

Okrenuo sam se, kao divlja zver koja traži izlaz iz klopke. Znao sam da sam sada ja na redu.

— Arči!

Vrata kabine kombija, ona na mojoj strani, bila su otvorena. Iza njih video sam Eldridžovo lice!

Prokletstvo, kako...?

Odbacio sam tu pomisao od sebe u trenutku kada sam shvatio šta mi pokazuje njegov palac uperen preko ramena.

Na neki način koji se graničio sa čarolijom, ninda je zamenio mesta sa vozačem kombija, ali me je upozoravao da je posada u zadnjem delu vozila sada već shvatila da se događa nešto nepredviđeno i da se može očekivati njihova reakcija.

Pao sam na asfalt iza mog vernog »bjuika«. U pravi čas, jer je rafal iz automatske puške ostavio dug trag rupica na glatkom zidu zgrade iza mene.

Da je strelac u kombiju imao više vremena, možda bi me i napipao u mom zaklonu, ali mu ninda nije dozvolio da se previše namešta. Gotovo podskočivši u mestu, kombi jurnu dalje ulicom, i to levom stranom, tako da ja ne budem izložen hicima.

Nije dugo trajala ta vožnja, tek koliko da Eldridž postigne dovoljnu brzinu i okrene kombi tako da se njegov zadnji deo smrska na jednom od onih čeličnih stubova javne rasvete

kojima se gradonačelnik toliko ponosio.

Nešto je projurilo pored mene dok sam pokretao motor mog »bjuika«. »Dodž«, sa Tabasko Pitom za volanom, nagnutim da otvori vrata na suprotnoj strani.

Podsetilo me je to na način na koji je ninda prošle noći iskočio iz »mercedesa«, s tom razlikom što je sada uskočio u kola koja su već dostizala brzinu od osamdeset milja na sat.

Premda je taj skok, u stvari izgledao vrlo jednostavno. Za onog ko ima reflekse divlje mačke.

Ili reflekse ninde.

Najzad, i ruski rulet je veoma jednostavna igra, zar ne?

Pohitao sam za njim najvećom brzinom za koju je moj muzejski primerak bio sposoban. Cerio sam se zadovoljno: oni koji nas gone, ti nepoznati i tajanstveni protivnici, izgubili su još nekoliko ljudi i naš trag. Proći će izvesno vreme pre nego što ponovo organizuju poturu, a mi ćemo za to vreme završiti posao zbog kojeg smo se i vratili u grad.

Poplar Grouv bio je druga ulica desno. »Dodž« je već stajao ispred kapije Džordžove kuće kada sam ja izbio iza ugla.

Te dve propalice me nisu čekale. Video sam samo njihova

leđa kada su trčeći zamakli za onu odvratnu kamenu zidinu kojom se moj otac ogradio od svojih suseda.

Uostalom, nije mi se žurilo. Njih dvojica su dovoljno odrasli da se snađu i bez mene. A ono što ću zateći unutra ni najmanje me nije privlačilo...

A onda sam šapatom opsovao. Za njima su se sklopile čeljusti nove zamke, a ja, ja jedva da sam imao mogućnosti da im pomognem!

Tipovi u sivim uniformama, sa kačketima na glavama i automatskim puškama M-1 u rukama kao da su sišli pravo sa filmskog ekrana, ali su se kretali hitrinom i sigurnošću koja je pokazivala dobru obuku i pravu vojničku disciplinu. Iz bili su iza ugla Džordžove kuće i rasporedili se po travnjaku oko nje, držeći zgradu na nišanu.

Tiho, što je moglo tiše, zaustavio sam kola i gurnuo cigaretu u usta.

Ko su sad ovi, do đavola?

A onda sam se setio gde sam video slične uniforme, slično naoružanje i sličnu samouverenost u hod.

Specijalni odred za borbu protiv terorista koji sam jednom prilikom posmatrao na obuci u predgrađu Bostona...

Kog đavola oni ovde traže?

Ko ih je poslao? Gradonačelnik? Guverner Teksasa? Predsednik SAD?

Ono što se sada dešavalo u kući svakako nije moglo biti prijatno za ona dva momka koji su me doveli ovamo. Neko se na vreme pobrinuo da im preseče odstupnicu iz kuće i čvrsto sklopio zamku za njima.

A onda sam čuo sirene u daljini i tiho se izmigoljio sa svog sedišta. Kapija susedne kuće stvarala je odličan zaklon iz kojeg sam mogao pratiti sve što se zbiva. Odličan zaklon, takođe, ako u blizini počne da zviždi vrelo olovo...

Bodeži su mi bili u džepu, kugla sa šiljcima njihala mi se u desnoj ruci. Bedno oružje u poređenju sa puškom M-1, ali, kao što znamo, nema manje ili više opasnog oružja.

Ima samo manje ili više opasnih ljudi...

Onaj streljački stroj oko kuće stajao je nepomično i čovek bi mogao pomisliti da gleda red olovnih vojnika.

Sirene su se čule iz sve veće blizine.

Osetio sam kako mi se hladan znoj sliva niz leđa, ali nije bilo vremena za te gluposti.

Za koji trenutak doznaću ko je prava ličnost tajanstvenih protivnika. Sve te sirene, obe-

zbeđenje u sivim uniformama, buka mnogih motora koja se sada čula iza ugla, sve to govorilo je da stiže neka prokleta važna ličnost...

Pred kapijom Džordžove kuće, jedva pedeset stopa od mog skrovišta, zaustavila su se ogromna crna kola, jedna od onih koje proizvođači grade skoro ručno da bi za velike pare stvorili iluziju sigurnosti kod šefova trulih vlada i šeika iz čijih ušiju šiklja nafta. Bila su oklopljena kao srednji tenk, ali sam ja veoma dobro znao koliko sva ta kola imaju slabih tačaka pred ekipom koja zna svoj posao i ne bira sredstva da ohladi momka koji se krije iza blindiranog stakla.

»Sad će izaći«, pomislio sam. — Sad ću videti njegovo lice... i pamtiću ga sve dok ne dođe čas da osvetim moje prijatelje...

Da. Već sam bio otpisao Eldridža i Tabaska.

Pitate zašto nisam tiho okrenuo leđa, preskočio ogradu i nestao u susednoj ulici da hvatam prvi autobus iz Alpajna?

Mogao sam to učiniti. Još uvek sam mogao, ali mi tada ta pomisao nije pala na pamet.

Ta dva momka, čoveče, bili su uz mene kada je bilo tvrdo! Najmanje što sam mogao učiniti bilo je da poginem pokušavajući da im pomognem...

Ili da ih osvetim.

Samo što taj dripac na visokom položaju, ili šta je već bio. nije izašao iz kola. Otvorila su se samo prednja desna vrata i kroz njih je izleteo vitak momak u savršenom odelu po čijoj se faci videlo da u džepu ima diplomu nekog čuvenog univerziteta. Takvi pametni momci rade prljave poslove za tipove koji zarađujući pare nisu imali vremena za šarene hartije koje nazivaju diplomama.

Momak sa Harvarda (ili Jela, svejedno) prišao je komandiru onih klovnova u uniformama. Izmenili su nekoliko reči, a onda je momak potrčao nazad i vrata blindiranih kola su se zalupila za njim.

»Naređenje je izdato«, pomislio sam. »Predstava će početi svakog trenutka...«

Razmišljao sam o ideji da upadnem u ta blindirana kola, ali bi to bilo čisto samoubistvo, jer su pored jednih policijskih kola iza njih bili parkirani i upadljivi crni automobili puni ljudi spremnih da intervenišu. Bila je to valjda rezerva napadača. Ili komisija dovedena da prati i oceni obučenost uniformisane ekipe.

Ili banda lupeža koja je došla da uživa u plodovima svojih nedela!

Komandir je prineo megafon ustima i ja sam se iscerio. Ig-

ra će se, dakle, voditi po svim pravilima...

— Vas dvojica, izađite bez oružja i sa rukama iznad glave... — počeo je monotonim glasom, kao dobro naučenu lekciju. — Izađite i ništa vam se neće dogoditi... inače...

Alpajn je uopšte tih grad, ali mi se učinilo kao da je potpuno mrtav u trenutku kada je taj olovni vojnik prestao da urla u svoju spravu.

Deset sekundi... trideset se kundi mrtve tišine.

— Imate još pola minuta da izađete — oglasio se megafon. Video sam kako podiže pred oči ruku sa satom. Baš kao na filmu.

Kada je spustio ruku, njegovi ljudi su podigli puške. Potmulu pucnjevi, tresak razbijenog stakla, gusti beli dim koji se pojavio u prozorima. Da, scenario je tako zahtevao. Suzavac.

Bilo je pravo uživanje gledati te momke kako navlače svoje gas-maske i po trojica u grupi hrle prema ulaznim vratima, prozorima prizemlja, svim onim otvorima koje je Džordž predvideo za ulaz u svoju kuću. Vrteo sam glavom, znajući da to ne može dugo trajati.

U redu, ninde jesu snažniji, brži i spretniji od običnih ljudi, ali, do đavola, suzavac je suzavac. I njima je, kao i me-

ni i vama, potreban kiseonik u plućima, a ne taj odvрати beli gas!

Streljački stroj oko kuće sa da je bio prilično proređen, jer je otprilike polovina ekipe upala u kuću. Očekivao sam da se svakog trenutka pojave, trijumfalno vukući za sobom dva nepokretna tela.

Čekao sam pet minuta. Po nervoznom cupkanju nogom, video sam da se ni njihovom komandiru ovo čekanje ne dopada naročito.

— Vajmene! — zaurao je u megafon. — Mekredi? Džonas? Neka se neko javi, do đavola! Hej, ljudi!

Šest minuta. Sedam minuta. Osam minuta.

U mrtvoj tišini jasno sam čuo cvrkutanje toki-vokija na opasaču onog dripca sa megafonom, ali ne i ono što je rekao u mikrofona. Nisam ni morao: po izrazu njegovog lica bilo je jasno šta su mu zapovedili.

Natukao je na nos gas-masiku i dao znak dvojici najbližih da krenu za njim. Video sam kako su se zgledali pre nego što je disciplina nadvladala njihov strah.

Do đavola, ni ja ne bih žurio u kuću koja je koji trenutak ranije bez šuma progutala desetak mojih drugova!

Pet minuta.

Prokletstvo, šta se tamo dešavalo? Da li je moguće da...?

A onda sam šumno ispustio vazduh iz pluća. Momci su bili žilavi, nema šta, ali...

Komandir je trijumfalno koštao na čelu kratke povorke. Jedan od njegovih gurao je pred sobom dva čoveka koji su, samo u košuljama, pritiskivali neke krpe preko lica.

Bilo je gotovo, dakle. Stegao sam malo čvršće moju loptu, razmišljajući na koju najpre stranu da je uputim. Ko zna, možda će uspeti da napravim toliko gužve pre nego što me srede da bar jedan od one dvojice iskoristi svoju šansu...

Vrata na kolima bučno su počela da se otvaraju i ja sam se povukao malo dublje u zaklon. Ljudi su izlazili, sa pištoljima u rukama, veselo dobacujući jedan drugom. Bilo ih je pet ili šest, svi u preskupim odelima kakve nose plaćene ubice sa Istoka.

Ova ekipa ovde, procenio sam na brzinu, staje bar hijadu dolara dnevno, plus troškovi. Lepa sumica.

— Hej, — zaurao je neko. — Pa to nisu...!

Nije dospeo da dovrši, jer mu se moja čelična kugla zarila tačno u širom razjapljena usta. Nisam zastao da vidim hoće li mu se taj zalogaj dopasti, jer sam bio zauzet baca-

njem svojih noževa. Bilo je lako, lakše nego na strelištu, jer sam oborio trojicu pre nego što su shvatili odakle opasnost dolazi.

A posle toga bio sam suviše zauzet čuvanjem svoje glupe glave od prave kiše metaka da bih detaljno pratio ono što se dogodilo...

U svakom slučaju, ona dva tipa u košuljama nisu bili Eldridž i Tabasko, to sam utvrdio trenutak pre onog momka oštarih očiju koji je zagrizao moju čeličnu jabuku. Njih dvojica su bili tu... ali pod uniformama i gas-maskama komandira i njegovog vojnika!

Ludo, zar ne? Počecu zaista da verujem da nindu ne može ništa ubiti!

U opštoj buci jasno sam čuo poznati oštri zvuk šurikena koji prosecaju vazduh, praćen kricima pogodenih. Čulo se i nekoliko pucnjeva, ali sumnjam da je neki od njih išta pogodio. Veoma je teško precizno gađati u takvim gužvama, a naročito kada nisi sasvim siguran ko je na tvojoj strani, a ko se sprema da ti prereže grlo.

Usudio sam se da izvirim u času kada je zaurao motor onih velikih kola i ona otprašila niz ulicu, kao da ih gone svi đavoli iz pakla.

A ona dva ludaka, Eldridž i Tabasko Pit, ležali su na njihovom krovu, pridržavajući se bog zna za šta!

*
* *

Imao sam dosta vremena za razmišljanje dok sam u svom skrovištu čekao da pored mene projure sva ta vozila i uniformisani klovnovi sa i bez gas-maski na licima.

Ninđa, zajedno sa Pitom, bio je u klasičnoj poziciji čoveka koji drži tigra za rep, kako kaže mudra stara poslovice. Vozač onih ogromnih kola može smanjiti brzinu kako bi ih njihovi saveznici mogli pristići, ali će to i njima dvojici dati šansu da nešto preduzmu protiv dragocenog tovara iza sveg onog oklopa. Ili da jednostavno skliznu na tle i izgube se pre nego što potera stigne.

Počesao sam se po glavi i izvirio. Nikog živog nije bilo na najmanje pola milje od mene.

Još jednom sam se mogao vratiti do svog »bjuika« i nestati iz Alpajna, ali sam naterao sebe da ne mislim o tome. Ma šta se dogodilo sa onom dvojicom, ostajao je posao zbog kojeg su došli u grad.

Do đavola, ako ga oni ne doteraju do kraja, ja ću. Po cenu da me ubiju dok to pokušavam...

Istrgao sam moju čeličnu lopticu onom tipu iz čeljusti, nastojeći da ne gledam šta se do godilo s njegovom vilicom. No seći je opuštenu niz desnu nogu zakoračio sam prema ulazu u Džordžovu kuću.

Svi oni razbijeni prozori vukli su kao sam đavo, ali je su zavac u nutrašnjosti još uvek grizao oči. Slegnuo sam ramenima i produžio, boreći se sa kašljem. Malo suza još nikom nije naškodilo, pitajte prvu ženu koju sretnete...

Prizor u kući podsećao je na Ivo Džimu, Gvadalkanal ili neku treću od velikih klanica poslednjeg velikog rata. Ne znam kako su ona dvojica našli snage da se bez gas-maski bore protiv suzavca i još nanose ona kve udarce, ali je dokaz da su uspeli, ležao pred mojim nogama.

Tuce dokaza, razbacanih po holu i susednim prostorijama u prizemlju. Svi ubijeni hladnim oružjem. Noževima, šurikenima ili nečim trećim. Sem četvorice koji su bili zadavljani ili ležali slomljene kičme. Onaj Tabasko zaista ume gadno da stisne čoveka. Medved.

Džordžovog tela nije bilo među mrtvacima. Popeo sam se

i na sprat, iako sam znao da ga ni gore neću naći.

U stvari, već sam znao gde će biti. U jednoj od onih dugih fioka zamrzivača koji su svakako sagradili u suterenu nove bolnice.

Znali su da ćemo doći po telo. Znali.

Izdaja nije dolazila u obzir. Sem nas trojice, jedino je još Sumiko znala šta smeramo, a na nju nisam nijednog trenutka posumnjao.

A to mi se nije dopadalo. Izdajicu u svojim redovima lako je učutkati. Mnogo je opasniji protivnik koji inteligentno planira i uspeva da predvidi gotovo svaki tvoj potez...

Izašao sam na sporedni izlaz i oprezno obišao kuću da se vratim do »bjuika«. Pametan postupak. Policijska kola u međuvremenu su stala pred kapiju i dva policajca zbunjeno su se ogledala oko sebe tražeći nekog kome bi mogli prikrpiti ovo masovno ubistvo. Prvi radoznalci pojavili su se na ulici, svi prozori bili su otvoreni i kroz njih su štrčali grozdovi ljudskih glava, razjapljenih usta.

Ako sada priđem kolima, biću suviše upadljiv. Iako mi se žurilo, umešao sam se među najhrabrije besposličare, radoznalo zapitkujući šta je to, šta se dogodilo, ko je ubica i šta,

dodavola policija preduzima da ga uhvati. Gomila se povećavala tako naglo da sam posle samo desetak minuta mirno ušao u »bjuik« i odvezao se, a da niko čak nije ni pogledao za mnom.

To vam je prednost malih gradova. U Njujorku, Čikagu ili Los Angelesu, svi bi se razbežali kao pacovi, znajući da je smrt u blizini i da nova pučnjava može početi svakog trenutka.

U pravoj poprečnoj ulici neko je izašao pred mene sa podignutom rukom. Ženska. Ženska u izlizanim farmerkama, dugoj beloj tunici ispod koje su se ocrtavale grudi oslobođene svih stega i čizama za jahanje. Crvena kosa bila joj je skupljena u rep, ali je čak i tako izgledala đavolski lepo.

Nisam se potrudio da joj pomognem da sedne pored mene. Nastavio sam da vozim, nastojeći da gledam pravo pred sebe i ne pogodim nijedan telegrafski stub.

— Ideš u bolnicu? — upitala je tiho.

— Da, gospođo Viteker — učtivo sam odvratio. — Idem u bolnicu. Želite da vas povezem?

— Vrlo ste ljubazni, gospodine Koldvel. Hvala, već me vozite.

— Zaista? Gle, gle! Danas sam, znači, raspoložen za nove gluposti!

— Arči!

Divna je kada je ljuta. Uopšte, Beti Džo je divna devojka. Ili žena, svejedno.

Divna je. Grlo mi se steglo od pomisli na grudi pod tankom pamučnom tkaninom i je dan telegrafski stub spasao se zahvaljujući samo najčistijoj sreći.

— Arči, nemoj ići tamo. Oni te čekaju... ubiće te!

— Ko?

— To ti ne mogu reći, ali... užasno su opasni, Arči! Ti ne možeš da zamisliš kakvi su to ljudi! Džimi... njegov otac... čitav grad, samo su igračke u njihovim rukama!

— A ti? A moj otac?

Oborila je glavu.

— Da... i ja. I tvoj otac, Arči.

— Odakle su, do đavola, došli? Koliko ih ima? Kakve moći imaju kada uspevaju da potpuno ovladaju jednim gradom? Zar je moguće da im niko ne može ništa?

— Niko im ne može ništa, Arči, jer imaju zaštitu moćnih ličnosti. Sem toga, u pitanju je ogroman novac, sume od kojih ti zastaje dah. Džimi i njegov otac računali su sa profitom od sto miliona dolara, a

dobili su u stvari samo mrvice koje su im njihovi gospodari dobacili...

Zviznuo sam.

— Mrvice od sto miliona. Lep poslić, nema šta. O čemu se radi?

— Niko to ne zna pouzdano, ali se pronose glasovi da će u Alpajnu biti podignut ogroman kompleks vojnih fabrika u kojem će raditi četrdeset ili pedeset hiljada ljudi. Shvataš li šta bi to značilo za grad?

Shvatao sam, naravno. Četrdeset ili pedeset hiljada ljudi koji će dovesti još dva ili tri puta toliko žena i dece. Novi stambeni blokovi, nove ulice, škole, prodavnice, servisi...

Prilika da se obogati svako ko ima makar kvadratnu stopu zemlje u gradu i okolini.

Ali to nije moglo biti sve.

— To ne može biti sve, Beti Džo.

— Ne... imaš još nešto, ali je to tako dobro čuvana tajna da ni Džimi nije uspeo da je otkrije. Grizao se zbog toga, užasno se grizao...

— Sad se bar više ne grize — cinično sam rekao. Džimi Viteker zasluživao je hiljadu puta goru sudbinu od one koja ga je snašla.

— Kada su oni stigli u grad, Beti Džo? Ko im je glavni? Gde im je upravna zgrada, gla

vni štab, nazovi to kako hoćeš.

— Došli su pre dve godine, ali je sve to išlo tako postepeno da niko dugo nije ništa shvatio. Odabrali su u gradu nekoliko poverljivih ljudi koji su im od početka pomagali. Džimi i njegov otac bili su među njima, zatim gradonačelnik, pa...

— Šef policije, reci slobodno. Znam da su kupili i Džordža. I to im neću oprostiti!

Stavila je dlan na moju šaku na volanu. Uzdrhtao sam čitavim telom. Prokleta bila, još uvek je mogla da čini od mene šta god hoće!

— Zato sam i došla da te opomenem, Arči. Moraš odmah otići odavde!

— Ne.

— Čak ni zbog mene, Arči... čak ni kada... kada bih i ja pošla s tobom?

Malo je nedostajalo da me slomi. Možda bi i uspela da sve to skupa nije ličilo na san. Kao da Rakel Velč siđe sa ekrana, uhvati te za ruku i kaže »Hajde sa mnom, želim te...«

Znao sam, međutim, da to sa Beti Džo ne bi išlo. Nikada više. Ni jedno ni drugo ne bismo mogli da zaboravimo Džimija Vitekera i Beti Džo i Arčija u onom »mercedesu« kada su pokazali koliko mrze jedno drugo.

Jaz između nas bio je mnogo dublji od onih pet godina. A most preko njega mogao se sagraditi samo od krhkog materijala koji bi popustio posle prve oluje...

— Hvala — rekao sam suvog grla. — Hvala ti, Beti Džo...

Zavalila se u svoje sedište, posmatrajući me kroz poluzatvorene oči.

— Hvala — ne, ili hvala — da, Arči?

— Ti to već znaš mala. Gotovo je.

Lagano je klimnula glavom nekoliko puta, sa izrazom rezignacije na licu, ali sam ja znao da je to tek prva runda. Beti Džo je žilav borac, i treba mnogo udaraca da je dobijete, a i to eventualno samo na poene i ako imate zaista dobre živce.

— Zašto, Arči?

Gong. Početak druge runde. Osvežena i oporavljena Beti Džo ulazi u borbu, spremna da iskoristi i najmanju grešku protivnika...

Nisam vam pričao da sam jednom bio i sportski reporter? Bio sam. Odvratan posao, naročito kada komentarišete mečeve za koje ceo svet zna da su namešteni.

Ovaj, za promenu, nije bio, tako da sam još uvek strepeo za njegov ishod. Suviše sam je voleo. I suviše me je uzbu-

đivao pogled na one grudi pod tunikom.

— Zato što je gotovo, mala. Gotovo.

— Zašto je gotovo, Arči? Postoji druga žena?

— Ne. Posle tebe nijedna nema pravi ukus, i ti to dobro znaš. Ali ja nisam više onaj isti Arči Koldvel od pre pet godina. Čak ni onaj Arči Koldvel koji se sinoć vratio u Alpajn. Kao što ni ti nisi ona ista Beti Džo.

— Ja sam bolja nego onda, Arči. Probaj me...

Ispružila je noge, savila ih zatim na sedište pod sebe i nagla se tako da sam osetio njen topli dah na obrazu. Dotakla mi je grudima rame. Da, bila je bolja nego onda. U međuvremenu je naučila sve trikove uspešnih kol-gerli.

— Bolja si. I probao sam te. To više nije ono...

Bacila je pogled kroz prozor. I ja.

Tek tada sam shvatio da smo odavno promašili bolnicu i da ponovo vozim onom uskom asfaltnom stazom koja će me dovesti u šumciu iza Kantri-kluba.

Uslovni refleks, a?

Bilo kako bilo, put je bio prazan pod kosim zracima zalazećeg sunca. Gledajući u mene, ona je pokrenula bokove na se

dištu, a ruka joj je skliznula niz zatvarač farmerki.

Ni ovoga puta nije imala ništa ispod njih. Nekada, čak pre nego što smo prvi put to učinili u mojim kolima, uživala je da me na taj način izluđuje.

— Sva sam mokra — šapnula je. — Uz mi me, Arči... uzmi me!

Stegao sam rukama volan, tako da sam pomislio da će pući.

U ovoj rundi spasao me je gong. Neka budala naišla nam je u susret računajući da je put potpuno prazan, tako da sam uspeo da ga izbegnem zahvaljujući samo svojim izvrsnim refleksima.

Opsovao sam nekoliko puta glasno, ali više reda radi, jer sam u dubini duše bio zahvalan sirotom glupanu što me izvukao iz neugodne situacije.

Ona je gnevno uzdahnula i povukla zatvarač naviše. Uživao sam u predahu, razmišljajući o tome kakvu će taktiku usvojiti u trećoj rundi.

Po svemu sudeći, biće to runda odluke...

Šteta što Beti Džo nije postala glumica. Imala bi mnogo više uspeha i mnogo više bi joj opraštali. Bilo je pravo čudo kako je u trenutku izmenila izraz lica i držanje i od raskalašne i poželjne žene postala uzor savršene supruge.

— To je tvoja poslednja reč, Arči? — šapnula je.

— Jezik pregrizla!

Nije upalilo, ona se nije dala smesti.

— U redu — rekla je tako tužno da bi u tom času hiljade gledalaca po bioskopskim salama prinelo maramice očima. — U redu, Arči... iako ja više ni sam važna...

— Da, Beti Džo. Ti više nisi važna.

— Postoji još neko, Arči...

— Kao i obično — složio sam se. — Uvek si bila ženska koja ume da se snađe.

— Nisi me shvatio — rekla je to sa mnogo tuge u glasu. — Uopšte me nisi shvatio. Arči... pogledaj!

Istrgla je nešto iz torbice i bacila mi u krilo. Prihvatio sam to jednom rukom i pogledao.

Fotografija. Mala kolor fotografija, profesionalno urađena. I na njoj devojčica slatkog okruglog lica i kose boje peska.

— Ko je to, Beti Džo? Tvoja kći?

— I tvoja kći, Arči.

*

* *

— Kučko! — rekao sam ne skrivajući mržnju i prezir u glasu. — Lažeš, droljo!

— Pogledaj.

Bila je potpuno mirna i sigurna u sebe. Zašto i ne bi kada su, za promenu, sve jake karte bile u njenim rukama.

Zaustavio sam kola i upalio svetlo nad svojom glavom.

U redu, to dete je ličilo na mene. Kosa iste boje, oblik lica, izraz na usnama koji govori »nosite se svi u pakao«. I starost je odgovarala, nije mogla imati mnogo manje od pet godina.

— Kako se zove? — upitao sam. Grlo mi se opet steglo. A onda, imao sam nameru da pitam nešto drugo, a ne to...

Sem toga trebalo je da znam to ime.

— Lea. Zar si sumnjao u to?

Bili smo dve mlade budale tada, a meni se to ime, ne znam zašto, strašno dopadalo. Do govorili smo se: naš prvi dečak biće Leo, prva devojčica Lea. Ko bi rekao da će me jednog dana takva bezazlena glu post ovoliko boleti!

— Da li je... da li je Džimi znao da dete nije njegovo?

— Mislim da jeste, ali mi to nikada nije pomenuo. Na svoj način, Džimi je ponekad umeo da bude pravi južnjački džentlmen. znaš... Ili...

— Ili mu je jednostavno bilo svejedno. Voleo je to dete?

— Poznavao si Džimija, Arči. Taj je voleo uvek samo sebe i nikog drugog!

— Takvih je sve više — rekao sam sa gorčinom. — U redu, Beti Džo. Šta, do đavola, hoćeš od mene? Da uzmem to dete i odvedem ga?

— Ne. Ne bih pristala da se odvojim od nje. To nipošto, Arči!

Iscerio sam se. Jasno. Ako želim dete, moraću da uzmem i nju.

U redu, postavio sam u mislima jedno pitanje sebi. Želiš li to dete ili ne, Arčibalde Koldvele?

Da, želim ga. Mogli smo ga pokupiti za manje od jednog sata, napuniti rezervoar benzinom i krenuti na severoistok. Hornbi će me dočekati raširenih ruku, gore u Bostonu. Posao, istina, neće biti nešto posebno, ali ću živeti mirno i moći da pristojno izdržavam ženu i dete...

Duboko sam udahnuo.

— Želim, Beti Džo. I nadam se da će, kad odraste, biti kao ti... ali iz onih dobrih starih vremena, ne kao sada...

Oči su joj planule.

— Poznajem to lice, Arčibalde Koldvele! Sada ćeš reći »ali«!

— Da, reći ću. Moram obaviti još jedan posao u ovom gradu. Ako preživim ovo što će se

noćas dogoditi, doći ću po malu.

— Ti si lud! To je čisto samoubistvo! Njih ne možeš izne naditi... Kabrera, on...

Zastala je i ugrizla se za usnu. Ne znam zašto, ali moja podsvest vratila mi je iznena da pred oči sliku Džordžove žene, Brende, kada je zaustila da izgovori ime koje je počinjalo na K...

Kabrera.

— Ti ga dobro poznaješ, Beti Džo? — upitao sam tiho.

Čutala je.

— To je to, dakle... spavaš sa njim, a?

Podigla je pogled. U očima su joj bile suze koje bi mogle, ali samo mogle, biti i iskrene.

— Morala sam, Arči. Ti ne znaš, oni... ohhhh!

— Reci mi sve što znaš o njima.

— Ti si lud! Ubili bi me bez razmišljanja!

— Oni će te pre ili kasnije ubiti, jer suviše znaš o njima. Tvoja jedina šansa je da ta budala bude uništena, Beti Džo!

Pogledala me je iznenađeno, kao da joj je ta pomisao upravo sada pala na pamet. Čudni su tokovi ženskog razmišljanja. Bio sam spreman da se kladim da joj se tako jednostavan zaključak do sada nije sam name tnuo.

Ne verujem da je pogrešno procenjivala osećanja tog Kabrere prema njoj. On je svakako spadao u onu vrstu tipova koji su, gde god se pojave, grabili ono što je bilo najbolje. Ovde u Alpajnu, kada je bar o žena ma reč, ono najbolje bila je Beti Džo Viteker.

— Svejedno — rekla je ona. — Ti im ne možeš ništa. Shva ti, tamo je prava tvrđava, ima najmanje stotinu čuvara, Arči!

— Gde, Beti Džo?

Više nije oklevala. Sada će mi ispričati sve što zna o Kabreri, znao sam. Iako nisam mi slio da će toga biti previše...

— Na Dos Kabalos.

— Dos Kabalos? Do đavola, pa tamo je...

— Više nije, Arči. U stvari jeste, ali opitna stanica sada služi samo kao kamuflaža za ono što je izgrađeno ispod zemlje, u pećinama.

Čudno kako mi to pre nije palo na pamet. Dos Kabalos je bio uski prolaz u klancu koji je vijugao uspinjući se uz Gva delupu, nikada dovoljno širok da bi njime mogao proći automobil. Otuda i ime: Meksikanci su brzo shvatili da kroz klanac uporedo mogu proći najviše dva konja.

U moje vreme na ravnici po red ulaza u klanac Dos Kaba-

los nalazila se opitna stanica u kojoj se nekoliko bedno plaćenih ljudi bavilo pokušajima da unapredi proizvodnju pamuka u ovom kraju. Od toga nikada nije bilo mnogo koristi, ali se neko mudro setio da iskoristi pogodan položaj, daleko od svih puteva, tamo gde su se mogle koristiti i dograđivati podzemne galerije špilje Dos Kabalos.

Problem transporta bio je rešen svakako velikim helikopterima, tako da gomile mašina i radnika nikada nisu ni prošle kroz Alpajn ili neko obližnje naselje.

— Šta oni tamo rade? Beti Džo?

— Ne znam tačno, Arči, ali mislim da je u pitanju neko novo hemijsko sredstvo. Nešto što bi se moglo koristiti i u ratu.

Klimnuo sam glavom, jer me to nije iznenadilo. Nijedan grad ne želi nešto slično u svojoj blizini, bez obzira na bajke o četrdeset ili pedeset hiljada radnih mesta i privredni bum za ceo kraj.

Sirote građane Alpajna stoga niko nije ni pitao žele li to ili ne.

Nešto drugo mi je palo na pamet.

→ Pogoni već rade, zar ne?

— Da. Neprestano, po celu noć... danju ne, ne znam zašto.

Iscerio sam se.

— Ne umeš da razmišljaš, Beti Džo. Bila si tamo?

— Bila sam. Nekoliko puta. Kabrera, znaš...

— O Kabreri posle — prekinuo sam je. — Kako se tamo ulazi?

— Obezbeđenje je užasno, Arči, rekla sam ti da je to čisto samoubistvo! Jednog jutra Kabrera me je provezao oko njihove ograde od bodljikave žice. Nijedan kojot, nijedna ptica nije uspela da prođe tu barijeru i samo su njihova mrtva tela ležala unaokolo! I zmije... mnogo zmija na sve strane, mrtvih...

Sada su se delovi mozaika tako lepo uklopili da sam počeo da se divim sam sebi.

Sve je bilo tu. I nova lica u gradu i priče o skoku cena gradskog zemljišta i...

I objašnjenje zagonetnih smrtnih slučajeva u Alpajnu.

To što je proizvodila skrivena laboratorija kod Dos Kabalos bilo je smrtonosnije od mečka. O tome su svedočila mrtva tela životinja koja je Beti Džo videla oko ograde.

Na neki način, slučajno ili namerno, taj agens, sredstvo, nazovimo ga kako hoćemo, dos-

pevalo je povremeno i u grad, sejući smrt oko sebe.

Telo starog Džordža trenutno mi neće biti potrebno. Kasnije, biće vremena da se utvrdi sastav i dejstvo tog sredstva. Sada je bilo važno uništiti gnezdo zmija otrovnica u pećinama Dos Kabalos!

Sunce je davno zašlo za Gva delupu. A noć je bila moje vreme.

A onda, ja sam znao nešto što nije znao više niko živ u Alpajnu.

Uključio sam motor i okrenuo kola nazad.

— Kuda me vodiš, Arči?

— Natrag, u grad. Ostaviću te kod taksi stanice, tako da se možeš lako vratiti kući.

— A ti?

— Ja idem u šetnju.

— Neću to dozvoliti, Arči! Ubiće te! Čoveče, oni...

— Moj problem. Ako preživim, ujutru ću doći po malu... i po tebe, Beti Džo!

Eto. Odluka je došla sama od sebe.

Prokletstvo, svako zaslužuje da mu se da još jedna prilika, zar ne?

*
* *

Vozio sam uskim vijugavim putem za Dos Kabalos. To vi-

še nije bila ona staza prekrivena gustom crvenom prašinom, jer neko nije žalio pare da prašinu prekrije debelim slojem solidnog asfalta. Kabrera, naravno. Tip koji uvek traži sve najbolje...

Hladnokrvno, kao da mi kroz žile teče led, a ne krv, razmišljao sam o onome što namera vam da učinim.

Samoubistvo, rekla je Beti Džo i ja sam se u sebi složio sa njom.

Ipak, postojala je mogućnost da uspem. Jedna od hiljadu, priznajem, ali ipak mogućnost.

U tom trenutku nisam znao da će tu biti i dva čvrsta moka koji će mi pomoći. Nisam ni mogao znati, iako je bilo suđeno da se uskoro sretnemo.

Ninda i Tabasko Pit, naravno. Oni još uvek nisu bili izbačeni iz igre, ako ste to pomisli. Tek mnogo kasnije uspeo sam da rekonstruišem šta im se sve u međuvremenu dogodilo i kako su i oni stigli do pećine Dos Kabalos...

Pit mi je to ispričao u jednom tihom malom baru u San Anhelu, jedinom mestu gde se moglo dobiti izvrsno australijsko pivo...

... — Držali smo se, čini mi se i zubima za taj glatki krov — počeo je zamišljeno. — Znaš, Arči, bio sam sa Leslijem u mnogim gadnim situacijama,

ali mi se ova činila gadnijom od svih ostalih. Mada mi se to uvek čini, do đavola. Trenutna opasnost uvek izgleda veća od one koju si preživeo ili one koje treba da dođe.

I tako smo mi ležali i gledali jedan u drugog, razmišljajući šta da učinimo ako neki tip iz kola ispod nas proturi ruku sa pištoljem da nas gađa. Najlakše je ščepati ga za ruku, ali se ja nisam usuđivao ni da se pomerim.

— Da skačemo? — upitao sam. Šapatom, da ne bih poremetio položaj.

— Ne.

Les, prokleti Japanac, tako ga često zovem, hladnokrvno se smeškao. Ali, do đavola, on je bio ninda.

— Zašto?

— Vozač i ne pokušava da nas zbaci. Možda misli da će se u njihovom skrovištu lakše obračunati sa njima. Znaš li ti neki bolji način da tamo stignemo?

Znao sam hiljadu boljih načina, ali sam se uzdržao. Les-ijeve ideje pokatkad su potpuno šašave, ali, do đavola, uvek su uspevale...

Samo ovoga puta je malo nedostajalo da obojica stradaju, sudeći bar po Pitovoj priči.

Ninda je to shvatio čim su izbili na tek izgrađeni put prema klanu Dos Kabalos. Ono

malo šume koja je obrubljivala grad ovde se povuklo, prepuštajući vetru sa Gvadelupe samo visoku, sočnu travu i poneki oniski žbun koji je pružao malo zaklona.

Oko polovine puta do klanca, kola su naglo počela da usporavati.

— Les, šta da radimo, do đavola?

— Vidiš ona dva žbuna, stotinačakardi ispred nas. Tu skačemo. Ti desno, ja levo! Posle toga pođi natrag u Alpajn i dovezi »dodž« ovamo.

Pit nešto opsova, odmeravajući pogledom rastojanje do narednog automobila iz pratnje. pola milje i sve manje. Ne previše za dobrog strelca sa snajperskom puškom. Ili čak običnom vinčesterkom.

— Sad!

Odleteli su, svaki na svoju stranu puta, i otkotrljali se u zaklon žbunja. Duž puta kočnice su zaškripale, a čuo se priгушен tresak kada je neki neoпрезни vozač naleteo na kolegu ispred sebe.

Pognut gotovo do zemlje, Ta basko Pit je pojurio u smeru kretanja automobila, znajući da je to smer u kojem ga svakako neće tražiti, bar ne u prvom trenutku.

Rafali su zasipali tle oko nje ga i šibali po retkom žbunju, ali je on znao da ga više ne

mogu videti i da je sve to prazna buka ljudi gnevnihi što im je izmakao dugo očekivani pl-en.

Pola milje dalje oštro je skrenuo udesno i spustio se u kori to potoka koji je isticao iz pećine Dos Kabalos i tekao u pravcu grada. Iza njega je vladala tišina, ali je sve ono što je u međuvremenu čuo jasno govorilo da je ninda ponovo u elementu i da nemilosrdno seje smrt oko sebe...

Odbacivši se u visokom luku sa krova kola, ninda se meko dočekao na noge i potrčao unazad, prema vozilima iz pratnje. Prebrojao ih je još na početku potere: tri duga, crna automobila sa blindiranim staklima i ojačanim motorima.

I sama ta činjenica govorila je nešto o ljudima koji su u njima sedeli.

Ljudi iz grada, tamo gde je snaga motora, brzina i dobar oklop zaista prednost u međusobnim okršajima dobro naoružanih bandi.

Ovde, u preriji zapadno od Pekosa, niske osovine automobila neće odvesti svoje vlasnike daleko van tvrdih puteva. Ako prvih dvestotinak jardi izbegne sve njihove hice — a u kolima je moralo biti i zaista dobrih strelaca — onda će on ponovo biti u prednosti, čak i bez

svog kostima od crne svile i katana u ruci.

Sve bi bilo mnogo lakše kada bi mogao da trči koristeći u svakom trenutku neki od prirodnih zaklona, ali je bilo važno da ga gotovo neprestano imaju na oku. To je bio jedini način da privuče pažnju na sebe i tako Pitu olakša bekstvo.

I tako je trčao, ševrdajući iz među retkih žbunova, svestan da se njegova silueta jasno ocrta na tamnocrvenoj pozadini neba koji trenutak posle zalaska sunca. Bio je to proračunati rizik, rizik kojem se morao izložiti...

Ljudi koji su ga motrili preko nišana pušaka, zapanjeno su se zgledali. Ta vitka, hitra senka kretala se gotovo nezamislivom brzinom, brzinom, činilo im se, nedostupnom običnom čoveku!

Istina, svaki obdareniji trkač srednjih pruga mogao je postići savršenu koordinaciju tela i duha ostvarenu kod japanskih ninda dugim vežbanjem. Nije tu bilo nikakvih velikih tajni, nikakvih čarobnih reči ili napitaka... telo ninde bilo je jednostavno obučeno da izvuče i poslednje rezerve energije iz mišića i tetiva u času kada mu to nadmoćni duh zapovedi...

Samo što je ovoga puta zakon verovatnoće bio protiv ninde...

Njegov savršeni sluh nabrojao je šest automatskih pušaka koje su pucale za njim. Šest pušaka koje su mogle da ispale i po sto metaka u jednom minutu.

Šest stotina metaka u minutu zasipalo je prostor kojim se kretao. Zakoni fizike su nemilosrdni; pre ili kasnije moralo se dogoditi da se njegovo telo nađe na putanji jednog od usijanih komada olova...

Prvi metak pogodio ga je ispod pazuha, ostavljajući dugu krvavu prugu duž rebra ispod pocepane košulje. Praktično bezopasna rana, jer je jedva krvarila, ne narušavajući ozbiljnije njegovu snagu i brzinu.

Drugi hitac pogodio ga je dva minuta kasnije, u trenutku kada je pomislio da potera, iz morena njegovim tempom, već počinje da zaostaje. Do tog trenutka svi automobili su ostali zaglavljani u šipragu, svi sem onog prvog koji je produžio putem baš kao da se ništa ne događa.

Glavna ličnost ove prljave igre očigledno se brinula za svoju kožu. Pri pomisli na to, usne ninde razvukoše se u suv osmeh.

Metak ga je pogodio upravo u tom trenutku, nanoseći gotovo perverzno najtežu moguću povredu za čoveka koji mora

još dugo da trči. Kao hirurški skalpel prodro je kroz mišiće butine, presecajući na svom putu arteriju.

Ninđi se učinilo da je neko bukvalno odsekao nogu pod njim, ali su njegovi refleksi ublažili pad. Zakotrljao se po dubokoj travi, stežući sa obe ruke povređeno mesto.

Anatomija je bila jedan od glavnih predmeta kojima je počinjala obuka za ninde. Onaj koji želi da ubija brzo i sigurno mora poznavati sve osetljive tačke ljudskog tela.

Pritiskujući prstom leve ruke prekinute krajeve arterije, ninda desnom izvuče opasač iz pantalona i omota ga hitrim pokretom oko povređene butine. Krvarenje naglo prestade i on ponovo skoči na noge, koncentrišući se da eliminiše bol iz duboke rane.

Još uvek je mogao da trči, ali sada više ne tako dugo. U ovakvom stanju njegovo telo nosiće ga možda još pet ili šest milja, pre nego što izgubljena količina krvi dostigne fatalnu granicu...

Ne, to bi bilo previše. Ako želi da dobije i ovaj obračun, mora svoje protivnike sačekati pre nego što sa krvlju iz njegovog tela iscuri i snaga.

Tama je, srećom, sada bila na njegovoj strani i potera je morala da uspori, plašeći se da

im ne promakne kroz mračno žbunje.

Onaj koji beži ima sto puteva pred sobom, kaže stara japanska poslovice; onaj koji goni samo jedan...

Ocenivši da je između sebe i potere stvorio dovoljno veliko rastojanje, Lesli uspori svoj trk tražeći pogledom pogodno mesto.

Tamo...

Niska glavica obrasla gustom travom i okružena žbunjem bila je idealna za njegov očajnički plan. Stežući zube, on dotrča do njenog vrha i baci se čitavom dužinom u travu da ga potera ne bi prerano zapazila.

U desnoj ruci bio mu je kraški nož širokog sečiva i on bez oklevanja napade stvrdnutu zemlju ispod sebe...

...Pet minuta kasnije bio je gotov. Okrenuvši se naleda, on se zagleda u vedro prolećno nebo osuto krupnim zvezdama koje su prijateljski treperile.

I ne gledajući, on veštim prstima oslobodi kožnu omču koja je stezala prekinutu arteriju.

Bez šuma, gusta crna tečnost poteče iz rane, lagano ispunjavajući udubljenje u kome je sada ležao. Gotovo u istom trenutku sa Gvadelupe siđe ledeni vetar, hladeći vrelo lice ninde.

Ležao je zatvorenih očiju, skoncentrisan da iz ranjenog tela izvuče i poslednje rezerve snage; da ih, štaviše, iscedi iz okoline, iz zemlje, vetra, trave...

Nebo se ogledalo u mračnoj površini koju je vetar nabirao s vremena na vreme, stvarajući jedini šum sem hrapavog dišanja čoveka opruženog usred sve veće lokve krvi...

Ninda je znao da će ga gubiti tak dragocene tečnosti pre ili kasnije ubiti. Mnogo sigurnije nego oružje tragača čije se prisustvo naslućivalo u blizini.

»Neka dođu«, mislio je. »Što pre... što pre...«

*

* *

Onaj koji je išao na čelu male grupe od četiri čoveka naoružanih puškama prvi je opazio siluetu opruženu na vrhu brežuljka.

Prosiktao je kroz zube tiho upozorenje i pao na kolena iza najbližeg žbuna. Ruke su mu drhtale dok je prinosio dogled očima.

Čovek je ležao potpuno mirno usred velike tamne mrlje.

— Znao sam da sam ga pogodio — reče likujući, čak se više i ne trudeći da priguši gl-

as. — Šta sam vam rekao, a? Hajde, idemo da ga pokupimo, ljudi!

— Ja bih bio oprezan — pro gunda jedan od onih iza njega. — Do đavola, Zak, video si koliko nam je puta izmakao za ova dva dana. A onda, brzina kojom je trčao... Zar tako trči čovek sa metkom u telu?

— Zaveži! Trčao je dok je mogao, a onda ga je snaga izdala. To se događa, boga mu! Čuo si za onog tipa koji je živio dva dana sa metkom u mozgu? Hajde, čoveče, ako već nije mrtav, svakako će uskoro biti!

Ipak, puška mu je bila u rukama, spremna da opali kada je zakoračio u podnožje brežuljka.

Sva petorica su zastali, osluškujući i zadržavajući dah.

Ništa. Odozgo nije dopirao ni kakav šum.

Zastali su ponovo na pet ili šest jardi od opruženog tela. Glava zabačena unazad, otvorena usta sa zubima koji blešte u tami. Ukočene ruke, jedna položena preko rane primitivno umotane komadom košulje, druga iskošena pored tela...

I teški, odvratni miris sveže ljudske krvi.

— Pogledaj tu baru — pro gunda neko. — Mora da je iskr

vario za manje od dva minuta...

— Aha. Nije ni primetio kada mu je zavoj popustio. Butna arterija, naravno... Nisi tako dobar strelac, Zak, kao što misliš, ha-ha-ha!

— Svejedno — cerio se Zak zabacujući pušku na rame. — Tip je mrtav isto onako lepo kao da sam ga pogodio posred čela. Hajde, vas dvojica, pokupite ga, pa da idemo! Dosta mi je bilo trčanja po ovoj pustinji, a vetar...

Nije završio ono što je počeo da govori, jer je mrtvac pred njegovim nogama iznenada oživeo.

Plaćene ubice su ljudi sa obe noge čvrsto na zemlji. U njihovom poslu onaj koji je mrtav, ostaje mrtav. I od njega ne treba očekivati nikakva iznenađenja.

Filozofija ninducia, međutim, uči nešto drugo. Ona uči da se protivniku ne sme vero vati sve dok ga ne ugledamo mrtvog pred svojim nogama, pa čak i tada valja biti oprezan, jer mrtav čovek ne mora ostati mrtav...

Lokva krvi u kojoj je ninda ležao odigrala je svoju ulogu, ubedivši ubice da je čovek pre ed njima mrtav. Oni nisu mogli znati da dobar deo krvi u njoj potiče iz žila prerijskog

zeca kojeg je ninda iskopao iz njegove jazbine i da je opasač već nekoliko minuta ponovo čvrsto stegnut oko rane, sprečavajući dalje krvarenje iz arterije.

Snaga i brzina ninde bili su narušeni, ali ne u toj meri da ne bi mogao savladati pet neo preznih ljudi koji su mislili da mrtav čovek mora ostati mrtav!

U sedećem položaju, ninda je vitlao rukama kao krilima vetrenjače, ali je svaki pokret bio promišljen i precizan. Tri šurikena, zujeći kao ose, zarili su se u grla najbliže trojice; Zar je bio jedini koji je stigao da odskoči korak unazad, ali je to pomoglo utoliko što mu se, umesto u grlo, šestokraka zvezda sa ivicama oštrijim od brijača, zarila u gornji deo trbuha i prodrila u želudac.

Tri hica, a onda skok. Skok na jednoj nozi koji je nindu doveo u neposrednu blizinu pre ostale dvojice. Onaj bliži uplašeno je kriknuo podižući pušku; ne da puca, već da bi se zaštitio od ruke sa blistavim sečivom koja je padala prema njegovom licu.

Zakačivši čelik puščane cevi, široko sečivo malo skliznu, ali je snaga udarca bila takva da se vrh noža kroz oko zario direktno u mozak. Otrgnuvši ga naglim pokretom tako da je

kost lobanje zaškripala, ninda se okrete petom čoveku.

Plamen iz njegove cevi najavio je hitac, ali je hitri skok odveo telo ninde sa putanje metka. Za drugi hitac ubica više nije imao vremena; udarac drškom noža pogodio ga je posred lica, pretvarajući ga u bezobličnu krvavu kašu.

Osmotrivši još jednom pet nepomičnih tela, ninda se oprezno spusti na kolena pored Zaka, jedinog kojem smrt nije stigla trenutno.

Zakovo lice podsećalo je na mrlju beline u tami. Zubi su mu bili vrsto stisnuti, a prstima ruku kopao je po rani u trbuhu, nastojeći da iščupa komad čelika koji mu je raskinuo želudac zadajući užasan bol.

— Za tebe još ima šanse — tiho reče ninda nadnoseći se nad njega. — Lekari su naučili da krpe želuca...

Škrgut zubima. U takvu velikodušnost plaćeni ubica nije verovao...

— Ne šalim se — produži ninda tihim, sugestivnim glasom. Veština hipnoze kod ninde je pre mnogo stotina godina bila dovedena do savršenstva, ali čovek pred njim, na umoru, nije bio pogodan medij.

— Ne, ne šalim se... ako od tebe doznam ono što želim, odvešću te u grad. Kod lekara,

čoveče. Kažem ti, imaš šanse da se izvučeš!

Nada na trenutak savlada bol. Jedva pomerajući usne izgrizene zubima, Zak procedi:

— Šta hoćeš da znaš?

— Ko jet voj šef? Gazda? Gde sada mogu da ga nađem?

— Kabrera. Filip Kabrera. Gore je, u Centru...

— Kod klanca Dos Kabalos? Kakav je to Centar tamo?

— Ne vidi se... prokletstvo, kako ovo proketo gvožđe boli... Čim si me to pogodio? Nožem?

— To se zove šuriken... Kako to da se Centar ne vidi?

— Pećine... podzemni prolazi ispod stare opitne stanice... dole su laboratorije i radionice...

— Kako se tamo može ući? Govori... nemaš mnogo vremena... ako se onesvestiš pre nego što doznam sve što želim, ostaviću te ovde da crkneš!

— Nikako... ne možeš ući, proklet bio! Obezbeđenje...

— Svako obezbeđenje ima slabu tačku, do đavola!

— Ovo ne... postoji lozinka, ali na ulazu svi prolaze uređaj za identifikaciju... kompjuter, ne može da pogreši...

— Kakav uređaj? Govori!

— Kabina... u njoj te kame-
ra snima iz tri ugla, a kompjuter analizira snimak i upoređuje

ga sa onima koji su ranije načinjeni...

— Lukavo smišljeno — osme-
hnu se ninda. Kako glasi lozinka?

— Za danas... »crna smrt«...
Da, »crna smrt«... — dahtao je Zak. — Uhhh... kako boli!

— Šta se radi u tim laboratorijama?

— Ne znam... ne znam, ja...

— Lažeš!

Zak proguta krvavu pljuvačku. Lice ninde bilo je mirno dok je posmatrao kako prstima kao kandžama sve više produbljuje užasnu ranu nasred trbuha.

— Nova vrsta bojnog otrova

— prostenja ubica, grčeci lice.

— Ja znam samo šifru kojom ga označavaju, ništa drugo...

— Kako?

— »Agens B«. To mu je ime.

— Da li ga već isprobavaju? Na životinjama... i ljudima?

— Da... Kabrera je to zatevao... njemu se žuri... želi da proda svoje otkriće onome ko najviše ponudi, jer...

— Jer?

— Njegova kompanija dobila je od vojske posao... ali ne za otrov... već za neku vrstu protivotrova... u laboratoriji su, međutim, naišli na »Agens B« i Kabrera je odlučio da to prikrije od vojske... mislim da je neko gore dobro naplatio to

što je zatvorio oči u pravom trenutku...

— Bez sumnje — ledeno se osmehnu ninda. — Kako taj otrov deluje?

— Na svaki organizam različito... tako su mi bar objasnili... njegovo dejstvo zavisi od metabolizma žrtve... telesne temperature... atmosferskih uslova... ni sam ne znam tačno...

— Ah. I simptomi se mogu prikriti kao simptomi poznatih bolesti, zar ne?

— Da, baš tako je i Kabrera rekao. Može se dogovoriti da polovina stanovnika nekog grada... ili države... pomre, pre nego što shvate da ih neko podmuklo truje...

— »Crna smrt«, pomisli ninda. »Pravo ime za taj užasni pronalazak...«

Lagano se pomerio na svom mestu, prenoseći opterećenje na zdravu nogu.

U Zakovim očima zaiskri strah.

— Šta... šta to smeriš... ti... ti si rekao da...

Široko sečivo noža blesnu na svetlosti zvezda. Zgrabivši Zaka za kosu, ninda mu jednim pokretom odseče glavu, a onda se lagano uspravi i pođe natrag, prema putu.

Sada je imao lozinku i način da zavara glupu mašinu na u-

lazu u podzemni centar Kabrerine organizacije...

Ako Tabasko Pit uskoro stigne »dodžom«, najteži deo posla moći će da otpočne...

*
. * *

Sve to ja sam, naravno, doznao tek mnogo kasnije, u onom finom malom baru u San Anhelu, uz čašu austrarlijskog piva. Dok je ninda smišljao svoj plan za prodor u pećine Dos Kabalos, ja sam bio na nepunih sto jardi od bodljikave žice koja je okružavala opitnu stanicu.

Izbegavao sam da priđem bliže, sećajući se životinja koje je Beti Džo pomenula. Obišao sam ogradu u širokom luku, smešeći se izvrсноj kamuflaži. Ponegde su nedostajali čitavi delovi, sa stubovima koje je oborila neka davna oluja ili poslednji sneg ove zime.

Niko pametan ne bi pomislio da se strašna Kabrerina tajna čuva na tako primitivan način, ali su pećine Dos Kabalas bile kao ledeni breg. Mnogo više od četiri petine tog ledenog brega nije se moglo ni naslutiti u nedrima Gvadelupe.

Taj ulaz u pećinu pokazao mi je Džordž. Imao sam tada

svega šesnaest godina, a on do voljno elemenata da zaključi kako ću voditi veoma buran život. Prve ulične tuče i prve dečачke ljubavi bile su za mnom, a u gimnaziji su profesori tužno vrteli glavama kad god bi se pomenulo ime Arčibalda Koldvela.

»Ovo mesto ti može zatrebati jednog dana, mali«, rekao mi je Džordž. Bila je nedelja i mi smo izjahali u planinu.

»Koje mesto?« upitao sam. Svud oko nas nije bilo zaklona u kojem bi se mogao sakriti dečaćić od pet godina.

I Džordž se pažljivo osvrnuo, a onda skočio sa konja i prišao steni koju je pre mnogo hiljada godina neki lednik zaboravio u svom užurbanom silasku sa Gvadelupe. Obična svetla ste na kakvih u ovom kraju ima na stotine.

Samo što ova nije bila obična. Ne. Još jednom se osvrnuo, Džordž se čitavim telom oslonio na nju i ona se okrenula u svom ležištu, iako sam ja bio spreman da se kladim kako prodire bar desetak jardi u dubinu zemlje.

U njenom podnožju pojavio se taman otvor, dovoljno širok da se kroz njega provuče i moj zdepasti otac širokih ramena.

»Za ovaj ulaz u špilju niko ne zna, Arči. Ja sam ga otkrio

potpuno slučajno, davno, kada sam bio tek nešto stariji od tebe. Jednog dana ti može zatrebati pouzdano skrovište...«

Nisam tada pretpostavljao za što bi mi moglo zatrebati sigurno skrovište, ali mi se, kao i svakom dečaku mojih godina, dopadalo što sam vlasnik jedne takve tajne.

Te godine sam mnogo puta sišao u špilju, sam ili sa Džordžom. Mislím da sam je poznavao bolje od svakog drugog u Alpajnu, bolje možda i od ekspedicije speleologa koja je premerila i kartirala tu špilju još negde tridesetih godina. Nije tu bilo ničeg privlačnog za turiste i tako je malo ko u Alpajnu i znao da se podzemni hodnici pod planinom pružaju na milje, spajajući manje i veće galerije.

Kao nekada Džordž, i ja sam se osvrnuo, a onda odgurnuo stenu, otvarajući prolaz. Skliznuo sam u njega kao zmija, a ona moja čelična lopta za počasom ulago je zveknula o kamen.

Baterijska lampa uvijena u plastičnu vrećicu bila je na svom mestu, zajedno sa rezervnom baterijom, svežnjem sveća i kutijom šibica.

Nisam bio siguran, ali mi se činilo da to nisu one iste sveće koje sam ostavio tu pre

pet... ne, gotovo šest godina, kada sam poslednji put silazio u špilju.

Džordž je, znači, u međuvremenu bio ovde.

Gurnuo sam taj svežanj pod košulju i dobro je zakopčao, a onda upalio lampu i krenuo četvoronoške uskim hodnikom koji se završavao u najbližoj galeriji. Toj galeriji dao sam ime Indijanska galerija, zbog kostura koji je Džordž našao prilikom svog prvog silaska. Da li je taj čovek nekada zaista bio Indijanac više se nije moglo proveriti, ali se meni dopadalo da tako zamišljam.

Ugasio sam lampu u blizini izlaza u galeriju, jer nisam znao dokle su Kabrerine krtice stigle u svojim podzemnim radovima.

I bio sam u pravu. Galerija je bila presečena napola zidom od grubog betona u kome se videlo šest sedam otvora ventilatora, zaštićenim čeličnim rešetkama.

Nigde nije bilo žive duše, a jedini šum dopirao je iz poslednja tri ventilatora na desnoj strani galerije.

Prineo sam lice rešetkama i klimnuo glavom, osetivši na obrazu topao vazduh iz unutrašnjosti podzemnog kompleksa. To je, dakle, bio odvodni vod, mnogo podesniji za provlačenje

nego dovodni, gde bi strujanje vazduha prenelo u unutrašnjost i najmanji šum koji bih napravio provlačeći se korz ne previše široke limene cevi.

Rešetke nisu predstavljale ozbiljnu prepreku, jer nisu bile ugrađene u beton, već samo pričvršćene spolja, tako da se mogu skidati. Odabrao sam srednju od one tri i oprezno oslobodio ulaz u cev, nastojeći da ne stvorim nikakav nepotreban šum.

Krenuo sam da se uvučem u cev, a onda zastao.

Jedna šašava pomisao pala mi je na pamet.

Zaista šašava.

Šta ako je ovo odvod vazduha iz laboratorije u kojoj Kabrerini tehničari pripremaju svoj smrtonosni koktel? Šta ako je vazduh već dovoljno zagađen tim prokletim sredstvom da će me ubiti pre nego što prepuzem prvih šest stopa puta?

Iscerio sam se, odmahnuo glavom i uvukao u cev.

Nije bilo načina da utvrdim prisustvo bilo kakvog otrova u vazduhu, niti sam mogao doći do gas-maske. Prema tome, ostalo mi je samo da idem dalje, uzdajući se u svoju kockarsku sreću...

Sreća ili nešto drugo, tek ja sam do prve poprečne cevi stigao ne osećajući nikakve sim-

ptome, ako tu ne računamo znojenje dlanova i lupanje srca, sve ono što najavljuje dobro starinsko osećanje po imenu strah.

Poprečna cev bila je nešto uža, kako je i red, ali zato i kraća. Uvukao sam glavu u nju i uspeo da vidim dobar deo prostorije iza rešetke kojom se cev završavala.

Konzola kompjutera koji je vredno žmirkao svojim lampicama ispisujući čitave jarde papira koji je bučno isticao iz štampača. Ljudi u belim mantilima sedeli su ili šetkali oko meni nepoznatih uređaja, razgovarajući među sobom tihim glasovima.

Povukao sam se da ih ne bih ometao. Uvek sam poštovao prave profesionalce na delu.

Produžio sam dalje uz glavnu odvodnu cev. Sledeće dve poprečne cevi nisu otkrile ništa novo.

Treća je već pružala interesantniji prizor. Prostorija iza nje bila je uređena sa izvesnim ukusom, bez ikakve zamršene mašinerije. Umesto nje, duž zida pružao se niz od četiri uredno nameštene postelje po kojima su se izležavale žene.

Polugole. Ili poluobučene, ako tako više volite.

Prizor je bio ugodan, ali nisam imao vremena da uživam

u tome. Kabrera je očigledno vodio računa o duhovnom i telesnom zdravlju svojih plaćenika, jer muškarci koji su dugo bez žena ubrzo postanu nervozni i skloni međusobnim čarkama, a to je loše kada su u pitanju plaćene ubice, naoružane do zuba.

Poslednja prostorija bila je ona prava.

Otkud znam?

Do đavola, ne znam. Ali glavati tip sa tankim crnim brčićima morao je biti sam Kabrera. Oštar pogled pod teškim kopcima, sigurni pokreti, zapovednički glas kojim je ponekad govorio u mikrofon pred sobom, poštovanje s kojim su mu se obraćali ostali u toj prostoriji, nalik onoj sali u Hjustonu odakle se upravlja lansiranjem dižnovskih raketa i svim onim kršem koji nam leti iznad glava.

Ovo je morao biti nervni centar čitave operacije. To su govorili televizijski ekrani poređani duž zida, a svaki od njih pokazivao je, pretpostavljam, po jednu prostoriju podzemnog kompleksa. Zadovoljno sam odahnuo kada ni na jednom od njih nisam opazio svoje glupo lice i širom otvorena usta.

Čak ni Kabrera nije išao tako daleko da postavi televizij-

ske kamere u cevi za ventilaciju.

Mislim da me oni ne bi primetili čak i da je takva kamera postojala. Svi pogledi bili su uprti u Kabreru, a ljudi u onim istim sivim uniformama kretali su se unaokolo na prstima, jasno pokazujući strah koji osećaju od svog šefa.

Situacija je bila napeta, videlo se to po njihovim licima.

— Kako, do đavola, nema? — vikao je Kabrera u mikrofoni. — Pronađi proklet bio! Želiš li još ljudi, helikoptere, džipove? Govori, do đavola!

— Nema ga, šefe... — glas koji je dopirao iz nekog zvučnika koji ja nisam video odavao je strah. — Sve smo pretražili. Ni njega, ni četvorice koji su bili sa njim...

»Koga li to traže?«, zapitao sam se. I uzgred odahnuo. To nije mogao biti Eldridž, jer on uz sebe nije imao četvoricu ljudi.

Sem ako on i Tabasko nisu već mrtvi ili zatvoreni u nekoj podzemnoj ćeliji koja takođe nije dovoljno dobra za televizijsku kameru.

— A kola? Šta je sa njegovim kolima, glupane?

— Ovaj... ni njih nema, šefe...

— Proklete budale! — lupio je Kabrera rukom o sto sa ko

ga je poletela čitava gomila hartije. Bilo je komično kako su svi oni uniformisani klovnovi odjednom potrčali da po dignu sve te papire.

Melodičan zvuk najavio je da neko drugi želi da se uključi u njihov interni sistem komunikacija. Čovek pored Kabrere dotakao je prstom neko dugme na komandnoj tabli i iz zvučnika je dopro drugi glas, hladan i siguran u sebe.

— Dženkins, šefe. Neka kola se približavaju ulazu u Centar.

— Ha! — kliknuo je Kabrera. — To je Zak, ljudi, kladim se! Dženkinse, uključi kameru kod ulaza! Ti tamo, prebaci mi sliku sa monitora na glavni ekran!

Bio sam zahvalan Kabreri na toj ideji, jer se ono što je zvao glavnim ekranom nalazilo tačno nasuprot moje rešetke i u visini očiju. Četvorostruko veći od ostalih, taj ekran pružao je izvrstan pogled na ono što je pokazivala ta njihova kamera na ulazu.

Za sada ništa naročito. Par automobilskih farova koji se u tami približavaju jedva vidljivim putem.

— To je Zak — ponovi Kabrera ubeđenim glasom. — Daj mi radio-vezu sa kolima!

— Halo, Zak! Halo, Zak — poče neko da govori monotonim glasom u mikrofona. — Halo, Zak, javi se!

— Sve je u redu — dopre iz zvučnika meni nepoznati metalni glas. — Jedan je mrtav, a drugoga dovodim sa sobom...

— Ha! — dreknu Kabrera opet, lupajući dlanom o dlan kao dečaćić kome su konačno doneli dugo obećavani bicikl. — Koga, Zak? Koga dovodiš? Crnog ili plavog? Ili onog prokletog Koldvela?

Naježio sam se. Jedan od mojih prijatelja bio je mrtav, drugi zarobljen...

Mržnja u Kabrerinom glasu kada je pomenuo ime pokazivala je da se ni meni ne sprema ništa dobro ako mu ikada padnem šaka.

Pa, trudiću se da se to ne dogodi.

Do đavola, zašto taj Zak ne odgovara? Hoću da znam koga prvog moram osvetiti!

Zvučnik je zapucketao, a ja sam načuljio uši, nastojeći da obuzdam drhtanje koje me je obuzelo.

— Crni je ubijen — začu se onaj ledeni glas. — Dovodim plavog, onog glupog grmalja, šefe...

Ninđa je, dakle, bio mrtav. Progutao sam pljuvačku, stežući lanac moje kugle u šaci sve dok me prsti nisu zaboleli.

Najradije bih je zavitlao kroz rešetku tako da smrska ono odvratno debelo lice koje se tako zadovoljno ceri.

Znao sam da će rešetka zadržati kuglu ili bar toliko usporiti njen let da se Kabreri ništa neće dogoditi. A posle toga...

Ne, nisam smeo da žurim, nisam smeo da dopustim da me savlada gnev. Čekaću strpljivo svoj trenutak i svoju priliku, jer mi Kabrerini ljudi neće dati mnogo vremena.

Bilo mi je svejedno šta će se posle toga dogoditi sa mnom.

U redu, bolela me je pomisao na malu Leu — i na Beti Džo — ali sam takve misli odbacio. Znam šta sam ja osetio kada sam shvatio da je moj otac prodao svoje principe. Ta kvo osećanje nikada ne bih pozeleo mojoj devojčici...

Ova prokleta cev!

Da je šira samo jedan palac, možda bih se mogao provući kroz nju do same rešetke i prići bliže Kabreri, do mes-

ta odakle bi moj hitac bio mnogo sigurniji.

Mislim da sam tada po prvi put zažalio što nemam pištolj uz sebe...

— Da ih propustim? — uslužno upita onaj koji je sedeo pred svojom komandnom tablom. — To je Zak, svakako! — Ne!

Svi su se opet trgli, a ja sam po Kabrerinom licu video da uživa u strahu koji pričinjava ljudima oko sebe.

— Svi moraju proći komoru za identifikaciju! To je pravilo i od njega nećemo odustati. Daj mi komoru!

Na velikom ekranu slika automobila koji je upravo prolazio kroz otvorenu kapiju u bodljikavoj žici smenila je uska prostorija belih zidova. Potpuno prazna, sem nekih oznaka na betonskom podu.

Vrata na nejnoj drugoj strani su se otvorila i jedan tip je ušao, gurajući pred sobom Tabasko Pita.

Moj prijatelj izgledao je... pa, recimo jedno. Lice u masnicama, poderana košulja, ne spretno postavljen zavoj oko levog ramena.

Od svega toga više me je pogodilo njegovo držanje.

Potpuna rezignacija, gotovo apatija. Preda mnom je bio čovek kome borba više nije padala na pamet...

Zaškrgutao sam zubima, prekasno se setivši da bi me mogli čuti. Nisu, srećom.

Onaj tip odgurnuo je Pita u ugao i stao tačno na one oznake na podu, držeći mog prijatelja neprestano na nišanu velikog pištolja. Gledao je pravo u kameru, tako da sam mogao da prostudiram njegovo lice, obećavajući mu pri tom u sebi da će izgledati sasvim drukčije ako mi se ikada pruži prilika da ga malo obradim.

Blic je tri puta zaslepljujuće blesnuo u toj njihovoj komori. Kome je, do đavola, bila potrebna fotografija tog odvratnog tipa brutalnih debelih usana i guste riđe kose koja je padala preko niskog čela?

Po velikom ekranu zaigra niz slova i brojeva. OK, OK, OK, blesnu velikim crvenim slovima preko čitave slike.

— Da, to je Zak, veselo reče Kabrera. — Dobri, stari Zak! Propusti ga ovamo!

Sada sam shvatio o čemu se radi. Kamere postavljene u ovoj komori snimale su svakog ko prođe kroz nju, a neki uređaj, ili kompjuter, upoređivao ih je sa fotografijama iz svoje memorije.

Naš dragi Kabrera ništa nije prepuštao slučaju. I ja bih, valjda, isto učinio na njegovom mestu. S tim što bih mo-

žda dodao i uređaj za analizu otisaka prstiju ili takvo nešto.

Sigurnost je uvek roba koja se najbolje plaća...

Sudeći po vremenu koje je trebalo Zaku da stigne do Kabrere, ulaz se nalazio daleko od mesta gde sam se nalazio, a to mi se nije dopadalo.

Slegnuo sam ramenima. Do đavola, ako uopšte izađem odatle, to sigurno neće biti putem koji vodi kroz čitav podzemni kompleks. Iza sebe sam imao odličnu odstupnicu, a jedina nevolja je bila u tome što ona nikako ne može poslužiti i Tabasko Pitu, ako mi uspe da ga oslobodim.

Ja nisam mogao da se uvučem u tu cev, a njegova ramena bila su bar za trećinu šira od mojih...

— Ha! — javi se zadovoljnim usklikom Kabrera, gledajući nekud ulevo. — Napred, napred, Zak, dečko moj! Znao sam da si ti jedini koji mi može završiti taj poslić!

Prostorija je bila velika, jer je prošao gotovo minut pre nego što mi je Tabasko Pit došao u vidno polje. Skrenuo sam pogled sa njega, grozničavo razmišljajući šta da preduzmem.

Ali ništa, baš ništa mi nije padalo na pamet!

Kabrera se, opet kao dečak, okretao u svojoj fotelji, buleći u Tabasko Pita koji je

stajao pred njim oborene glave. Moj pogled, međutim, bio je uperen u Zaka.

Taj tip, ljudi, taj tip veoma čudno se ponašao...

Recimo, kao čovek koji prvi put dolazi na ovakvo mesto. A to nipošto nije mogao biti slučaj...

Čemu onda ti hitri, kratki pogledi ispod čupavih obrva, pogledi koji upijaju svaki detalj kao filmske kamere?

Boga mu!

Boga mu, još jednom!

Kabrera se piskavo smejaio, a onda mu se lice naglo uzbiljilo.

— Ti, veliki! — obratio se Pitu. — Kako se zoveš?

Moj prijatelj je ćutao, pogleda uperenog u pod.

— Zak!

Stisnuo sam zube. Udarac drškom pištolja po glavi nije bio nimalo nežan. Pit se zaklatio na nogama.

— Ne! — zastenjaio je. — Nemoj...

— Ah, ne dopada ti se — nasmeja se Kabrera. — To ti verujem, momak, to ti verujem! Ako ne želiš nešto još gore, otvori ta prokleta prljava usta, ja nemam mnogo vremena za tebe!

— Pit... zovem se Tabasko Pit...

— To nije ime, do đavola, to je nadimak!

— Oduvek me tako zovu. Ni kada nisam doznao svoje pravo ime...

— Je li? Baš interesantno... Ko te je poslao u Alpajn?

— Niko. Došao sam sa prijateljem...

— Sa onim crnim. Kako se on zove? I ko je Japanka koja radi za vas?

— Negova... njegova verenica. A on se zove Eldridž, Lesli Eldridž.

— Zašto ste došli u Alpajn?

— Les... on je novinar. Načuo je da se u gradu događa nešto čudno i hteo je da piše o tome. Pominjao je Pulicerovu nagradu i... ovaj...

— Pulicerovu nagradu, a? — smejaio se Kabreru. I ljudi oko njega razvalili su vilice u osmeh. — Pa, dobio je Kabrerinu nagradu? Je li tako, Zak?

— Da, tako je, šefe!

Faca tog tipa sve manje mi se dopadala, a opet...

— Bio je žilav, a?

— Žilav, šefe. Svi moji ljudi su izginuli, ali sam ga ja na kraju sredio!

— Hmmm... novinar, a tako dobar borac? Da ti mene slučajno ne lažeš, Tabasko Pitte?

Iscerio sam se.

I Pit se iscerio, iznenada se ispravljajući i odbacujući onu masku rezignacije sa lica.

I Zak se cerio.

I Kabrera se cerio, sve dok mu toliko cerenje oko njega nije dosadilo. Video sam kada je skupio obrve i namračio lice. Zaustio je nešto da kaže, ali su mu ostala širom otvorena.

»Zak« je prošao rukom preko kose i ona mu je ostala u ruci.

Crvena perika. Ispod nje kri la se kratka crna kosa koja je krasila glavu mog prijatelja Leslija Eldridža!

Setio sam se. Ninde su uvek bili veliki majstori prerusavanja. Načiniti masku koja predstavlja neko drugo lice za njih je bila dečja igra!

— Šta? — zaustio je Kabrera. — Štaaa?

Tabasko Pit je kročio korak napred i njegove moćne šake skloplje su se oko Kabrerinog grla.

Zavideo sam mu u tom trenutku. I bio spreman da dam sve na svetu za priliku da zamenimo mesta.

Ninda je već bio u akciji, nimalo ometen zastrašenim Kabrerinim krikom koji je brzo preseklo urlanje. Dugim skokom nestao je iz mog vidnog polja, ali su zvuci koji su dopirali do mojih ušiju jasno govorili da se oni uniformisani klovnovi neće dobro provesti.

U tom trenutku meni je na pamet pala jedna konstruktiv-

na ideja i ja sam kao rak, una traške, pohitao kroz onu cev.

Ulaz u centru nalazio se levo od mene. Tamo kud se pružala i glavna odvodna cev. Možda ću njom moći da dospem do vrata i tako sprečim dolazak pojačanja Kabreri i njegovim ljudima.

Svud unaokolo bilo je toliko kamera i mikrofona da će neko uskoro primetiti da se kod šefa događaju loše stvari, a onda će se ovde stvoriti pravi pakao.

Puzao sam što sam brže mogao, ne vodeći računa o tome da li će me neko čuti. Buka borbe, samrtni krici, tresak razbijenog stakla i dalje su dopirali do mene, ali ja nisam sumnjao u ishod, bez obzira na brojnu premoć Kabrerinih ljudi.

Tamo je bio ninda. A ninde ne broje svoje protivnike!

Da!

Da, otvor se završavao nad hodnikom, gotovo pored samih dvostrukih čeličnih vrata koja su predstavljala ulaz u Kabrerinu jazbinu.

Nisam se kretao brzo, nisam ni mogao u tom uskom prostoru, ali je ta rešetka odletela ispred mene kao da je od vlažnog papira, a ne od solidnog čelika.

Tresnuo sam na betonski pod, glavom napred, ali nije bilo

vremena da brinem o jednoj ili dve polomljene ključne kosti. Skočio sam na noge, jer mi je do ušiju dopirao zvuk trčućih koraka koji je odjekivao pod betonskim svodom.

Izbili su iza ugla, njih trojica u sivim uniformama i sa puškama u rukama, ali sam ja bio spreman za napad, a oni ne.

Kugla je pogodila prvog u grudi, mrveći mu grudni koš. Promuklo je dreknuo i pao una zad, sledećoj dvojici pod noge. Nisu stigli da ispale ni hica, jer sam se u dva skoka našao nad njima sa bodežom u rukama.

Istrgao sam jednom pušku iz mrtvih ruku i izvirio iza ugla. Hodnik preda mnom bio je prazan, ali se šum koraka ponovo čuo.

Puška zaista nije moje oružje. Požurio sam sa pucanjem tako da sam oborio samo prvu dvojicu. Ostali su se bacili natriag i tako izbegli vruću dobrodošlicu koju sam im pripremio.

Pucali su kao da na raspolaganju imaju čitav arsenal municije, a kada tako nešto radite u betonskom hodniku, onda se olovo odbija od zidova, dobijajući najneobičnije putanje.

Moj zaklon nije bio naročito efikasan, i zato sam ramen-

om odgurnuo uska metalna vrata u zidu kraj kojeg sam se našao. Uleteo sam unutra, zahvalan na ovom zaklonu.

I pretrnuo.

Ako samo jedan od onih ko mada vrelog olova uleti ovamo, gotov sam.

I ja, i moja dva prijatelja i kompletna zbirka budala koja se nalazi u krugu od jedne milje.

Na uredno naslaganim drvenim sanducima plamteo je crvenom bojom ispisan natpis DINAMIT. Zatvorio sam vrata za sobom i naslonio se leđima na njih, rešen da poneki metak zaustavim i svojim telom pre nego što dospe do nekog od tih sanduka...

A onda mi je na um došla moja druga veličanstvena ideja te noći...

Ruke su mi drhtale dok sam postavljao detonatore izvađene iz kutije ostavljene u jednom uglu. I satni mehanizam je bio tu, jedan od onih savremenih, sa digitalnim pokazivačem koji ljupko otkucava svaku sekundu preostalu do eksplozije.

Koliko vremena je potrebno da se izvučemo odavde? Deset minuta. Petnaest minuta?

Odlučio sam se za kompromis i podesio uređaj na dvanaest i po minuta, a onda oprezno provirio u hodnik.

Pucnjava je prestala. Shvatio sam zašto kada sam video da je sada u hodniku ninda i da metodično zasipa prostor ispred sebe hicima iz puške. Oni momci preko bili su suviše za uzeti čuvanjem svojih glava da bi imali vremena za povlačenje okidača.

— Les — šapnuo sam. Imao je izvrsne reflekse, ali nikad se ne zna...

Po prvi put sam video iznenađenje na tom zagonetnom licu, još uvek prekrivenom tragovima šminke.

— Arči? Koji je tebe đavo doneo ovamo?

— Moramo odavde, Les! Iza ovih vrata je možda dve tone dinamita koji će eksplodirati za dvanaestak minuta!

— To si ti učinio?

— Da. Jedini način da uništimo ovo prokleta mesto!

— Onda ćemo i mi umreti, Arči. Jedini izlaz je blokiran, a oni se nalaze u dobrim zaklonima.

— Ne. Postoji i drugi izlaz. Put kojim sam ja došao. Hajdemo...

Krenuo je za mnom. Pit je bio malo dalje u hodniku, takođe sa puškom u rukama.

— Kabrera? — upitao sam ga tiho.

Samo se iscerio. Nisam morao ništa više da pitam...

*
* *

— Bila je to gadna eksplozija — rekao mi je Pit nad onim australijskim pivom u San Anhelu.

— Aha — složio sam se. — U Alpajnu su pomislili da je zemljotres. Čitav grad je izleteo na ulicu. Mislim da će se godinama pričati ko se zatekao u čijem krevetu kada je tle počelo da se trese!

— Da, tako je to — klimnuo je on glavom i pružio mi ruku. — Pa, nadam se da ćemo se jednom ponovo sresti, Arči.

— I ja. Na koju ćeš ti stranu?

— Do aerodroma. Leslie i Sumiko su već kod kuće, u San Francisku.

— Da. Pozdravi ih. I reci Leslieju da od mene niko nikada neće doznati njegovu tajnu...

— On to zna. Vidimo se, Arči...

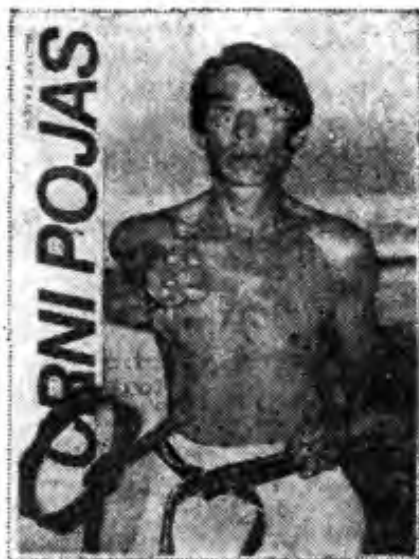
Otišao je, mahnulo mi još jednom rukom sa vrata. Zaustio sam da naručim sveže pivo, ali sam se predomislio.

Do đavola, moram malo da vodim računa o tome koliko pijem. Čovek sa ženom i kćerkom ima izvesnih obaveza koje ne sme zanemariti...

Zar ne?

— K R A J —

CRNI POJAS

Leto tek stíže, a letnji (peti) broj CRNOG POJASA je već stigao na kioske.

Na naslovnoj strani: čuveni Japanac Murakami
U super koloru: SUPER-POSTER – karate udarac koji lomi sve.

Sa druge strane: Brus Li i nunčaku tehnike

Mini knjižica: džudo-škola

Specijalan poziv svima: foto-konkurs sa super-nagradama

Posebna igra: »vokmen« i još mnogo letnjih nagrada

Aktuelne teme:

- Prvenstvo Evrope u džudou
- Prvenstvo Evrope u karateu

Super tekstovi:

- Brus Li i njegova veština
- Džudo protiv karatea
- Branislav Lečić – »Crni« iz serije »Sivi dom« o svom bavljenju karate veštinom
- Sve o jugoslovenskom karateu, klubovima i asovima
- Aerobik i karate. Kako da vežbate?
- Kimono ljubavi - kako se oblače Japanci?
- Kalaripajat – indijska veština iz praistorije
- Aikido, tekvondo, joga, meditacija, go, muzika, film, enigmatika, erotika ...

CRNI POJAS nije za vezivanje, već za čitanje!
CRNI POJAS je još jevtiniji, jer nije poskupeo!
CRNI POJAS (letnji broj) u super štampi, u super koloru na svim kioscima!
Sunčajte se s CRNIM POJASOM!

U junu Ninđa 37

KRVAVI MAČ SUDBINE

Ninđa lagano diže oštricu dopuštajući da kao ogledalo odbije snop sunčevih zraka.

– Ovo je mač tvoje sudbine – reče. – Gledaj kako blista.

Čovek pred njim lagano je uzmicao, kao da se iza njega ne nalazi ponor.

– Sada blista – produži ninđa – ali će uskoro prestati. Potamneće. Od tvoje krvi . . .